

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 87

Dimecres, 1 de juliol de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 59, primera reunió

S U M A R I

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya
corresponent al 2006 (tram. 257-00003/08) p. 3

Projecte de llei

d'educació (tram. 200-00043/08) p. 18

Declaració

del Parlament de Catalunya de reconeixement de la figura del cooperant català Vicenç Ferrer
i de la seva tasca solidària amb els més desfavorits de l'Índia (tram. 401-00039/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el paper de la Generalitat en afers
exters i sobre la Llei d'educació (tram. 317-00271/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pacte de finançament i sobre la sentència del Tribunal
Constitucional relativa a l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00275/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'adopció de mesures de reducció de sous d'alts càrrecs
i membres del Govern per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00272/08) p. 45

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la pervivència del model català de comerç de
proximitat davant la Directiva Bolkestein (tram. 317-00274/08) p. 46

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les bones notícies de la darrera setmana i les
perspectives de futur davant la crisi econòmica (tram. 317-00273/08) p. 47

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures d'austeritat
adoptades pel Govern (tram. 317-00276/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre la dotació de places a les residències per a gent
gran de les Garrigues (tram. 310-00331/08) p. 50

→

Pregunta

al Govern sobre les mesures de suport al sector del suro (tram. 310-00332/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre les perspectives del sector turístic (tram. 310-00333/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre la seva presència i representació institucional (tram. 310-00334/08) p. 53

Pregunta

al Govern sobre les implicacions del Reial decret llei 6/2009, relatiu al sector energètic, en el desenvolupament de l'energia eòlica (tram. 310-00329/08) p. 54

Pregunta

al Govern sobre l'aeroport corporatiu de l'Anoia (tram. 310-00330/08) p. 55

Intervenció

de Joan Solà, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (tram. 351-00001/08) p. 56

Projecte de llei

d'espectacles públics i activitats recreatives (tram. 200-00026/08) p. 59

Interpel·lació

al Govern sobre la política de mitjans de comunicació en el nou marc legal (tram. 300-00221/08) p. 74

Interpel·lació

al Govern sobre la política amb relació a la temporada turística (tram. 300-00219/08) p. 77

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 59.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Palomares Amat i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Educació, les conselleres de Treball, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2006 (tram. 257-00003/08). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 498, 79).

2. Projecte de Llei d'educació (tram. 200-00043/08). Comissió d'Educació i Universitats. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu. Dictamen: BOPC 466, 3; esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu: BOPC 502).

3. Projecte de Llei d'espectacles públics i activitats recreatives (tram. 200-00026/08). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu. (Dictamen: BOPC 457, 3; esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu: BOPC 500).

4. Proposició de Llei per a la prohibició del cultiu de productes agrícoles modificats genèticament (tram. 202-00027/08). Comissió Promotora de la Proposició de Llei per a la Prohibició del Cultiu de Productes Agrícoles Modificats Genèticament. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 407, 24).

5. Intervenció en el Ple de Joan Solà, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (tram. 351-00001/08). Junta de Portaveus. Substanciació.

6. Interpellació al Govern sobre la política de mitjans de comunicació en el nou marc legal (tram. 300-00221/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la política amb relació a la temporada turística (tram. 300-00219/08). Rafael Luna i Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre l'elaboració i l'aprovació de la llei electoral (tram. 300-00220/08). Grup Mixt. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre el règim electoral (tram. 300-00224/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre el sistema financer (tram. 300-00222/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre el futur dels centres especials de treball social i el dret al treball de les persones amb discapacitat (tram. 300-00223/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de gestió de residus (tram. 302-00178/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'endeutament (tram. 302-00179/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les finances de la Generalitat (tram. 302-00180/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2006 (tram. 257-00003/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2006. D'acord amb l'article 163.5, presenta l'informe l'illustre senyor Joan Colom, síndic major de la Sindicatura de Comptes.

El Sr. Joan Colom i Naval (síndic major de la Sindicatura de Comptes)

Molt honorable senyor president, senyores, senyors diputats, comparec novament davant del Parlament per presentar l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya; en aquesta ocasió, el corresponent a l'exercici 2006.

L'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general és un document elaborat per l'òrgan de control extern de Catalunya que té per objectiu analitzar si l'executiu ha complert el mandat rebut del poder legislatiu a la corresponent Llei de pressupostos. Però gosaria anar més enllà, una mica més enllà, i dir que l'Informe sobre el Compte general no es limita al compliment d'un mandat legal que marca la seva elaboració. Un estudi d'aquestes característiques pot ser de gran utilitat per als grups polítics de la cambra, per a l'executiu i també per als ciutadans, malgrat el seu llenguatge

ge forçosament tècnic. L'Informe del Compte general ofereix una àmplia i rica informació sobre la gestió dels recursos públics per part del Govern de Catalunya, una informació que objectivament hom podria definir com «de referència», per mesurar des del nostre àmbit d'actuació la temperatura del nostre sistema d'autogovern, i tots vostès coincidiran amb mi que en aquests moments aquests tipus de documents tècnics poden ser d'utilitat per afrontar debats com el del finançament. Tanmateix, crec que entre tots –la Sindicatura de Comptes encapçalant la marxa, si volen– hauríem de fer un major esforç perquè el compte i el seu debat fossin més entenedors per a la ciutadania en general.

Aquest informe, que per a la seva elaboració ha comptat amb la participació dels equips dels síndics Jaume Amat, Agustí Colom, Enric Genescà i Alexandre Pedrós i el meu mateix, va ser aprovat pel Ple de la Sindicatura el 6 de desembre de 2008. Per tant, la preparació de l'informe, amb tants departaments, requereix a nivell intern un gran esforç de coordinació i de treball conjunt, del qual podem sentir-nos satisfets. Tanmateix, per a l'Informe sobre el Compte general 2007, que serà enviat per a alegacions d'aquí a uns dies, hem introduït un seguit de canvis en els procediments interns, amb l'objectiu de millorar-ne la coordinació i que l'informe sigui més un consolidat que no pas un agregat, metafòricament parlant.

Encara existeix un cert retard entre l'exercici analitzat, el 2006, i el moment en què es discuteix al Ple. Aquest fet no és només imputable a la sindicatura, ja que, com he dit en anteriors ocasions, si hom vol reduir el termini de retiment dels comptes i, per tant, tenir informació més actualitzada, cal donar una passa endavant i abordar d'una vegada per totes la revisió de la normativa vigent a Catalunya respecte al seu contingut, preparació i retiment. Si poguéssim disposar d'aquesta anhelada reforma, la Sindicatura de Comptes podria dedicar més esforços i més recursos a analitzar més àmbits de l'Administració catalana i, en alguns casos, amb més profunditat.

Així mateix, tal com vaig avançar a la sessió de la Comissió de la Sindicatura de Comptes del proppassat 16 de juny, i en compliment del nostre programa anual d'activitats, estem finalitzant un informe sobre els procediments d'agregació i consolidació del Compte general de la Generalitat, que desitjo que pugui ajudar a aquesta tasca de reforma de la normativa i contribuir a agilitar i racionalitzar la fiscalització del compte general.

Dit això, voldria fer constar que la Sindicatura de Comptes està fent un esforç per posar-se al dia, i la prova és que encara no fa vuit mesos, el 26 de novembre del 2008, vaig tenir l'honor de presentar davant de la cambra l'Informe sobre el Compte general de l'exercici 2005, i avui, 1 de juliol de 2009, estem debatent el de l'exercici 2006. Passat l'estiu confio poder enviar al Parlament l'informe corresponent a l'exercici 2007.

Tot i aquest retard en la presentació de l'Informe del Compte general, la sindicatura va per davant d'altres institucions, com el Tribunal de Comptes espanyol, però per darrere d'altres òrgans autonòmics de control extern, com la Sindicatura de Comptes de la Comunitat

Valenciana o el Tribunal basc de Comptes Públics, que a dia d'avui ja han presentat els informes del compte general de l'any 2007. En resum, en aquest camp hem millorat, però podem millorar més encara.

Aquest informe dóna compliment a l'article 8.2 de la Llei de la Sindicatura de Comptes, que estableix que aquesta institució ha d'examinar i comprovar el Compte general de la Generalitat i elaborar el corresponent informe per al Parlament. Es tracta d'un informe dels anomenats «de regularitat».

Respecte als comptes inclosos en el volum primer, sector administratiu, l'informe persegueix el seu examen i comprovació, que es presenten d'acord amb els principis i normes comptables i pressupostaris que són d'aplicació, i l'activitat econòmicofinancera que reflecteixen els estats continguts en aquest volum es realitza d'acord amb el principi de la legalitat.

D'altra banda, els comptes inclosos en el volum segon, corresponents a les diputacions provincials, als organismes d'autònoms de caràcter comercial, industrial i financer, a les empreses públiques, que integren també la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió –denominada ara Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals– i les empreses del seu grup, es presenten de forma individualitzada per a tots i cada un d'ells, i alhora es destaquen certes magnituds significatives d'alguns d'aquests comptes.

Quant a les magnituds, cal dir que les obligacions reconegudes totals, sense eliminacions, del total del sector, són de 43.718 milions d'euros –Administració general de la Generalitat, organismes autònoms de caràcter administratiu, Servei Català de la Salut i entitats de la seguretat social, empreses públiques, incloent-hi, com ja he dit, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió–, mentre que el 2005 eren de 40.693 milions d'euros. Per tant, s'ha produït un increment aproximat d'un 7,4 per cent.

Permetin-me ara que faci un recordatori quasi ritual: aquestes xifres no incorporen les dades de les diputacions provincials, que formen una part atípica del compte general, com a conseqüència obligada de la redacció de l'article 80 de la Llei de finances públiques de Catalunya, que al seu torn deriva de la disposició addicional quarta de l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 1979. Tots sabem per què aleshores es varen incloure les diputacions provincials, però ara les circumstàncies han canviat, ja que l'Estatut de 2006 ha suprimit aquesta referència a les diputacions provincials. Per al futur seria, doncs, lògic que es modifiqués la Llei de finances públiques de Catalunya, per fer-la coherent amb el nou text estatutari.

Aquests darrers anys, un dels temes cabdals per a l'anàlisi del compte general és la consideració de la qüestió de l'estabilitat pressupostària i el seguiment del Pla de sanejament vigent per al període 2005-2008. El Pla de sanejament, aprovat el 2004, recollia les principals mesures correctores a aplicar en matèria d'ingressos i despeses i l'evolució prevista dels pressupostos del període 2005-2008, per assolir l'objectiu d'equilibri pressupostari en termes SEC 95 l'exercici

2008. D'acord amb el pla, el Consell de Política Fiscal i Financera va fixar com a objectiu per a Catalunya, per a l'exercici 2006, un dèficit no financer del 0,05 per cent del PIB estatal previst -490 milions d'euros, segons estimació sobre les dades del PIB de l'Institut Nacional d'Estadística-, i el dèficit assolit va ser de 469 milions d'euros, segons el perímetre de la base 95. Per tant, com afirma el Consell de Política Fiscal i Financera, Catalunya ha complert l'objectiu d'estabilitat marcat per al 2006.

Així mateix, el Pla de sanejament recollia la necessitat de recórrer a l'endeutament per finançar-lo. Segons el pla, el volum total de deute es podia incrementar en 3.025 milions d'euros durant el període 2005-2008. Segons el pla, per al 2006 el límit d'endeutament era 12.683 milions d'euros. D'acord amb les dades retudes de 2006, l'endeutament financer a finals de l'exercici era d'11.820 milions d'euros; inferior, doncs, al límit establert. Per tant, l'objectiu de l'endeutament també es va assolir satisfactòriament el 2006. Tot i això, cal tenir present que l'endeutament tingut en compte en el càlcul no inclou altres figures, com els censos emfitèutics, el pagament per tercers, etcètera, per un total agregat de 2.334 milions d'euros, i que segons els criteris establerts pel SEC 95 es podrien considerar endeutament financer.

A més, cal considerar l'efecte del desplaçament de despeses, és a dir, despeses meritedes un exercici que es registren en l'exercici posterior. El saldo de despeses desplaçades el 2007 provinents del 2006 va ser de 2.013 milions d'euros. Durant l'exercici 2006, l'efecte net encara va ser d'una disminució del desplaçament de la despesa de 240 milions d'euros, continuant una tendència positiva iniciada fa un parell d'exercicis.

A continuació els comentaré alguna informació significativa que poden trobar a l'informe.

Per exemple, amb relació al personal. El total d'efectius existents a l'Administració general de la Generalitat de Catalunya a finals de 2006 era de 109.720, mentre que a finals de 2005 era de 100.017. Les dades més significatives d'aquest increment corresponen a: personal docent, 5.694 efectius; Cos de Mossos d'Esquadra, 1.246; Administració general i serveis tècnics, 1.237; Administració de justícia, 147, i Cos de Bombers, 112.

També voldria oferir-los informació relativa a la contractació administrativa dels departaments de la Generalitat. Segons la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la Generalitat de Catalunya, l'any 2006 es comptabilitzaren un total de 9.437 contractes, adjudicats per un import de 3.946 milions d'euros, sense incloure informació relativa als contractes menors.

D'altra banda –i amb això vaig concloent, senyor president–, la Sindicatura de Comptes creu que un indicador de l'eficàcia dels seus informes i de les corresponents resolucions del Parlament ve donat per la posada en pràctica de les seves recomanacions i per les correccions que els ens fiscalitzats introdueixen en les seves pràctiques. Pel que fa al compte general, remarco que de les quaranta-dues observacions i recomanacions fetes per la sindicatura a l'Administració general de la

Generalitat en exercicis anteriors –per ser precisos, per al període 2000-2005–, aquest informe posa de manifest que se n'han resolt satisfactòriament catorze durant el 2006. Com poden veure, l'índex de compliment no és gaire satisfactori, del 33 per cent, i més encara si tenim en compte que algunes d'aquestes recomanacions es van repetint informe rere informe.

No voldria acabar sense destacar l'esforç de l'Administració catalana amb relació a la pressupostació orientada a resultats, una innovació a la presentació dels nostres pressupostos públics per a la qual per primer cop l'execució dels programes pressupostaris ha estat incorporada en el compte general retut. Aquest fet ha permès a la sindicatura anar avançant en l'auditoria de gestió, iniciant la realització d'informes de fiscalització dels programes pressupostaris, com és el cas de l'informe sobre el programa 221, de seguretat ciutadana, referent a l'exercici 2006, o sobre el programa 213, de serveis penitenciaris, en el qual estem treballant, treballs als quals esperem poder dedicar més esforços en el futur sobre aquesta base.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Poden fixar posició sobre l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya els grups parlamentaris. I té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor síndic major, senyors síndics... Gràcies per la seva exposició d'aquest Informe referit al Compte general de l'any 2006. No hi ha dubte que, de tot el que componen el compte general i el seu informe, és evident que hi ha una part no poc important que té un vessant notablement tècnic, comptable, i que, com diu la dita, «doctors té l'Església», i nosaltres no hi entrarem massa, o no hi hauríem d'entrar massa. I, com no pot ser d'una altra manera, donarem per bo el criteri final de la sindicatura, i més si és com el cas d'aquest any, que no s'observen discrepàncies importants entre els mateixos síndics, a diferència del que era el compte general del darrer any, que havíem vist en aquest plenari.

No obstant això, i pel fet que al cap i a la fi estem parlant de la gestió dels recursos de la Generalitat de Catalunya, de la gestió del pressupost d'un exercici, en aquest cas del 2006, i el pressupost no deixa de ser el reflex de la traducció en xifres econòmiques de les polítiques d'un any, òbviament que alguna consideració des del punt de vista polític hem de fer, d'allò que ens crida més o menys l'atenció de les dades que apareixen en aquest informe.

Tot i que, com diu el mateix informe a la pàgina 13, aquest no és sobre la gestió del Govern, sí que hi han coses que de l'anàlisi –i ho ha dit ara el síndic major– de les dades se'n poden desprendre algunes conclusions, de com s'han gestionat alguns aspectes del pressupost,

justament perquè en aquest cas sí que són faves comptades, són temes objectius i, per tant, no estem en un terreny de subjectivitat.

En primer lloc, destacar que no hi ha massa novetats respecte de l'anterior informe, i això no necessàriament és bo per ell mateix. Ho dic –i ho ha dit ara també el síndic major– en el sentit que a l'apartat d'observacions i reparaments pel que fa a la Sindicatura de Comptes respecte a la gestió dels pressupostos de la Generalitat, i concretament en els quadres resum que hi ha de la pàgina 119 a la 128, veiem que són molt més, encara, les reparacions i observacions que segueixen sense resoldre's, malgrat els reiterats informes de la sindicatura, que no pas els que s'han resolt: de les quaranta recomanacions i reparaments que caldria tenir presents i corregir, vint-i-vuit no s'han resolt; un percentatge que entenem que és massa elevat, i més quan, hi insisteixo, moltes d'elles ja són reiteratives de fa temps, de fa més d'un exercici. I, en aquest sentit, les recomanacions que cal aplicar ja no són sols de la sindicatura, sinó que any rere any tenen la força del mandat del Parlament, com també farem avui, que s'insta el Govern a resoldre-les i malgrat això veiem com encara no s'han resolt; vint-i-vuit, de quaranta, encara estan pendants.

Caldria, doncs, que el Govern posés més atenció, fes més cas del que es desprèn dels informes de la sindicatura i també, com he dit, dels encàrrecs i mandats d'aquest Parlament. Ja no sols és un tema de fons, sinó que jo crec que també de formes, i en política les formes són molt importants. I, per tant, reiterem la necessitat que el Govern faci seves aquestes recomanacions i observacions de la sindicatura, i, sense més dilacions, faci les correccions oportunes.

En segon lloc, i en un ordre molt diferent, una altra consideració respecte al contingut d'aquest informe, i segurament crec que és la part més política en la valoració d'aquest. Una de les novetats que sí que hi ha, i s'hi ha referit el síndic major, en aquest Compte general és veure l'execució del pressupost per programes. Saben que el nostre grup, i de fa temps, en el debat pressupostari, ho hem dit i ho hem reiterat, i insistim que una cosa són els anuncis del que es farà pressupost en mà i l'altra és el que en realitat es fa, i una altra encara diferent és com es fa, i que, tan important com el debat del pressupost, l'experiència ens diu que cada dia pren més força el debat sobre la liquidació dels pressupostos, el contrast entre els anuncis i la realitat.

Aquest informe del Compte general ens posa en evidència aquest contrast, aquest dèficit del Govern tripartit, aquesta manca de capacitat de gestió en àmbits bé estratègicament molt importants per al país o bé en aquells àmbits d'actuació de què a vegades uns més s'omplen la boca i que diuen prioritzar de moltes maneres. O aquest anunciar coses que després no s'acaben fent, no?

Jo crec que el quadre que hi ha és molt clarificador per ell mateix, i per desgràcia és un fenomen, aquest, pel que veiem i constatem amb aquestes dades del Compte general, molt transversals del Govern tripartit, no?

Els llegeixo algunes dades, per no llegir-les totes, però algunes, ja que el llistat és molt alt, però que són significatives, no? Per exemple, un de molt emblemàtic, un de

molt emblemàtic que surt en l'informe: l'any 2006, objecte d'aquesta anàlisi, en el programa de modernització dels serveis públics d'ocupació, només es va executar el 29 per cent del pressupost. I així ens van les coses. Ara que necessitaríem tenir aquests serveis en plena forma, resulta que l'any 2006 sols es va executar el 29 per cent. Llavors, és clar, es recull el que es sembla.

Però, fixem-nos-hi, si ho desgranem una mica més, tenia un pressupost de 30 milions d'euros i es va ampliar a 80, però és que no es van arribar a executar ni els 30 inicials. I al final es queda en això, en un 29 per cent d'execució dels recursos pressupostaris en matèria de modernització dels serveis públics d'ocupació. És la prova evident d'aquesta incapacitat de gestió que hem anat denunciant moltes vegades i que se'ns negava, i que ara en paguem les conseqüències Ara ja no ho diu només Convergència i Unió, d'aquesta deixadesa dels serveis públics de contractació, ara ja ho diu l'informe de la Sindicatura de Comptes.

Altres casos en aquesta línia del que es diu que es farà, del que es diu que es destina a una política determinada, allò de «mai havíem dedicat tants diners a això, mai havíem posat tants diners en allò, nosaltres invertim més que mai», etcètera; allò que sentim moltes vegades aquí. Doncs, mirem-ho com ha anat: suport a la indústria, només es va executar el 62 per cent dels recursos, un 40 per cent no es va executar, i ara ens va com ens va; modernització de les estructures agràries i pesqueres, sols el 52 per cent es va executar, l'altre 48 no es va executar; infraestructures energètiques, sols un 62 per cent; habitatge, sols un 67 per cent, tant que es feia, tant que es deia; barris i nuclis antics, només el 50 per cent es va executar; formació de personal docent, només el 63 per cent es va executar; polítiques de sensibilització ambiental, que en parlem molt, només es va executar el 61 per cent; polítiques de prevenció i control ambiental, només el 63 per cent; polítiques d'igualtat en l'àmbit de l'ocupació, només el 48 per cent del pressupostat.

I podríem seguir amb molts altres exemples, però he volgut posar aquests com a molt emblemàtics, molt d'actualitat, que demostren que alguns dèficits que ara patim no són o no es produeixen per atzar còsmic..., sinó que recollim el que s'ha anat sembrant aquests darrers anys. I és aquesta baixa execució del pressupost en temes i àmbits estratègics, que ara estem pagant.

I, per altra banda, això, aquesta inacció en aquests àmbits –suport a la indústria, modernització dels serveis públics d'ocupació, modernització d'estructures agràries, habitatge, etcètera–, aquesta inacció són els fets; la resta, tot el que hi ha hagut fins ara, eren paraules, anuncis que, com veiem, molt disten de la realitat.

I, per tant, una segona conclusió d'aquest informe és que es posa sobradament en evidència justament això que de fa temps des del nostre grup alertem per molt que alguns cridin i s'enfadin, i és la poca credibilitat de tants i tants anuncis. I sobretot la mateixa presentació ja dels pressupostos: el 2006 es van presentar d'una manera, però ara veiem la realitat, l'execució d'aquests; la diferència entre previsió, pressupost, anunci, respecte del que és l'execució, realitat, fets, és cada cop més abismal, i abismal evidentment en negatiu. I òbviament això no ho

podem passar per alt, per això volem subratllar aquesta evident manca de capacitat en la gestió de moltes polítiques públiques importantíssimes, quina responsabilitat és del Govern, i que posa de manifest aquest informe.

Dit això, que per nosaltres des del punt de vista de la fiscalització política és el més rellevant, pels efectes que això té, podríem destacar altres temes, però que, ja, uns són molt en l'ordre del concret, o, en altres, situats a com estem avui, a meitat de l'any 2009, parlar de coses del 2006 semblen o molt allunyades o molt desfasades o sobretot superades per la realitat del moment actual, no? Per exemple, que l'informe digui que es compleix el Pla de sanejament en aquest exercici en concret està molt bé, però la realitat d'ara ens situa en una altra dimensió; pel que fa a l'any 2009, en diguem-ne la dimensió desconeguda, pel que vam poder comprovar l'altre dia en el plenari, i al 2008 ja s'ha vist que, mentre les coses van rodades –mentre les coses van rodades–, sumat al que he dit abans, que és aquesta incapacitat per a una execució alta del pressupost, es compleix bé en aquest àmbit de sanejament; clar, si s'ingressa més, es va gastar poc, no s'executen moltes polítiques, doncs, clar que es compleix amb el sanejament. Ara, quan sorgeixen dificultats i van mal dades i s'ha consolidat de manera excessiva despeses per allà on no calia, el dèficit se surt de qualsevol marge i previsió. És quan van mal dades que es demostra si es gestiona bé o no.

Un altre aspecte que és motiu sovint de debat i que ens agradaria o seria interessant que aquest informe o propers informes, senyor síndic, pogués reflectir, per aclarir el debat amb major precisió, major dimensió, amb major perspectiva, és el referit a l'increment de personal. De la mateixa manera que en aquest informe veiem com durant l'any 2006 l'increment de personal a l'Administració de la Generalitat, només a l'Administració, al que entenem per Administració de la Generalitat, sense organismes autònoms, sense empreses públiques, va ser de més de 1.200 persones que no eren ni mossos, ni mestres, ni metges, ni de cap dels cossos especials, ens agradaria tenir el consolidat, ja que parlem de números consolidats..., també ens agradaria tenir el consolidat d'aquesta matèria i que se'ns digués, per part de la sindicatura, l'increment total del personal, real, organismes autònoms, empreses públiques, etcètera, no? En aquest informe no surt. I això ajudaria a aclarir el debat, seria molt convenient i molt interessant, perquè, tot i així, si agafem les xifres dels capítols vinculats a personal d'organismes i empreses públiques, doncs, també veiem que, sense tenir la relació numèrica en aquest informe, també ja s'endevina un increment molt important de personal que, hi insisteixo, no són ni cossos especials, ni mestres, ni metges, ni policies.

Un altre aspecte que tampoc podem passar per alt i que cal tenir present en aquest informe, que és l'advertiment i l'anotació de manera expressa i explícita que fa la sindicatura, i que diu que això ja s'havia iniciat l'any 2005 i que s'accentua el 2006, que és el que avui analitzem, i és el manteniment de la tendència negativa i la consolidació de pèrdues de les empreses públiques de la Generalitat, no?, tot destacant GISA, Adigsa, Ferrocarrils, l'ATLL i el grup de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

I també, rellegant amb això, en aquest informe es posen en evidència unes dades que són molt clares, i és una cosa que també l'havíem anat dient i també se'ns havia anat negant, però que ara és molt evident, i és l'increment de la derivació d'endeutament de la Generalitat, de l'Administració general, cap a les empreses públiques d'aquesta. El capítol dedicat a això posa en evidència aquesta realitat: un increment molt important de l'endeutament de les empreses públiques de la Generalitat. Això, els diferents informes del Banc d'Espanya ja ho anaven dient, nosaltres ho dèiem, se'ns negava, però ara en aquest informe ja no sols tenim percentatges, sinó que també tenim xifres concretes, i confirmen justament això, que confirmen justament això.

Finalment, un tema molt puntual, però que és motiu, entendran, de susceptibilitats, no? És a dir, ens sorprèn que en aquest informe –i al passat ja passava, però no era així en els informes del 2003 en endarrere–, no s'analitzi, per exemple, el tema dels convenis. És a dir, en altres comptes generals, informes, s'analitzava el tema dels convenis que signava el Govern, i en canvi aquí no hi és. L'altre dia, en una comissió de la sindicatura, també sorprenia que en la fiscalització d'alguna empresa pública de cop i volta no es fiscalitzés la contractació, no?

Clar, les comparacions sempre són odioses, però sempre, per comparar, va bé que puguem passar tothom el mateix sedàs i que puguin haver-hi els mateixos paràmetres, no? I per això ens hauria agradat que un apartat com el tema de convenis s'hagués fiscalitzat. Entre altres coses, perquè el 2006 tots sabem l'exercici que és, i si alguna cosa es va destacar el 2006, sobretot al darrer trimestre de l'any 2006, és que es devia batre el rècord mundial de signatura de convenis compromentent actuacions i despeses pertot arreu. Era un any que hi havien eleccions, hi havien molts departaments que van signar convenis..., molts dels quals, dels compromisos signats en aquells convenis..., a hores d'ara el més calent està a l'aiguera: de no sé quantes residències vam arribar a signar convenis, de no sé quants casals de gent gran es van arribar a signar convenis; no estan fets, es va signar el conveni, en altres exercicis pressupostaris això havia sortit i en canvi en aquest informe el tema dels convenis no apareix. Per tant, voldríem que es fes la mateixa fiscalització de convenis, contractació, que es venia..., acostumats a fer per part de la sindicatura, i és una proposta que nosaltres fem aquí.

A nivell de traç gruixut, aquests són els temes que, des del punt de vista d'aquest informe, ens criden més l'atenció, volem subratllar, i sobretot aquestes dues coses, de traç gruixut, que una cosa són els anuncis, els discursos i la realitat i l'altra és aquesta baixa execució de les polítiques públiques, que també posa en evidència com a aspectes molt bàsics també l'endeutament, la derivació d'endeutament i contractació desmesurada de personal cap a empreses públiques i organismes autònoms.

Deixi'm, senyor síndic, que..., i ho havíem comentat..., em permetrà la llicència que jo aprofiti aquest darrer minut d'aquest compte –jo crec que és el lloc més solemne, en un acte referit a la Sindicatura de Comptes–..., que

denúncies des d'aquí, doncs, la cada vegada més important intromissió del Tribunal de Cuentas respecte als ajuntaments, cap als ajuntaments de Catalunya, saltant-se o minyorant el que és el paper de la Sindicatura de Comptes.

Vostè sap..., i aquí tindria tot el suport, almenys del nostre grup parlamentari, doncs, per tallar en sec això, perquè hi ha un molt malestar entre els ajuntaments pel fet que ara, com mai, com poques vegades, des del Tribunal de Cuentas, doncs, es demani comptes als ajuntaments, que rendeixin comptes els ajuntaments, que sigui amb uns sistemes informàtics diferents dels que tenen acostumats a traslladar a la Sindicatura de Comptes.

Crec que no es pot demorar més la signatura d'aquest conveni. Ningú entén que després d'un nou estatut en què una de les institucions que es vol reforçar com a autoritat única en aquest àmbit és la Sindicatura de Comptes, ara, d'un temps cap aquí –i acabo, senyor president–, des del Tribunal de Cuentas els ha agafat una fallera per començar a fiscalitzar els ajuntaments de Catalunya. Tindrà tot el suport del nostre grup parlamentari, però també demanem, doncs, que s'intenti tallar en sec aquesta intromissió, perquè lluny d'avançar en temes que haurien d'avançar estem reculant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyor president, senyor conseller, senyor síndic major, senyors síndics, avui estem analitzant el Compte general de l'any 2006 de la Generalitat de Catalunya. Des del nostre punt de vista, per poder analitzar amb rigor l'execució i la liquidació del pressupost d'aquest exercici, cal veure què és el que va passar i com es va liquidar l'any 2003, i les decisions que es van haver d'adoptar en aquell pressupost. Tots sabem que el resultat no financer de la Generalitat de l'any 2003 va ser un resultat negatiu de 1.264 milions d'euros, és a dir, un 0,76 per cent del producte interior brut de Catalunya a preus de mercat de l'any 2003, no?, i a més a més amb un deute desplaçat molt superior al que es reconeixia oficialment pel Govern de la Generalitat l'any 2003.

Fruit d'aquella situació pressupostària –i també que estàvem en un cicle econòmic diametralment oposat o diferent de l'actual, no?; només cal recordar els increments del producte interior brut que teníem en els exercicis 2001, 2002, 2003, no?, increments allò de..., al voltant de magnituds del 3 per cent–, la tendència que hi havia a l'Estat espanyol, a la Unió Europea, era convergir en l'equilibri pressupostari. De fet, l'exigència del Consell de Política Fiscal i Financera de l'any 2003 era que hi hagués dèficit zero. Aquest dèficit no es va produir, no hi va haver dèficit zero a Catalunya, més aviat al contrari.

Per tant, el Govern de Catalunya, a l'any 2004, el conseller Castells, van haver d'establir mesures correctores en les polítiques pressupostàries per adequar-les al Pla de

sanejament que es va acordar i aprovar amb el Consell de Política Fiscal i Financera, i que ens havia de portar a l'equilibri pressupostari justament en l'exercici de l'any passat, de l'any 2008, que, com tots vostès saben, no s'ha produït, ni aquí ni enlloc, pel canvi de cicle econòmic, que ens ha portat aquesta situació de crisi econòmica, que jo crec que ningú podia predir amb les conseqüències que ha tingut, i que ha tingut una minva molt important dels ingressos de les administracions públiques, així com de les famílies i de les empreses en termes generals.

Parlant de l'any 2006, es va acordar aquest pla de sanejament, que fixava una sèrie d'indicadors, bàsicament pel que fa referència al dèficit i a les polítiques d'endeutament. I jo crec que de l'observació, de l'anàlisi de l'execució d'aquell pressupost, jo crec que es pot constatar el rigor amb què la conselleria d'Economia del Govern de Catalunya ha gestionat i està gestionant els recursos públics del país. Ho dic perquè tot just fa quinze dies es va voler posar en qüestió el fet aquest, no?, que si es gestionava amb rigor o no i si es controlava bé o no la despesa.

Jo crec que, de l'anàlisi que es va fer en l'exercici 2006..., podríem analitzar el 2004 i el 2005, i podem analitzar el 2008, també, si ho volen, però, de l'anàlisi del 2006, que és el que ens toca fer avui, jo crec que es constata aquest rigor de què jo els parlava. Es va assolir l'objectiu de dèficit previst i els límits d'endeutament acordats en el Pla de sanejament. El Govern de la Generalitat de Catalunya va complir per tercer any consecutiu el Pla de sanejament. Recordin que l'objectiu de dèficit de l'any 2006 estava situat en el 0,05 per cent del PIB de l'Estat, que aquest es va assolir. I, en la mateixa línia, amb l'increment d'endeutament, que també s'havia acordat i que no es va sobrepassar en cap de les qüestions, en cap dels casos, no?

De fet, l'increment net d'endeutament respecte a l'any 2005 es va reduir dràsticament. Exactament, un 46 per cent respecte a l'any anterior, que no és una xifra menor. I també es van reduir, de manera evident, fórmules atípiques d'endeutament que, des del nostre punt de vista, doncs, són fórmules més cares i menys transparents. El Govern va mantenir la posició –jo crec que l'ha mantinguda al llarg de tot aquest temps– que l'endeutament financer tradicional, com els crèdits o les emissions de deute, permeten una gestió més transparent i econòmica del passiu de l'Administració.

Una altra dada a retenir: l'any 2003 es va detectar un volum..., tot i que aquesta dada no sortia en la informació pressupostària que es va facilitar l'any 2002, quan vam fer la discussió pressupostària del 2003. Ja li hauria agradat al senyor Martí Carnicer, que en aquells moments tenia la responsabilitat del debat pressupostari i de la fiscalització dels comptes per part del Grup Socialistes, tenir la informació que tots els diputats i diputades tenim en aquests moments. Bé. Els deia: es va detectar, l'any 2004, un volum de despesa acumulada, desplaçada, molt superior a la que s'havia reconegut; en concret, 2.903 milions d'euros, i que a l'any 2006 s'havia reduït també, de forma significativa, gairebé 900 milions d'euros de disminució d'aquesta despesa desplaçada.

Jo crec que hem tingut una eficient gestió dels recursos disponibles, lligat, això sí, a la bona evolució dels ingressos tributaris que van fer possible, entre altres coses, que l'estalvi per operacions corrents en l'exercici que estem analitzant, s'incrementessin, passant fins a 2.610 milions d'euros, i que una part d'aquest estalvi corrent es va destinar per finançar les inversions de la Generalitat i no haver de recórrer a l'endeutament.

Podem seguir analitzant més vectors, no?, que, des del nostre punt de vista, estan corroborades per les dades i ens indiquen que el pressupost del 2006, la liquidació d'aquest, es va gestionar en la mateixa línia d'eficiència econòmica i transparència econòmica iniciada l'any 2004.

El diputat Turull, que ja ens té acostumats a intentar desconstruir la realitat, que, amb base a un retall d'aquí, un retall d'allà, intenta construir un nou relat... Ho hem vist amb la polèmica i les picabaralles dels informes. Ho hem pogut veure avui mateix, no?, quan parlava de les polítiques públiques. I ha anat a buscar el grau d'execució d'aquelles que permetien posar el dit a l'ull al Govern de la Generalitat.

Miri, jo li parlaré d'altres polítiques públiques que per nosaltres també són importants, des del punt de vista de l'acció política d'aquest Govern, i que podrem veure la constant, l'any 2006, però que podríem veure la constant, també, de la liquidació que ja coneixem del pressupost del 2008.

Li parlaré del 2006. Miri, promoció de l'ocupació: grau d'execució pràcticament del 94 per cent; serveis penitenciaris, 95 per cent; atenció a les famílies, infància i adolescència, 95 per cent; recerca, que jo crec que és important en un país que vol ser un país punter, modern, que posi tota la seva saviesa al servei del país i de la indústria del país, 98 per cent; educació, pal de paller del que ha de ser el nostre país en el futur –després tindrem un debat d'una llei molt important per l'esdevenidor del país–, escolti..., grau de compliment gairebé al cent per cent; infraestructures de residus, que també en parlarem en aquest Ple, l'any 2006 els acords que hi havien adquirits, 100 per cent de compliment; promoció de la llengua catalana, 99 per cent, i podríem seguir.

I és cert que hi han polítiques en què el grau d'execució és menor. Ara, si fem la mitjana de totes les polítiques, vostè em pot dir «miri, vostè ha agafat els vectors que més li interessin» –igual que ha fet vostè!–, però, si agafem la mitjana del grau d'execució del pressupost i de les polítiques públiques que incorpora aquest pressupost, veurem que –i aquesta és la visió del Grup Socialistes– el grau d'execució és un grau correcte.

Podríem parlar, també –i en parlarem, suposo, al llarg del proper període de sessions–, de si es compleix el calendari que la sindicatura, que el síndic major ens ha anunciat, de la liquidació del pressupost del 2007, i podrem constatar que les polítiques públiques..., dir que li preocupen a un govern de centre-esquerra, com és el que està en aquests moments governant a Catalunya, de signe progressista..., escolti, tenim unes prioritats en les polítiques públiques que probablement no coincideixen amb les seves, no? Però és així.

També es pot constatar, l'any 2008, que és un any..., que ha estat un any de dificultats econòmiques més que evidents, que la línia, el manteniment de la línia d'actuació en aquelles polítiques que nosaltres considerem que estan adreçades al servei de les persones, no tan sols disminueixen, sinó que augmenten des d'un punt de vista de recursos pressupostaris i des del punt de vista del grau d'execució.

Hem parlat, també, de la política de personal. És també aquesta..., el que jo li he anomenat abans aquest intent de desconstrucció de la realitat per intentar fer veure que tenim una actuació diferent, eh?, i ens intenta construir una certa realitat virtual. Ens ho va fer fa quinze dies amb el..., i fa dies que ens ho estan fent, no?, sobre aquesta cantarella de l'increment dels quaranta mil funcionaris al servei de l'Administració del Govern de la Generalitat.

Si analitza el que..., l'increment... –no li analitzaré tot el període, eh?, si vol, el dia que vulgui entrem en aquest debat, però analitzem només el que va passar o l'increment de personal que es va produir entre l'exercici 2005 i l'exercici 2006–, se segueix la mateixa matriu que l'honorable conseller d'Economia els explicava en seu parlamentària dies enrere: bàsicament, l'increment de personal al servei, no de l'Administració, sinó al servei de les ciutadanes i dels ciutadans de Catalunya, bàsicament són aquelles que fa referència a serveis directes a les persones: mossos, bombers, mestres... Escolti, a l'any 2006, amb referència..., i si ho comparem amb el 2005, l'increment de professionals de l'ensenyament va ser de quasi 5.700 persones, 5.694 per ser més exactes.

I si comparem tot el període de gestió de govern, d'aquest Govern que està format per les tres formacions d'esquerres del país..., escolti, ha estat de 18.425. Personal destinat..., o professionals de la salut, l'increment entre l'any 2005-2006 és de quasi 1.500 persones, en concret, 1.494. Si analitzem tot el període, 7.373.

I deixi'm analitzar-li tot el període: d'aquestes quasi quaranta mil o una mica més de quaranta mil places creades, noves, quasi el 86 per cent del personal està destinat al que fonamentalment s'ha conegut com les tres emes. Però li afegiria més coses: la resta de personal, o de places que s'han destinat, una part molt important, una part substancial dona suport directe als serveis abans esmentats. Aquest Govern ha decidit una cosa que, des del nostre punt de vista, és molt positiu: que les places de personal administratiu destinat a les noves comissaries, doncs, sigui justament de personal administratiu, o que també, en els nous centres docents hi hagi personal administratiu i que no hagi de ser el personal docent el que faci aquestes tasques.

Per tant, i per anar acabant, nosaltres entenem que en aquests moments hi ha, deixant a banda la gestió, el pressupost i la liquidació del pressupost del 2006, que, des del nostre punt de vista, doncs, és més..., ha sigut més eficaç, s'ha introduït més rigor, amb totes les dades que en aquests moments estan a disposició de tots els grups parlamentaris, de totes les diputades i els diputats, en termes de gestió del pressupost, de grau d'execució mateix, de liquidació pressupostària, les dades referents

al personal, hi ha més transparència justament per facilitar l'anàlisi i el control dels comptes públics de la Generalitat de Catalunya.

I acabo com he començat: nosaltres entenem que en aquests moments hi ha molt més rigor en la gestió dels comptes públics, que són de tots els catalans i de totes les catalanes, i que administra el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors síndics, senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, després d'analitzar el Compte general de la Generalitat de Catalunya, que avui el síndic major ens ha presentat, de l'exercici 2006, ha constatat que s'han assolit els objectius fixats en el Pla de sanejament aprovat el 2004 pel Consell de Política Fiscal i Financera, tant pel que fa al nivell de dèficit, com pel que fa al nivell d'endeutament, així com a la reducció de la despesa aplaçada que consta, doncs, en aquest informe.

Volem deixar constància també que aquest informe no posa de manifest cap incompliment legal ni mancances significatives. Compartim les recomanacions que s'hi fan i agraïm l'esforç de la Sindicatura per l'elaboració d'aquest informe i l'esforç que ha fet la Sindicatura per reduir el desfasament temporal entre l'any analitzat i el moment en què s'efectua l'anàlisi, i, tal com ha dit el síndic major, situant-lo a un nivell normal.

També volem constatar que de l'anàlisi dels últims informes del Compte general de la Generalitat elaborats per la Sindicatura de Comptes se'n desprèn un canvi positiu i significatiu en la millora de la gestió dels recursos públics. Voldria dir que aquest estricte compliment l'any 2006 del Pla de sanejament és fruit de la consolidació de la gestió dissenyada en el primer semestre del 2006 i també dels pressupostos aprovats l'any 2005 que, amb creativitat positiva, s'ha superat una etapa marcada per una bombolla financera en què governs anteriors presentaven superàvits no financers quan en realitat es tractava de dèficits no financers i presentaven balanços a la carta transferint deutes cap a exercicis posteriors sense cap límit.

Entrant de ple en l'anàlisi del Compte general i d'acord amb el que conté l'informe, el dèficit no financer de l'exercici 2006, aplicant criteris SEC 95, base 95, és de 469 milions d'euros, mentre que l'endeutament total és d'11.820 milions d'euros, xifres, ambdues, que se situen per sota dels límits que fixa el Pla de sanejament per al 2006, un pla que, com molt ben bé saben, es va elaborar després de trobar-se el Govern tripartit, l'any 2003, un dèficit no financer valorat en 1.264 milions d'euros.

També voldria fer un especial esment, així com ha fet un diputat que m'ha precedit, a les dades que publica el darrer informe del Banc d'Espanya. Efectivament, quan analitzem les dades de la ràtio, endeutament en funció del PIB català, veiem que l'any 2006 presenta un valor del 7,9 per cent, mentre que si analitzem la mateixa ràtio per als anys 1997 a 2002 veiem que aquesta ràtio supera el 8 per cent, i arriba fins i tot al 9,7 per cent l'any 1998. A grans trets, l'endeutament financer en el període 2003-2006 s'ha situat per sota dels límits anuals previstos en el pla segons el sistema SEC 95. A l'any 2005 comencen a produir-se millores fins al punt que a partir d'aquest any la distància entre l'endeutament viu i el límit màxim previst per cada any ha anat augmentant progressivament.

En els darrers informes de la Sindicatura, doncs, es demostra que aquest pla funciona correctament i, a més, voldria dir que aquest pla i aquest rigor fet en aquests anys ha permès afrontar d'una millor forma el viu impacte de la crisi actual sobre els ingressos i les despeses de la Generalitat, d'una forma, dic, millor, que si s'hagués perpetuat la gestió realitzada en els anys anteriors. D'altra banda, el conjunt de formes atípiques d'endeutament s'ha reduït i no pas augmentat, en concret, un 30,64 per cent entre l'any 2003 i l'any 2006. D'aquesta manera, l'abandonament d'aquests altres instruments implica una disminució del cost d'endeutament i passa del 4,5 per cent l'any 2003, al 3,92 l'any 2006, la qual cosa ha permès finançar el desplegament del Pla de sanejament amb un cost més baix.

No obstant, arribat a aquest punt, m'agradaria concretar que el Govern tripartit ha fet un gran esforç per liquidar l'endeutament dels últims anys i també d'altres compromisos plurianuals, procedents de les formes atípiques de finançament. I amb el mateix rigor i èmfasi també s'ha evitat generar més deute a través d'aquests instruments financers més rígids. S'observa en l'exercici 2006 una reducció del 8 per cent respecte al total del 2005. Aquest, entenem, ha estat el gran avenç que marca distàncies en la gestió de les finances fetes fins ara. Si analitzem l'evolució de cadascuna d'aquestes figures, l'instrument financer, el *confirming*, és el que més ha disminuït, en concret, un 84 per cent en el període 2003-2006, i és l'exercici 2006 l'únic en què no s'ha utilitzat aquest servei financer.

Quant a l'increment que s'observa en el conjunt de crèdits a l'Institut Català de Finances i a l'Institut Català del Crèdit Agrari, cal matisar que es produeix com a conseqüència de l'ampliació de les inversions públiques; d'altra banda, paral·lelament, l'estalvi corrent, també usat com a font de finançament per a les mateixes inversions, s'ha triplicat en el període 2003-2006. Amb aquest aclariment pretenc mostrar que l'augment d'endeutament mitjançant els esmentats crèdits queda compensat pel finançament directe i sense obligacions futures, és a dir, l'estalvi. En definitiva, es prioritzen les inversions però amb un finançament més equilibrat que s'aconsegueix augmentant el deute però també utilitzant, en major mesura, l'estalvi procedent de les operacions corrents.

Amb relació al desplaçament del deute, l'anàlisi dels informes de la Sindicatura demostra que l'oposició no té

raó quan afirma que s'han superat els límits d'endeutament i que s'ha incomplert el pla. L'evidència mostra que el total de la despesa desplaçada s'ha reduït un 30,65 per cent, més concretament, l'any 2005 es produeix una disminució del 13,88 per cent i l'any 2006 del 10,65 per cent.

Després de tractar, doncs, els resultats del dèficit i del deute, vull destacar que la inversió pública també ha millorat dins del context de l'objectiu d'equilibrar el pressupost: el volum d'inversió ha augmentat un 35 per cent durant el període 2003-2006, i, a més a més, aquest increment s'ha sustentat, com ja he dit, en un finançament més equilibrat, és a dir, ha augmentat l'ús de l'estalvi corrent com a font de finançament de la inversió, en detriment de l'endeutament. En definitiva, el que vull demostrar amb aquestes últimes dades és la possibilitat real d'endegar un procés de sanejament financer juntament amb l'augment d'inversions, i no pas l'agreuament de les finances, com pretén fer entendre algun partit d'aquesta cambra.

Finalment, voldria focalitzar la meua intervenció en l'anàlisi dels recursos públics dedicats al funcionari, aspecte que habitualment usen algunes partits per fer posicions demagògiques. El pressupost de la Generalitat ha crescut un 86 per cent en tan sols tres anys, entre el 2003 i el 2006, mentre que la partida destinada a la creació de places de funcionaris ha crescut un 22 per cent en el mateix període, això vol dir que cada funcionari ha incrementat el pressupost que gestionava l'any 2006 en un 52 per cent. Pel que fa als increments de personal registrats en el sector públic, incloses les empreses, s'hauria de considerar la incorporació de cent quinze entitats als pressupostos de la Generalitat des del 2003, entitats que ja existien prèviament però no s'integraven en la informació pressupostària, i que és a partir del 2006 que es procedeix a la seva incorporació amb l'objectiu d'assolir un major grau de transparència i de control dels comptes públics.

Si ens fixem en la composició de la despesa de places de funcionaris s'aprecia un significatiu augment del 43,3 per cent de Mossos d'Esquadra i del 25,5 per cent de docents. Aquesta dedicació important en la policia de la Generalitat respon al compromís de totes les forces del Parlament català, que està establert des de fa anys i que el Govern tripartit, òbviament, no ignora, i l'augment del pressupost destinat al cos de docents respon a la promesa d'aquest Govern de crear més centres educatius públics i ampliar la plantilla de professors en els centres ja existents.

Pel que fa a la totalitat de places de l'Administració de la Generalitat, l'oposició afirma reiteradament que l'actual Govern no compleix la promesa de disminuir radicalment la plantilla de personal eventual així com també el personal de substitució. Si féssim números veuríem com s'ha reduït el pes del personal eventual en el total del personal estructural: a tal d'exemple, la ràtio l'any 2003 era del 0,0017, i l'any 2008 és del 0,0013. La provisionalitat entre els treballadors de l'Administració pública s'ha reduït en aquests últims anys, el personal de substitució i de reforç ha decrescut l'any 2006, ha passat d'una taxa del 60 per cent al 20 per cent. Això s'explica

per la celebració de més convocatòries d'oposicions que han permès consolidar els interins, escapar de la temporalitat i variabilitat que governs anteriors han practicat durant molts anys per al seu propi interès.

Concloco aquesta intervenció destacant de nou l'eix de l'acció de Govern en la matèria que ens concerneix. S'està aconseguint l'equilibri pressupostari previst en el Pla de sanejament per al període 2004-2008, tant pel que fa als nivells d'endeutament i de dèficit, i s'incrementen alhora els nivells d'inversió, i a més s'ha millorat en l'àmbit funcional, en el creixement de places pressupostades i en la reducció d'aquells càrrecs administratius de confiança o de substitució, tot malgrat disposar d'un model de finançament que ha contribuït a generar un dèficit fiscal proper al 9,8 per cent del PIB català, un model pactat per Convergència i Unió i pel Partit Popular, un pèssim model de finançament que ha restat capacitat d'actuació a la Generalitat, és més, un model que ha permès que la capacitat fiscal *per capita* en termes normatius de la comunitat catalana estigui per damunt de la mitjana de les comunitats autònomes de règim comú, mentre que els ingressos que li han atorgat *per capita* i també en termes normatius estan per sota de la mitjana de les comunitats autònomes de règim comú, i, és més, són la meitat del que reben les comunitats autònomes de règim foral i, a més a més, un model que s'està demostrant que, any rere any, el que fa és empitjorar la situació relativa de Catalunya respecte a la resta de comunitats autònomes, però, malgrat aquest model, doncs, el canvi s'ha visualitzat en els darrers informes, el canvi de rumb en l'ús dels diners públics i, per tant, doncs, hem millorat aquesta gestió.

Per aquest motiu demano un vot afirmatiu a la gestió de les finances públiques fetes fins ara per continuar treballant en el mateix sentit en el futur.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Molt honorable president del Parlament, honorable conseller d'Economia, senyor síndic major, senyors síndics de la Sindicatura de Comptes de Catalunya, en primer lloc vull, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular català, agrair i felicitar els senyors síndics, en primer lloc pel treball que realitzen amb caràcter general al capdavant de la Sindicatura, pel curós i estricte compliment que fan de les seves funcions de fiscalització dels comptes del sector públic català en el seu conjunt, com dic, sempre amb el màxim rigor possible, i especialment, en aquest cas, per la tasca realitzada en aquest informe del Compte general del 2006, de la Generalitat de Catalunya, que avui ens ha estat presentat al Parlament. Per aquest motiu, avui tanquem un cicle econòmic complet relatiu als comptes del 2006, presentats al Parlament de Catalunya en el seu moment, liquidat per part del Govern, informat i fiscalitzat per la Sindicatura, i avui debatut també en aquest Ple del Parlament.

Vull fer una reflexió prèvia sobre la importància del tràmit parlamentari que substanciem en aquest moment, penso que val la pena fer-ho. Cal situar aquest debat, al meu entendre, que fem una vegada l'any, en el cor mateix del fonament bàsic d'una democràcia, forma part de l'essència del sistema democràtic disposar d'un mecanisme que permeti garantir la total transparència i control de l'aplicació i gestió dels fons públics procedents dels impostos dels ciutadans, que han de ser invertits i gastats en benefici de l'interès general i del bé comú, i s'han d'ajustar necessàriament a les dotacions pressupostàries aprovades en el Parlament com a màxima institució de la representació popular.

Probablement aquesta importància no la veurem reflectida demà en els mitjans de comunicació com un fet també important, normalment interessa més parlar del dèficit fiscal entre Catalunya i Espanya o de la necessitat d'un nou model de finançament que de saber i analitzar i explicar als ciutadans com i de quina manera es gasten els recursos públics de què disposem realment, però això no ens ha de fer perdre de vista la necessitat evident d'aprofundir en aquest debat.

Abans d'entrar en el contingut de l'informe pròpiament dit, vull fer també quatre consideracions prèvies; quatre problemes coneguts però que amb el pas del temps no han estat resolts i que en la lectura de l'informe de fiscalització de comptes del compte del 2006 tornen a posar-se en relleu.

Primer, el problema no resolt del desfasament temporal entre el tancament de l'exercici, la liquidació i la fiscalització, la qual cosa genera ineficiència en el mateix model i fa perdre sentit de la mateixa fiscalització en el temps, i avui debatem, per tant, el compte del 2006; s'ha explicat que s'ha millorat, però no acabem de bairar dels trenta mesos de diferència entre el tancament de l'exercici i el moment en què podem fer aquest debat en el Parlament i al nostre entendre continua sent un problema que no acabem de resoldre.

Dos, el problema subsistent, també, de la no-atenció o no suficient atenció a les recomanacions de la sindicatura per part del Govern. I ens sembla, aquest, un fet especialment important, a destacar, perquè les recomanacions que fa la sindicatura i que valida després el Parlament de Catalunya no les fa precisament per fer bonic, sinó que les fa perquè siguin tingudes en compte. I al nostre entendre no són prou tingudes en compte, i el mateix informe..., i el mateix síndic major avui també ens ho recordava.

Tres, el problema de la manca de confecció d'estats comptables consolidats del sector administratiu i el sector empresarial per part de la Intervenció General de la Generalitat, un fet que també hem debatut reiterades vegades en aquest Parlament i que a hores d'ara encara no hem estat capaços de resoldre, o, en qualsevol cas, el Govern de la Generalitat no hi ha posat solució.

I quatre, finalment, el problema de la manca d'una reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes –que també avui se n'ha parlat–, que la faci més eficient, més àgil, per afrontar la seva funció estatutària. I ens sembla que val la pena recordar-ho, tenint en compte que algun compromís havíem escoltat al respecte.

I, pel que fa al contingut de l'informe de fiscalització de comptes que hem pogut analitzar aquests dies i avui debatre en el Ple del Parlament, vull remarcar els deu aspectes que, al nostre entendre, són més rellevants, que posa de manifest la sindicatura en el seu informe i que, òbviament, doncs, tenen un caràcter, un to molt diferent del que hem escoltat en veu dels portaveus dels grups parlamentaris que donen suport al Govern. Suposo que ningú entendreà que això és una crítica del nostre partit al Govern, sinó com la posada en relleu d'alguns aspectes del mateix informe, informe realitzat per la Sindicatura de Comptes, que nosaltres considerem especialment destacables i que, òbviament, poden interpretar-se també amb esperit crític.

El primer és que de l'estudi de l'informe es desprèn que els comptes que s'aproven són els últims de la bona situació financera que vivíem anteriorment, són els últims en què la previsió d'ingressos del pressupost es veu superada, finalment, pels ingressos realitzats. És l'última vegada que això passa en els anys anteriors. El tram de l'IRPF creixia un 15 per cent respecte al 2005; l'IVA i la resta d'impostos creixien un 7 per cent.

Però també és veritat que és l'últim exercici on la despesa final és molt superior a la pressupostada. Aquests ingressos tan elevats són els que permeten no superar, com s'ha explicat aquí, el límit legal marcat per a l'endeutament. Però, en canvi, es desaprofita l'oportunitat per reordenar les prioritats i, per tant, dedicar l'esforç pressupostari a altres objectius. Concretament, el pressupost del 2006 es va aprovar amb uns ingressos i despeses de 23.924 milions d'euros i amb un dèficit no financer de 413. La liquidació del pressupost és finalment d'uns ingressos de 24.316 i unes despeses de 25.139, amb un dèficit, per tant, de 823 milions d'euros i un dèficit no financer de 144. És a dir que els ingressos creixien el 2006 un 1,6 per cent, però les despeses creixien un 5,08 per cent.

Això ens permet obtenir dues primeres conclusions. Una, que el sistema de finançament era molt profitós per a la Generalitat en aquell moment; que la Generalitat era el principal beneficiari d'aquella situació que ara critiquem com a bombolla immobiliària, més possiblement que els mateixos constructors, i que l'economia en aquell moment donava, per la seva situació de bonança econòmica, un resultat positiu. Els increments per l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats es situaven en el 17 per cent, i el de patrimoni, en el 19 per cent –parlo d'increment–, per la pujada dels valors subjectes a aquests impostos. I la segona –i aquest és un problema que encara patim– és que el Govern tripartit gasta sempre per sobre de les seves possibilitats: l'any 2006, un 5,08 per cent per sobre del pressupostat. La despesa corrent creixia un 15,1 per cent per sobre de l'any 2005.

El segon element a destacar és que, com ja he esmentat abans, la Sindicatura de Comptes continua demanant que hi hagi una consolidació dels comptes de tota l'activitat econòmica i financera del sector públic de la Generalitat: les entitats autònomes, les industrials i financeres i les empreses públiques. Alhora, es troba a faltar un estat demostratiu de l'evolució i situació de les

inversions, així com el compromís de despeses adquirint a càrrec d'exercicis futurs. Precisament en aquest àmbit, la sindicatura troba diferències entre els drets reconeguts per una entitat i les corresponents obligacions reconegudes per una altra. Les diferències ascendeixen a la no menyspreable xifra de 12 milions d'euros.

Un tercer element important és que la sindicatura també demana la inclusió d'altres formes d'endeutament, com els censos emfitèutics, pagaments a tercers i bestretes de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari, per un total de 2.334 milions d'euros, que haurien de ser considerats també endeutament financer, i no ho fa, el Govern, en la seva liquidació.

Un quart element és que la sindicatura, precisament, en l'informe, troba també a faltar en el compte de romanent de tresoreria una estimació dels drets de cobrament dubtós i que, segons la mateixa estimació que fa, podrien ascendir fins als 75 milions d'euros.

Un cinquè element, una altra observació important, és que la Generalitat paga tard. I a això també, l'informe, hi fa referència. I aquesta és precisament, en l'actual època de crisi que vivim, la causa o una de les principals causes de l'estrangulació financera de moltes petites i mitjanes empreses que treballen amb l'Administració i que veuen, en aquest retard de pagament de l'Administració, un fre molt important per a la seva activitat.

La liquidació del capítol II, el de la despesa corrent de l'Administració –el que més contracta amb empreses externes–, és de 1.153 milions d'euros, d'obligacions reconegudes. Només se n'havien ordenat 939 i només se n'havien pagat 793; és a dir que hi havia un 33 per cent de la despesa que estava pendent de pagar. En el cas de les inversions la situació era similar; pujava en aquell moment fins al 34 per cent que estava pendent de pagament.

En sisè lloc, i pel que fa a un element que aquí també se n'ha parlat per part dels portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, el que fa referència als costos de personal de la Generalitat de Catalunya. És cert que durant l'any es van contractar al voltant de 5.600 nous mestres, nova promoció de mossos i personal de bombers i de justícia, també de sanitat. Però també és cert –i això no s'explica tant– que 1.237 nous funcionaris de l'Administració general i dels serveis de l'Administració –és a dir, Administració pura i dura– van ser també contractats en aquella època. I això és el que fa incrementar el capítol I, capítol de personal, en un 11 per cent respecte del 2005, fins a arribar als 3.900 milions d'euros. A part, hi ha un increment curiós dels incentius al personal, d'un 47 per cent.

En setè lloc, com ja he dit anteriorment, la despesa corrent es dispara un 15,1 per cent el 2006 respecte del 2005. Partides com, per exemple, els subministraments, un increment del 78 per cent; o dels lloguers, un increment del 45 per cent; o de les indemnitzacions, un increment del 20 per cent, en són, penso jo, clars exponentes. Pel contrari, el que menys va créixer va ser la despesa d'inversions, que només ho va fer en un 5,8 per cent. Queden clares, per tant, quines són les prioritats del Govern.

En el mateix sentit, el pes en el pressupost de les inversions va caure del 6 per cent de l'any 2005 al 5 per cent de l'any 2006, mentre que el de la despesa corrent puja del 4 per cent el 2005 al 5 per cent el 2006, una clara inversió del que nosaltres entenem que haurien de ser les autèntiques prioritats del Govern, i mentre, com s'ha dit també abans, altres programes importants, de marcat component social, com per exemple els dedicats a la promoció de l'ocupació, quedaven clarament sense executar.

En vuitè lloc, si parlem ara de l'endeutament, cal destacar, més enllà del que ja s'ha explicat i sabent, la llei, el que diu i sabent com es pot fer –i ja ho he explicat al començament– per poder-la complir, si els ingressos acompanyen, tal com la situació econòmica permetia, cal destacar que no es va aconseguir reduir el deute. Les noves emissions van ser de 759 milions d'euros, i només es van amortitzar 624 milions d'euros. Un deute que es paga, a més a més, car; un deute que els costa molt car als ciutadans de Catalunya, molt per sobre dels tipus d'interès actuals.

L'informe detalla, en aquest sentit, que les inversions en infraestructures fetes amb pagament diferit –carreteres, jutjats, comissaries, etcètera–, que suposen els darrers sis anys una inversió de 1.500 milions d'euros, acaben costant a la Generalitat de Catalunya, és a dir, a tots els contribuents, una inversió de 1.500 acaba costant 5.000 milions d'euros, 3,36 vegades més del cost de la inversió. Aquesta despesa s'incrementa, per tant, en un 32 per cent respecte a l'any 2005. I em sembla que és bo de destacar-ho.

Nou, un altre aspecte a remarcar, com en anys anteriors, és que, respecte a la contractació administrativa del Govern de la Generalitat, dels 9.437 contractes, més de la meitat, concretament 4.820 contractes, es fan pel procediment negociat. I ens sembla que 675 milions d'euros d'adjudicació discrecional és una pràctica abusiva del Govern que s'aparta del que caldria esperar d'un exemple de transparència.

I, a aquest paquet dels deu elements que em semblava important de destacar, vull afegir-hi un darrer punt que lliga directament amb una de les reflexions o consideracions que he fet al començament de la meua exposició, i és que la sindicatura, en el seu informe, fa una relació de recomanacions pendents d'exercicis anteriors. No tan sols les recomanacions del mateix exercici que avui votarem aquí..., i que nosaltres ja anuncio que votarem a favor de les recomanacions que fa la sindicatura, no així de com ha gestionat el Govern els seus recursos. Però la mateixa sindicatura fa tota una llista, llarguíssima, de recomanacions fetes en exercicis anteriors que el Govern no ha complert. I jo em pregunto: per què no les ha complert? Per què no fa un esforç, el Govern, per donar compliment a les recomanacions que fa la Sindicatura de Comptes? No li dóna la importància que té? Per exemple: imports previsibles que no es recullen en el pressupost inicial; no es registren les modificacions de l'estat d'ingressos; la memòria no recull informació sobre sistemes alternatius de finançament d'infraestructures; en alguns expedients de modificació de crèdits no hi ha els informes preceptius; deficiències en la comp-

tabilització de l'1 per cent cultural de la Generalitat, i un llarg etcètera de recomanacions que la sindicatura fa any rere any i que el Govern de la Generalitat incompleix, al meu entendre, per tant, provocant un fet greu pel que fa a la funció fiscalitzadora de comptes i a la mateixa funció d'aquest Parlament.

Per acabar, en conclusió, per tant, segons la nostra opinió –òbviamment, discrepant dels grups que donen suport al Govern–, d'aquest informe es desprenen almenys quatre conclusions. La primera, que el Govern, al nostre entendre, no ha gestionat el pressupost amb criteris d'eficiència econòmica. La segona és que el Govern no ha afrontat la problemàtica del dèficit públic i l'endeutament amb la finalitat clara de reduir-lo, i ha desaprofitat els moments de bonança econòmica per sanejar els comptes públics i reordenar les prioritats: despesa productiva, despeses socials...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...infraestructures –acabo, senyor president–, sinó que ha fet tot el contrari: ha aprofitat l'abundància de recursos per gastar més sense pensar en les hipoteques de futur. La tercera, que el Govern continua sense atendre les recomanacions. I la quarta, que el Govern incompleix també el seu compromís, que ja ve de l'any 2004, de portar a aquest Parlament una proposta de reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes que la faci més eficient i més útil als serveis que li són atribuïts per part de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Finalment, només vull donar les gràcies, novament, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular català, i felicitar els síndics per la feina que fan, i esperar que en el futur, amb més recursos i amb una nova llei, li atribueixin més competències, més funcions i més possibilitats de fer millor la seva feina.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor síndic, membres de la sindicatura, senyores i senyors, a aquelles persones que en aquest moment estan seguint el debat els pot semblar molt «farragós» i molt tècnic, i a mi d'entrada m'agradaria convèncer-los que es tracta realment d'un debat important. Es tracta d'un debat important perquè el que és el sector públic de Catalunya, i això vol dir l'Administració de la Generalitat, les entitats autònomes, els ens administratius, les empreses públiques, etcètera, elaboren, evidentment, els seus comptes anualment a partir dels pressupostos que aprova aquest Parlament. Estan sotmeses a la fiscalització que per la seva figura jurídica els és pròpia: l'Administració directa, a través de la intervenció, i els

diferents organismes, en funció de les seves característiques, fins a les empreses públiques, que la majoria d'elles estan, a més a més, sotmeses a auditoria externa. Però, a més a més de tots aquests mecanismes de control, Catalunya disposa d'un ens, la Sindicatura de Comptes, que és qui s'encarrega de revisar, en aquest cas, la totalitat dels comptes i d'elaborar un informe de sindicatura, que és el que avui estem discutint i aprovarem o no aprovarem –crec que pel que hem sentit podem dir que l'aprovaré–, que és aquest Parlament, en nom del poble de Catalunya, que dona el vistiplau als comptes de l'any 2006. I quan s'està parlant d'uns comptes que superen en global els 40.000 milions d'euros, doncs, vol dir que estem parlant d'una cosa en què val la pena de dedicar-hi un debat d'aquesta cambra amb un cert temps.

I a partir d'aquí resulta que ja sempre mirem un seguit de coses que són importants. Per exemple, si es va complir o no es va complir el Pla de sanejament. Què és el Pla de sanejament? Va resultar que l'any 2003 –corrien altres temps i hi havien altres governs– va haver-hi una liquidació pressupostària de l'any 2003 i un pressupost del 2004 que es van formular amb dèficit. I això obligava, i així es va fer, a crear un pla de sanejament que deia quins eren els percentatges que havíem de complir en endeutament públic i en dèficit dels anys posteriors. Per tant, cada any ens referim a això i evidentment avui també ens hi hem referit i ja s'ha dit. Si estàvem obligats pel pla financer de la Generalitat a no sobrepassar el 0,05 per cent del producte interior brut espanyol en matèria de dèficit, és a dir, si estàvem obligats a no passar-nos de 490, el que avui ens diu l'informe de la sindicatura i fa un moment ens ha dit el síndic major des d'aquest mateix faristol és que, com que el dèficit va ser de 469 milions d'euros, hem complert. Per dir-ho amb les paraules de l'informe: «La comunitat autònoma de Catalunya ha complert l'objectiu d'estabilitat marcat per al 2006.» I si l'endeutament admissible total al final del 2006 era de 12.683 milions, d'acord amb aquest pla financer, i la sindicatura ens diu que, fets els comptes, surten 11.820, és molt fàcil d'arribar a la conclusió –també cito textualment–: «Aquesta xifra es situa per sota del límit que va fixar el Pla de sanejament per a l'exercici 2006.»

A partir d'aquí es poden fer moltes consideracions. A partir d'aquí es pot dir: «Oh, però ara aquest any és diferent.» És clar que és diferent, l'any 2009; les circumstàncies del 2009 no tenen res a veure amb les del 2006 i haurem de passar comptes d'acord amb la realitat del 2009, l'entorn econòmic del 2009 i les circumstàncies polítiques en matèria financera que són d'aplicació en el 2009. Però avui no estem parlant del 2009; estem parlant del 2006 i el que ens diu la sindicatura simplement és que les coses en aquesta matèria es van fer bé.

L'informe de la sindicatura també posa en relleu la inversió de la Generalitat en aquest període, amb un increment del 6 per cent. Posa de manifest una cosa que ha anat sortint però jo m'hi vull referir, que és les despeses de personal, amb un increment de personal de 9.703 persones. Per cert, continuem estant en unes ràtios d'empleats públics per cent mil habitants, o per nombre d'habitants, de les més baixes d'entre totes les

comunitats autònomes. Però s'han contractat en aquest any 5.694 personal docent, 1.246 mossos, 147 de personal de justícia, 112 bombers i, efectivament, 1.237 personal administratiu o de serveis tècnics. Que és que no se n'ha de contractar? Cap? Mai? Perquè m'ha semblat sentir que algú gairebé proposava que mai no se'n contracti cap. Cap agent rural?, cap gestor d'ocupació?, cap gestor d'habitatge?, cap treballador familiar?, cap treballador sociosanitari? No ho entenc gaire, perquè, a més a més, no ho ha fet mai cap govern, això. Però, en tot cas, semblava que era la proposta que se'n feia.

Nosaltres creiem que les dades de personal posen de manifest precisament una política amb prioritats, és clar que sí, i una política de dotar l'Administració catalana d'allò que es necessita per donar els serveis que ens demana la nostra societat.

S'ha fet referència també a la despesa per programes. I aquí és allò que s'ha de dir: «És que la despesa per programes d'aquest Govern no admet comparació.» I tant que no admet comparació, perquè abans no es feien les despeses per programa; senzillament no es calculaven, no es tenien, eh? Per la qual cosa, en aquest cas les comparacions són odioses, efectivament, com ha dit algun portaveu, però són odioses perquè no ho podem comparar absolutament amb res. És ara que podem saber quants recursos públics es destinen a atenció a les persones amb discapacitat –i això és un programa–, o a promoció de l'ocupació –i això és un programa–, i a control d'eficiència energètica –i això és un programa–, o a carreteres. I fins a cent cinc programes diferents.

I llavors d'aquí surt un altre dels mites als quals ens tenen acostumats: «Vostès tenen un grau d'execució baix.» Jo a aquestes alçades estic convençut que ja no convenceré ningú que hi han programes que per les seves pròpies característiques... –ningú que no n'estigui convençut prèviament, naturalment–, que hi han programes que per les seves pròpies característiques no es poden executar dins de l'any; posem el cas: l'habitatge; posem el cas: la promoció d'habitatge protegit, en què fins que el promotor no ha acabat la promoció no el pots executar, que vol dir donar-li el reconeixement de pagament. Per tant, és absolutament normal que a final d'any quedin uns fons, que són els que es pagaran l'any següent. Això ja els ho hem explicat moltes vegades, però vostès hi insisteixen; continuarem, per tant..., jo hi continuaré insistint, que sóc com a mínim tan tossut com vostès.

Però, en tot cas, eh?, com que hi han uns programes que s'expliquen, és molt fàcil: «Agafem els quatre o cinc que van per sota i ja està, i els agafem com a norma.» Escoltin, agafin la mitjana. La mitjana dels cent cinc programes –i no cal fer la divisió perquè la sindicatura en el seu informe ens l'ha donat feta– és que el grau d'execució és del 96 per cent; no un ni dos ni tres, ni agafat per dalt ni agafat per baix; s'agafen tots cent cinc: obligacions reconegudes sobre el pressupost inicial, 96,6 per cent. Tom I de l'informe, pàgina 81, per si ho volen comprovar.

També han parlat de la contractació, i s'ha dit: «Sí, de 9.437 contractes, 4.820 han estat pel procediment negociat.» Sí, home, però diguin la xifra que això significa, amb import, perquè, és clar, llavors les coses canvien:

de 3,9 milions d'euros, 3,2 s'han fet per concurs i 0,6 s'han fet per procediment negociat. I aquí ja canvia; quan no mirem nombre de contractes sinó que mirem import, les coses canvien. Per cert, jo no m'atreveria a dir mai des d'aquesta tribuna que el procediment negociat és un procediment discrecional, entre altres coses perquè és un procediment perfectament regulat per la... (*remor de veus*) –s'ha dit «discrecional», en el llibre de sessions–, i és un procediment absolutament reconegut per la normativa de contractació.

Les observacions i les recomanacions d'anys anteriors, eh? Catorze, de quaranta-dues observacions que hi havien de la sindicatura, n'hi han catorze de resoltes. I no són menors. Per exemple, tenim la qüestió que fa referència al desenvolupament del projecte de la gestió econòmica dels expedients de contractació pública, «que segueix» –ens diu la sindicatura– «el cronograma establert»; o el compliment de la reserva de contractació per als centres d'inserció; o la regularització dels saldos dels impostos de grans establiments comercials, etcètera. Quatre més s'han regularitzat posteriorment, i figuren així en les alegacions que presenta la Intervenció General. Evidentment que queden observacions i recomanacions que caldrà assumir, i nosaltres diem que cal assumir-les, però el que no es pot és fer creure o intentar fer creure que en aquest sentit no s'avança, per tant, per part del Govern.

S'ha fet poca referència a les entitats autònomes de caràcter administratiu, de les quals també es desprenen un seguit d'informacions que són certament importants. Per exemple, en els ens, en el Servei Català de la Salut hi ha el desglossament de la despesa en funció de a què va destinada. Una vegada més es veu que mentre que el 99,3 per cent va destinat a farmàcia, atenció especialitzada, serveis sanitaris, transport sanitari, emergències mèdiques, eh?, l'Administració general i la direcció d'aquest organisme complex tenen un pressupost del 0,7 per cent. Els diners, afortunadament, al nostre país es destinen a allò que té major prioritat. O per exemple quan s'analitza –i dol a vegades que es digui que no hi han prioritats– el pressupost de l'ICASS i es passa ràpidament per alt que el pressupost d'aquest organisme l'any 2006 va pujar el 24 per cent.

Finalment hi ha l'apartat de les seixanta-quatre empreses públiques, i aquí trobaríem des de l'Agència Catalana de l'Aigua, l'IRTA o l'Ifercat, en infraestructures, o l'Institut Català de Finances. La immensa majoria –és important destacar-ho– d'aquestes seixanta-quatre –cinquanta-sis– estan sotmeses a auditoria externa per obligació legal o per simple determinació. L'informe de la sindicatura exposa quin és l'abast de la seva feina en aquest aspecte i les excepcions a plantejar.

De l'anàlisi del resultat del conjunt de les empreses públiques, es veu que vint-i-quatre tenen resultat positiu –algunes per la transferència de fons des de la Generalitat– i després n'hi han una sèrie que no tenen resultat positiu ni, com es diu vulgarment, *ni se le espera*. És a dir, evidentment hi han funcions que ha d'assumir el sector públic precisament per la seva manca de rendibilitat, des de Ferrocarrils de la Generalitat..., o la funció que pot fer una Adigsa.

De tot això, jo en voldria treure dues conclusions. La primera, absolutament òbvia però important de fer-la ressaltar: l'excel·lent treball que ha fet la sindicatura, eh?, i que agraïm ben sincerament des del nostre grup, i que permet disposar d'un document que recull, descriu i analitza de manera completa, objectiva i sintètica la globalitat del sistema públic del nostre país, amb les seves febleses i amb les seves fortaleses, econòmiques i de compliment de la legalitat. Això és bo, i d'això ens hem de felicitar, i això és propi de països amb sistemes públics ben assentats. I m'alegra que el nostre país sigui un d'aquests.

Una segona conclusió: una lectura no matisada, esbiaixada, d'anar a buscar la xifra aïllada que pot confirmar aparentment la tesi que ja teníem portada prèviament de casa, simplement no és certa. En l'informe de la sindicatura hi han recomanacions de canvis i de modificacions; per descomptat que sí. És que no seria creïble que a l'anàlisi de tot el sector públic d'un país no hi haguessin coses que cal millorar, que cal perfeccionar, en què cal insistir, que cal incorporar. Evidentment que sí. I així s'ha de fer, eh? Però, d'aquest informe, el sector públic català en surt ben parat, en surt molt ben parat, i això és una cosa que, si és que és un mèrit, és evidentment un mèrit absolutament col·lectiu.

En un moment en què corren mals temps per a la percepció de la política, en un moment en què si preguntéssim a l'atzar a quin grau de control està sotmesa l'activitat pública, el sector públic català, quin grau de discrecionalitat hi ha en la feina de la gestió pública, possiblement obtindríem allò, respostes molt i molt negatives, mirin, potser sóc una mica ingenu, però a mi m'agradaria que molta gent llegís aquest informe. I sé que és dur el que demano, perquè són 662 pàgines; suposo que és demanar massa. Però, en tot cas, si més no, m'agradaria que d'aquesta intervenció es veiés que no es pot fer des dels prejudicis, des dels prejudicis de qui, perquè no li agrada el color del Govern, vol fer creure que tot està malament; des del perjudici –potser encara avui tindrem oportunitat de sentir-ho– que, perquè no li agrada una política determinada en concret, per petita que sigui i per insignificant que sigui en percentatge, converteix la seva legítima oposició a aquella política concreta en una desqualificació a tota l'actuació pública del Govern de la Generalitat.

Mirin, en la meua opinió, en l'opinió del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'informe de la sindicatura treu la raó als uns i als altres i posa de manifest que al nostre país existeixen criteris en la gestió del diner públic, existeix metodologia, existeix respecte al marc legal que regula els comptes públics, existeix afortunadament molta gent que fa bé la seva feina, existeix rigor, existeix control i avaluació, existeix recorregut per millorar, és clar que sí, i existeix un organisme, que és la sindicatura, que fa extraordinàriament bé la seva feina.

Algú ha dit..., ho ha dit el síndic –perdó, no algú, ho ha dit el síndic–, que aquest informe és la temperatura del nostre autogovern. Hi estic absolutament d'acord. I jo penso que, de la nostra arquitectura institucional, ens en podem sentir col·lectivament molt satisfets.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consejler*, honorable *síndic major*, *síndics*..., diputados y diputadas, señalaba el *síndic major* en la apertura de su intervención en relación con el anterior informe de la Cuenta general, del año 2005, y hoy también lo ha venido a recordar, que esta presentación y el debate subsiguiente se estaba convirtiendo en una tradición; una tradición que situaba al Parlamento de Cataluña entre aquellos parlamentos que más se preocupan por el uso de los caudales públicos. Es una tradición derivada de una obligación legal que debemos celebrar tanto por la voluntad de transparencia que significa como por la idoneidad del lugar, que sea el ámbito del Parlamento donde públicamente se debatan y finalmente se aprueben por los representantes del pueblo de Cataluña las cuentas de la administración que más peso tiene en la vida diaria de nuestra comunidad.

El concepto «tradición» lleva consigo, implícita, inseparablemente, la idea de recurrencia, de repetición; es la celebración nuevamente de un acto solemne, trascendental. Es una recurrencia cíclica y, por lo tanto, formal; cada cierto tiempo se repite de igual manera un cierto ritual, un mismo procedimiento de tramitación y debate, una misma duración de tiempos de intervención, una misma tendencia de intervenciones en que unos determinados grupos ven todo blanco y otros vemos de alguna manera ciertos aspectos negativos, y que convierten en categoría muchas anécdotas. Y de ahí que, por el tiempo que tenemos de intervención, tengamos que acudir muchas veces a la anécdota, a lo concreto, para debatir y perfilar el aspecto general.

En definitiva, nada que objetar a esta naturaleza de tradiciones, lo que sí lamentamos, lo que sí criticamos no es la forma, la tradición en sí, sino el contenido. Informe tras informe, desde el inicio de este ritual, una serie de líneas temáticas reaparecen también de forma recurrente habiéndose convertido a estas alturas en una tradición en sí mismas, un repertorio de observaciones y recomendaciones que varían en el detalle pero que se mantienen en lo substancial, haciéndonos dudar de la voluntad del ejecutivo de rectificar, y poniendo en entredicho la propia eficacia del informe que tiene la institución de la Sindicatura de Comptes.

Hagamos, pues, un repaso a estos clásicos, a los clásicos de cada año que se repiten habitualmente. Primer repaso, primer clásico, el desfase temporal. Durante esta legislatura los tiempos transcurridos entre informe e informe han mostrado una tendencia a reducirse. El informe del 2004 fue presentado en julio de 2007; el del 2005, un año y medio después, en noviembre de 2008; y el que debatimos hoy, el del 2006, siete meses después, en julio del 2009. No obstante, a la vista de lo que ha manifestado el propio *síndic* en su informe, el informe correspondiente al periodo del 2007 no se debatirá probablemente hasta el año entrante. Es decir, no obstante la distancia entre un informe presentado y

el ejercicio debatido se mantiene casi sin alteración en cerca de tres años de desfase.

A este ritmo, si es que se mantiene la tendencia a reducir los tiempos entre informe e informe, podríamos tardar una década en alcanzar la situación ideal de debatir los presupuestos –la liquidación de los presupuestos– de cada ejercicio a los escasos meses de haber finalizado este. Es esta una situación que, como tantas veces ha señalado este y otros grupos, diluye el interés de lo debatido y devalúa también la eficacia del informe en sí. ¿Qué sentido tiene que ahora estemos hablando de lo acertado del cumplimiento del Plan de saneamiento 2005-2008 y el hecho de que se haya dado cumplimiento al 0,05 por ciento del endeudamiento, cuando en el 2008 ya sabremos las consecuencias y la situación que tendremos?

En definitiva estamos hablando de una estabilidad presupuestaria que sí, en su momento se dio cumplimiento al plan, pero que sabemos que no se va a dar cumplimiento en definitiva al plan en sí.

Por ello, una vez más, pedimos que se cumpla el compromiso por parte del Gobierno y por los distintos grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno de impulsar la Ley de la Sindicatura de Cuentas para que sea aprobada en esta legislatura si es posible y se otorgue a este organismo de potestades que en estos momentos no tiene, que carece de ellas.

Un segundo clásico, el seguimiento insuficiente de las observaciones y recomendaciones. Efectivamente, señor Pi, se ha reducido el número de recomendaciones no seguidas, la tasa de aspectos a enmendar no solucionados sigue siendo sin embargo altamente alta, y esta es la función de los grupos de oposición de ponerlo de manifiesto. En función del porcentaje, el porcentaje al que ha hecho referencia el *síndic* es más favorable, solamente se ha dado cumplimiento a un 33 por ciento de las recomendaciones, no se ha dado cumplimiento a un 67 por ciento de las recomendaciones. Es decir, quedan sin resolver catorce de cuarenta y dos y se arrastrarán dichas deficiencias al ejercicio posterior. Ya veremos cuando se presente el del 2007 cuántas de estas recomendaciones han obtenido solución.

Un tercer clásico, la contabilidad deficiente. Nuevamente el informe se encuentra repleto de datos que apuntan hacia una contabilidad descuidada o maquillada de manera conveniente, según el punto de vista de quien la juzgue. Solo tres ejemplos, uno, en los estados consolidados, la memoria no incluye información tanto de la inversión no imputada en el presupuesto como de los pagos que se efectúan anualmente y también del acumulado total, habiendo ejecutado el Gobierno inversiones que no han sido imputadas a los presupuestos, quedando sin efecto contable presupuestario hasta el momento de efectuar los pagos.

Dos, en la cuenta del Servicio Catalán de Salud, los datos del balance de situación no se corresponden exactamente con la realidad de los hechos económico-financieros que debieran reflejar.

Tres, en el ICASS se tramitaron modificaciones por incorporación de remanentes de crédito por 17 millones

de euros sin hacer constar en los expedientes los recursos adicionales necesarios para financiar el incremento de las dotaciones de los créditos de gasto.

Otro clásico, el del desplazamiento de gasto, un capítulo en sí mismo, un clásico de los informes de la Sindicatura lo constituye el desplazamiento de gasto de un ejercicio al siguiente. Así el Servei Català de la Salut, el Institut Català de la Salut o el Institut Català d'Assistència i Serveis Socials no incluyeron en la liquidación una parte del gasto realizado, 1.328.097 euros y 74 millones de euros no contabilizados en el caso del Servei Català de la Salut y del ICS por falta de crédito presupuestario suficiente ya que se sobrepasó el límite disponible provocando el incumplimiento del principio de meditación. En el caso del ICASS, el desplazamiento de gasto aumentó un 34,8 por ciento respecto al año anterior.

Más clásicos: adquisición de edificios vinculados a censos enfitéuticos. La Generalitat continúa durante el ejercicio del 2006 con la práctica de adquirir edificios vinculados a censos enfitéuticos por un importe sin impuestos, sin registrar presupuestariamente el gasto por la compra, ni el ingreso por la posterior venta de los derechos reales al constituir el censo. Esta práctica, lejos de disminuir, muestra una evolución al alza. Ejercicio 2003, cuatro edificios por 26 millones de euros; 2004, un edificio por 27 millones de euros; dos edificios por 46 millones de euros en el 2005; y tres edificios por 105 millones de euros en el 2006.

Otro clásico, el *confirming*. Se han continuado utilizando este tipo de convenios de cesión a entidades financieras de deudas de la Generalitat con terceros. En este sentido el CatSalut efectuó en el 2005 operaciones de *confirming* de pago a acreedores según convenio de asunción de deudas por valor de 252 millones de euros, importe que se ha mantenido en el 2006.

Otro clásico, la concesión de avales solidarios a GISA. De acuerdo con la orden de 15 de marzo del 95 del Departamento de Economía que regula la tramitación de expedientes de concesión de avales, la Generalitat solo puede avalar a GISA por el importe principal del préstamo formalizado, no puede el principal más los intereses. Sin embargo, en sucesivos ejercicios se han formalizado avales a GISA incluyendo principal e intereses: 2004, 106 millones de euros; 2005, 130 millones de euros; 2006, un aval por 70 millones de euros.

El último clásico al que hago referencia, el del endeudamiento, un aspecto especialmente sensible en el actual contexto de crisis es el del déficit acumulado. En este sentido destaca la situación en este periodo del Servei Català de Salut y de las entidades gestoras de la Seguridad Social. De acuerdo con el informe de la Sindicatura, el resultado presupuestario del Servei Català de Salut ya entonces y con todo el ámbito favorable muestra un déficit de 20 millones de euros, Dios sabe el que tendremos en estos momentos, y un remanente de tesorería con un déficit de liquidez a corto plazo de 377 millones de euros.

Sí me gustaría hacer referencia a una novedad, una novedad que incorpora el informe de la Sindicatura, que

es el hecho de la deficiente gestión de los ingresos tributarios. Estamos en un periodo, el del 2006, en que por el periodo de bonanza fueron muy favorables los ingresos de orden tributario, de hecho fueron mayores que los previstos en los presupuestos. Pero sin embargo no puede dejar de mencionarse una gestión deficiente en lo que hace referencia a los expedientes tramitados.

En este sentido, me gustaría hacer referencia a que el porcentaje de los expedientes despachados en el 2006, referente al impuesto sobre sucesiones y donaciones, pasó del 58 por ciento al 37 por ciento. Y que, de igual manera, el porcentaje de los expedientes despachados del impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados pasó del 70 por ciento a un 42 por ciento del 2005 al 2006. ¿Cuál es la razón por la que se ha producido este desfase, este deterioro de la gestión? Realmente las explicaciones que da el departamento y las alegaciones que hemos tenido ocasión de ver son altamente sorprendentes, lo achaca al proceso de implantación del sistema informático Gaudí y que no funcionaba en todas sus fases y que no funcionaba en los distintos módulos. No deja de ser sorprendente que se establezca como motivo exculpatorio el procedimiento que ha creado, que ha implantado y que ha constatado el propio Departamento de Economía y Finanzas, en muchas ocasiones hemos venido denunciando en comisión lo deficiente y lo inapropiado del programa Gaudí, así lo han hecho también los propios sindicatos y los propios profesionales que se dedican a la administración tributaria, pues asúmase ese error y asúmase conscientemente. Y de ahí que no deja de ser sarcástico que se hable de rigor por parte de algún parlamentario cuando se está hablando de la gestión de los recursos del procedimiento y deja en evidencia esa gestión que el propio procedimiento aplicado, creado por el departamento para hacer la gestión de los tributos.

Únicamente unos ruegos finales, quizás el próximo informe contemos con algunas otras recomendaciones satisfechas, quizás en vez de catorce sean siete las que se hayan aplicado, pero desde luego en modo alguno nos satisfará si no se produce un cumplimiento integral de las recomendaciones y observaciones que hace la Sindicatura. Porque si no es así, ¿para qué sirven estos informes? La función fundamental es dejar en evidencia el estado de cuentas de la Generalitat, pero también la misión transcendental que tienen estos informes es lograr que se dé cumplimiento a lo que allí se establece y no hay –y no hay– a nuestro juicio ninguna razón, ninguna justificación que dé motivo a que se incumplan estas recomendaciones.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(*El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.*) Senyor Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Per demanar votació separada del punt 1.a.

El president

Alguna altra votació separada?

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació aquest dictamen.

En primer lloc votariem el punt 1.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 15 vots en contra.

Votem la resta del dictamen.

Comença la votació.

El dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2006 ha estat aprovat per 126 vots a favor i 1 vot en contra.

————— Modificació de l'ordre del dia

Procedim a l'alteració de l'ordre del dia. D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i a sol·licitud del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, en el sentit d'incloure un nou punt de l'ordre del dia, atès que, a dia d'avui, ha complert els tràmits reglamentaris que li permeten d'ésser inclòs. És el debat de la totalitat del Projecte de Llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball. Podem incorporar-ho? (*Pausa.*)

Doncs, atès que són presents un nombre superior a la majoria absoluta, es pot considerar acceptada aquesta proposta, que se substanciarà després del quart punt de l'ordre del dia, amb el benentès que el cinquè punt, que és la intervenció del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, l'il·lustre Joan Solà, per acord de la Junta de Portaveus se substanciarà després de la sessió de control.

Queda modificat, doncs, en aquest sentit, l'ordre del dia.

————— Projecte de Llei d'educació (tram. 200-00043/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Educació i Universitats sobre el Projecte de Llei d'educació.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Senyor president, senyores i senyors diputats, és amb tanta, com segur que ho comprenen, responsabilitat com emoció que pujo en aquesta tribuna a fer aquest torn de presentació del debat de totalitat de la Llei d'educació, de la primera Llei d'educació de Catalunya.

Vull saludar, molt especialment, els ciutadans que des d'aquesta tribuna i des d'altres sales segueixen aquest

debat, amb el mateix apassionament –segur– i amb la mateixa atenció i amb el mateix desig de presència que han mostrat al llarg dels darrers anys, la majoria d'ells en el desplegament del procés que ens ha dut fins aquí. Ciutadans, d'altra banda, que ens honoren amb la seva presència, que d'alguna manera el que fan és prendre possessió del que els pertoca.

Aquest, deixin-m'ho dir en primer lloc, és un acte que expressa una coherència profunda entre la representació que vostès ostenten, senyores i senyors diputats, la representació parlamentària del poble de Catalunya i la voluntat de fons de la nostra societat, del nostre país. És, certament, el final d'un llarg procés, ric, intens, apassionat, dèiem, però és també encara més la decisió que marca tots els inicis. És el final d'un procés, però és encara més l'anunci de tots els inicis, la decisió que obrirà tots els camins que dibuixa els futurs que tenim dret a perseguir.

La llei, deixin-m'ho dir també d'entrada, és expressió plena del més alt nivell d'autogovern que hem assolit en aquest àmbit, no seria possible sense el nou Estatut de Catalunya, i al mateix temps, li dona tot el sentit a aquest nostre nou Estatut, i també, per cert, a l'esforç col·lectiu que va representar la seva consecució. La llei és la prolongació natural de l'Estatut i al mateix temps posa en evidència la potència, la seva potència –la de l'Estatut–, per a ser usat com a instrument real de transformació nacional, com a dipòsit de les millors esperances de Catalunya.

I, d'altra banda, hi trobem també, en aquesta llei, la verificació de la lectura consegüent que ens permet l'Estatut en el sentit competencial i operatiu. Apliquem l'Estatut i ho fem a consciència, amb plenitud, confirmats i avalats per un dictamen del consell consultiu que ens ho enforteix i ens ajuda a donar-li perfecció jurídica i constitucional. I ho fa en tots els àmbits: des de la concepció curricular a la consolidació plena del nostre model lingüístic, des del principi de proximitat al desplegament de la professionalitat docent que ens és urgent.

Aquí, avui, doncs, per mitjà del vot d'aquesta cambra, el poble de Catalunya acordarà com defineix, d'una manera pròpia i diferenciada, com vol entendre què vol dir educació. Aquí, avui, decidirem quina és l'altíssima missió que li encomanem a l'educació, quin paper li reservem en la creació, l'enriquiment, la renovació contínua del nostre caràcter col·lectiu.

Aquesta llei naixerà, si així ho decideixen, amb una amplíssima majoria parlamentària i social; una amplíssima majoria que cal registrar també com una equivalent exigència de futur. La llei neix, efectivament, gràcies a la tasca responsable de molta gent, dels partits que la recolzen, dels que no tant i dels que gens. Per això convé avui proclamar que, més enllà de les sigles, les persones compten.

Per això vull citar ara, en primer lloc, a Daniel Font, a qui tindrem l'honor d'escoltar immediatament com a relator ponent del conjunt de la llei, del conjunt dels treballs de la comissió; a Josep Maria Freixanet i a Irene Rigau, ells sí que han fet possible aquest resultat, i ho han fet amb una intensitat i una dedicació personal

indiscutible; a Dolors Camats, qui ha contribuït molt significativament al contingut d'aquesta llei, i a Rafael López i a Antonio Robles, que, de més enllà, certament, han defensat amb plena dignitat les seves posicions. Mencionem també la tasca de Flora Vilalta, com a presidenta de la comissió; dels lletrats Antoni Bayona i Miquel Palomares, que han conduït amb tota solvència els treballs prolixos, llargs, complexos, però apassionants, d'aquesta Comissió d'Educació.

Però, diguem-ho tot, la llei ve també del riquíssim procés que hem viscut els dos darrers anys: debat intens, aportacions i compareixences dels diversos actors de la comunitat educativa –molts d'ells aquí presents, i a qui agraeixo especialment la seva presència–; ve de la defensa d'interessos específics o legítims, de les mobilitzacions de molt divers signe. Tot això és la llei. Com ho és també resultat de la feina de molta gent: dels qui ens van ajudar a començar –l'Enric Argullol, el Joan Manuel del Pozo, que ens honora amb la seva presència–; però, deixeu-m'ho dir, també, dels meus, de la gent del Departament d'Educació que hi ha posat molt més que hores. Hi ha hagut passió, convicció, solvència, responsabilitat i diàleg tenaç; des del Francesc Colomé –deixeu-me dir que és l'autèntic autor d'aquesta llei– fins a tots els càrrecs de l'estructura del nostre departament, passant també pels directors, inspectors, gestors de tots els nivells que hi ha en el conjunt del sistema.

Els qui són a la tribuna, els qui són a la sala de grups –haurien de veure vostès aquella sala i, en fi, la passió també amb què segueixen aquesta sessió del Parlament–, però també els qui són avui a cada escola, a cada institut d'aquest país treballant. Deixin-me concentrar-ho en una sola imatge: la d'aquella directora d'un poble petit del Penedès, que, treballant en unes condicions que com a Administració hem de considerar no prou dignes, és capaç de desenvolupar un projecte educatiu de la més alta qualitat, i ho aconsegueix. Ella representa l'immens patrimoni de què disposem a Catalunya en aquest terreny de la professionalitat i de la implicació en la gestió de l'educació.

Bé doncs, cal registrar-ho i cal agrair-ho tot, cal registrar-ho tot i agrair-ho tot: l'esforç dels que han permès assolir aquest ample gorg, però també el dels que, amb l'expressió legítima de la seva diferència, de la seva discrepància, com els que escoltarem avui mateix, ens ajuden a trobar els límits, els riscos implícits en el canvi de gran abast que volem tirar endavant.

És un canvi, aquest de gran abast que volem tirar endavant, que, precisament, per la seva ambició, ha de ser conscient de les esperances que desvetlla, però també ho ha de ser de les inquietuds arrelades des de fa anys al si de la nostra comunitat educativa, molt especialment entre els nostres mestres i professors, sotmesos durant massa anys a un seguit de canvis normatius en el model educatiu i obligats a afrontar massa sols l'allau de canvis profunds que s'han produït a la nostra societat, incloent-hi, és clar, els més recents, derivats de la nova onada immigratòria.

És hora, doncs, de sumar, de compartir la determinació per millorar, per avançar, per acostar-nos tant com puguem al somni, per assolir els nivells d'equi-

tat i d'excel·lència que pretenem que siguin la nostra senya d'identitat.

Si aquí, avui, la cambra s'expressa en aquest sentit, si, com espero, senyores i senyors diputats, aproven aquesta llei, haurà arribat el moment del contrast real, de la seva millor i més consegüent aplicació. Els voldria transmetre, en aquest sentit, la meua personal convicció, tant com la del Govern que represento, i crec que puc dir la del president de la Generalitat, que em va formular l'encàrrec inicial i que ha encapçalat amb fermesa el procés que ens ha permès arribar a aquest acord, el text que avui sotmetem a votació.

Serà, doncs, una aplicació, la que a partir d'avui ens pertoca, una aplicació plena, garant, serena, completa. Plena, perquè abraça tots els àmbits que ens han de servir per definir nítidament què vol dir «model educatiu català». Garant, perquè representa la seguretat que els drets de l'alumnat, del professorat, els de la qualitat i l'equitat en l'àmbit educatiu, seran respectats amb la força d'una llei del nostre Parlament per primera vegada. Serena, perquè ens proposem desenvolupar-la de manera gradual, sense sobresalts ni precipitacions. (*Veus de fons.*) No, la Llei d'educació no és el canvi ella mateixa, ha de fer possibles tots els canvis, compassats amb cadascuna de les necessitats i dels afanys de la nostra comunitat educativa i del país. I completa, també, perquè ve acompanyada, efectivament, d'una memòria econòmica que permet assegurar l'acompliment dels compromisos que s'hi recullen, i que ens permet dir que la llei que avui es posa a debat i a votació no és un simple llistat de bones intencions, sinó molt clarament un acord per ser acomplert en tota la seva extensió.

Que quedi clar, aquest Govern, en nom del qual els parlo, aplicarà la llei amb plena consciència i amb respecte absolut dels principis que conté la Llei d'educació de Catalunya, de tots i de cada un.

I encara, si em permeten, mencionar un altre inici, o potser millor un retrobament del que mai hauríem hagut de perdre: el de la nova relació entre educació i societat, entre escola i família; una relació que ha d'entendre's i viure's a partir de quatre conceptes ben senzills: confiança, prestigi, retiment de comptes i servei al país.

Confiança del conjunt de la societat en la bona tasca de l'escola i, alhora, confiança de l'escola en una societat que no la deixa sola davant dels reptes que ha d'afrontar.

Prestigi? Sí, prestigi recuperat de l'escola i de la tasca dels i de les mestres, professors i professores, en base al reconeixement explícit d'una manera de treballar, que, amb autonomia com a concepte tangible i exigible, impliqui la innovació com a mètode, l'adequació a les diverses realitats, la disponibilitat dels recursos necessaris per assolir els millors resultats.

Retiment de comptes com a condició per aconseguir tot el que ens proposem. L'educació ha de ser una realitat oberta i transparent, on tothom sàpiga què hi passa i a tothom li interessi allò que s'hi esdevé. L'escola ha de ser objecte d'atenció per part de tot el país, si volem que sigui subjecte i protagonista de l'avenç del nostre poble, si volem que sigui seu viva dels nostres millors trets individuals i col·lectius.

I servei al país en el seu esdevenir, en el seu camí de transformació i millora. L'escola assumeix, plenament i de manera conscient, amb aquesta llei, el seu paper creatiu, d'avantguarda, en la construcció d'un nou model social, cultural, econòmic i productiu. L'escola vol contribuir, decisivament, a posar les bases de la prosperitat i del progrés de Catalunya.

Aquest model educatiu, el nostre, el que definim amb les nostres pròpies paraules, fent ús de la nostra capacitat de legislació del nostre autogovern, ja podem dir avui que es basa en la qualitat, en la personalitat i en la innovació; un model que és obert i divers, com nosaltres mateixos, que fa d'aquesta diversitat la seva força en destil·lar-ne els elements comuns que el distingeixen de la resta, però que, al mateix temps, cerca i aconsegueix els equilibris interns imprescindibles.

Bé, ja anem acabant. Avui culmina un procés que ve de lluny i que recull afanys molt diversos. Però també, que quedi ben clar, un procés que sorgeix de la voluntat expressada per aquest Govern que jo avui represento. El determini de posar l'educació al centre del debat públic, el determini de ser valents i assumir la responsabilitat apassionant de transformar, parteix del primer Govern catalanista i d'esquerrès; un govern que ja va assolir una fita memorable, la signatura del Pacte nacional per a l'educació, que és precedent imprescindible i primer pas real del camí que ens duu fins avui.

Però és també una reflexió que ens duu a una constatació prou evident: el text que avui sotmeto a la seva consideració expressa una coherència plena en el trajecte que porta des del document de bases presentat el novembre del 2007 fins a l'articulat final que vostès coneixen, passant pel projecte de llei que el Govern va trametre al Parlament ara fa tot just un any; hi ha un fil conductor ben clar, que ha mantingut tots els trets bàsics i que ha sigut capaç d'incorporar nous continguts, precisions i ampliacions, enriquiments, sense desvirtuar-lo ni fer-li perdre el nord.

A partir de la seva decisió d'avui, a partir de l'exercici de l'autogovern que tenim reconegut, el Govern de Catalunya actuarà amb la màxima determinació al servei dels objectius que la llei ens deixa perfectament definits. I al mateix temps, els ho asseguro, serà la millor il·lustració, la demostració fefaent del caràcter transformador del Govern a què tinc l'honor de pertànyer; un govern al servei de les més altes ambicions, de les millors esperances del nostre país.

Acabo llegint-los un fragment del preàmbul del projecte de llei que tot seguit debatran i votaran: «L'educació és» –diu el preàmbul– «la porta obligada a la realització personal i al progrés col·lectiu, és la palanca que fa possible la superació dels condicionants personals, socials, econòmics i culturals en origen, és la clau de les oportunitats per superar les desigualtats i per descobrir i aprofitar tots els talents de la societat.» Obrim, doncs, aquesta porta, accionant aquesta palanca, girem aquesta clau per obtenir l'educació, els ciutadans, en definitiva, el país que volem.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió l'il·lustre diputat senyor Daniel Font, que en fou designat relator.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. En nom dels membres de la ponència parlamentària de la Llei d'educació de Catalunya i com a relator, introdueixo el debat sobre l'informe realitzat, el balanç dels treballs fets i el camí recorregut en la consideració i tramitació d'aquesta llei que votarem avui.

Com saben, la Llei d'educació de Catalunya que avui sotmetem a la consideració de vostès és la primera llei d'educació amb vocació integral i de globalitat que realitza el Parlament de Catalunya. En la història del Parlament d'ara, des de la consecució de la democràcia i les llibertats, o del d'abans, no consta que s'hagués realitzat mai una llei d'educació amb vocació integral i de globalitat.

Com saben, la lluita permanent de Catalunya per a l'assumpció del seu autogovern ha tingut clarobscur al llarg de la història. La major part del temps hem patit dependències sota règims forçats i autocràtics, però en algunes ocasions hem aconseguit una mica de llum a través de diferents formes d'autogovern de vegades durant períodes molt limitats de temps.

Com saben també, l'Estatut de 1932 no preveia competències en matèria educativa més enllà de la creació d'alguns centres docents. Sí que les preveia l'Estatut de 1931, però com en altres ocasions la voluntat d'autogovern no sempre ha anat acompanyada per l'èxit, i entre 1931 i 1932 alguns dels objectius d'autogovern que la població s'havia marcat, com l'educació, varen desaparèixer entre les tramitacions institucionals i una sòrdida oposició, i en definitiva la guillotina competencial utilitzada tradicionalment amb tanta fruïció i obsessió.

L'Estatut de 1979 va introduir per primera vegada l'abast competencial en matèria d'educació i va originar la transferència de serveis efectiva i va permetre una política educativa de la Generalitat de Catalunya.

Però no ha estat fins a l'Estatut del 2006 que, a diferència de les altres ocasions, determina la competència de la Generalitat en matèria d'educació d'una manera pràcticament –pràcticament– integral. I és en aquest marc del darrer estatut d'autonomia que ha estat possible plan-tejar-se per primera vegada una llei d'educació també integral com la que estem tramitant avui. I és aquesta la importància. És important el fet en si mateix, elaborar una llei d'educació amb l'objectiu de modernitzar i actualitzar el sistema educatiu de Catalunya, però també és important perquè estem exercint la nostra voluntat d'autogovern en matèria d'educació per primera vegada en la història dels períodes democràtics de Catalunya.

Senyors i senyores diputats, constatem que l'Estatut d'autonomia actual implica que la Generalitat pot desplegar un model educatiu propi i que aquest desplegament s'ha de fer a través d'una llei, s'ha de fer per llei. Però no es tracta de fer una reforma educativa en el sen-

tit clàssic, com ja hem dit algunes vegades, o com varen ser les lleis espanyoles orgàniques generals que tots coneixem –la LOGSE, la LOE, la LOCE–, ara d'àmbit català, és a dir, una reforma de caràcter bàsicament curricular, sinó de proporcionar nous instruments als centres educatius perquè puguin millorar sensiblement la seva feina i impulsar nous objectius.

El Projecte de llei d'educació que avui considerem i el contingut del dictamen de la Comissió d'Educació realitzat configuren una llei eminentment instrumental, és a dir, que té per nord habilitar múltiples instruments de gestió –jurídics, econòmics– i recursos en general al servei de cada projecte educatiu, que els permeti avançar d'una manera significativa i visible. No es tracta tampoc d'establir pautes comunes idèntiques a tothom, sinó més aviat que tothom es serveixi dels instruments que possibilita la llei per establir vies d'evolució pròpia, factibles i compartides.

El dictamen de la comissió apunta la voluntat de contribuir decisivament als següents objectius: primer, guanyar la batalla de la qualitat i dels resultats escolars, primer objectiu; segon objectiu, guanyar la batalla de l'equitat educativa, de la universalitat real dels serveis i de les gratuïtats reals, segon objectiu, i tercer, guanyar la batalla de la unitat del servei educatiu que faci de l'escola pública una escola de qualitat i de referència i que faci de l'escola concertada també una escola de qualitat i de referència sobre la base de la unitat del sistema, sobre la base d'unes obligacions i unes garanties comunes, semblants i compartides.

Constatem una exigència generalitzada de la població per a l'adequació del sistema educatiu, en la línia d'aquests objectius, a les necessitats de l'economia del país i del mercat laboral, pensant en un camí de represa econòmica, i també una exigència generalitzada d'adequar el sistema educatiu perquè subministri nous nivells de coneixement i d'habilitats, d'acord amb les aspiracions de la ciutadania d'avui.

Antigament els nostres antecessors lluitaven contra l'analfabetisme, per la coeducació i pel dret a l'educació dels que no hi tenien accés o no se la podien pagar. Aquests objectius, i la superació de l'escola dogmàtica i doctrinal, varen marcar bona part del segle XIX i del segle XX. Avui tenim noves batalles plantejades, que són l'adaptació del sistema educatiu a la societat d'avui i l'assoliment de nous nivells de coneixement general, i també la batalla contra els nous analfabetismes, situats ara en àmbits del coneixement i també de les habilitats lingüístiques, tecnològiques i pràctiques.

La Llei d'educació, senyors i senyores diputats, constitueix en si mateixa un instrument útil que ha de suposar adaptació a aquestes necessitats noves que dèiem i un extraordinari impuls de l'educació de Catalunya en aquest sentit.

Sobre el camí fet en aquest sentit, el procés de tramitació, els voldria recordar, com ja saben, el següent: que la ponència ha exercit un treball continuat i sistemàtic d'elaboració i perfeccionament del text –el text que surt del Parlament és el text que el Govern va remetre l'agost de 2008 al Parlament, però ara reestructurat i millorat–;

que aquest treball s'ha basat en un règim de consulta permanent a tothom que ha volgut opinar i emetre el seu criteri; que s'ha contactat amb tothom, s'ha escoltat tothom, que s'ha tingut en compte tothom –els grups polítics i els diferents interlocutors de la societat civil catalana.

En aquest sentit, els voldria recordar el treball realitzat principalment durant 2008, d'intensius contactes polítics i socials en aquest sentit de consulta, i particularment, també, les setanta compareixences realitzades en aquest mateix Parlament i més lligades a la realitat de la comunitat educativa. Mai en la història legislativa del Parlament, ni tan sols en el procés d'elaboració de l'Estatut, s'havien produït tantes compareixences en la tramitació de la llei.

També, que la ponència d'aquesta llei ha rebut 1.871 esmenes, de les quals han estat acceptades o transaccionades, salvant els ajustos relacionats amb el dictamen del Consell Consultiu i una relació d'esmenes tècniques, que també considerem avui, un total de 664 esmenes, presentades o subscrietes pels diferents grups de la cambra. Tots els grups de la cambra han presentat, transaccionat i aportat esmenes.

Per acabar, voldria agrair la col·laboració lleial i franca de les múltiples persones que han intervingut i ajudat en diferents moments i parts de la llei, especialment als portaveus parlamentaris, que s'han mogut en un marc de comprensió personal i d'eficàcia operativa realment important; les persones sí que han comptat molt aquesta vegada. Als grups que donen suport al Govern, per la seva col·laboració. També al principal grup de l'oposició, amb qui hem pogut coincidir en aquesta ocasió, en una llei de tanta importància. A l'equip directiu del Departament d'Educació, que ha estat a disposició del Parlament en tot moment i a tota hora, fins i tot a la matinada. Als lletrats del Parlament, que ens han orientat permanentment. Als serveis lingüístics de la cambra, que han fet el text més llegible. Als assessors i assessores dels diferents grups parlamentaris, autèntics protagonistes de la feina quotidiana, de vegades invisible però essencial. I a tothom que hi ha intervingut en un o altre moment.

Senyor president, senyors i senyores diputats, moltes gràcies a tothom.

El president

Continuarem el debat amb la defensa de les esmenes reservades per ordre de major a menor. Té en primer lloc la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar les esmenes i posicionar-se respecte a les dels altres grups parlamentaris, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor president de la Generalitat, senyor president del Parlament, consellers, diputats, diputades, representants de l'àmplia i plural comunitat educativa de Catalunya, permetin que comenci aquesta sessió recordant unes paraules de mossèn Baldori Reixac –amb el permís de l'alcalde de Vilademuls–, el rector d'Ollers, de la meua comarca. Deia: «Quatre espècies de persones interessen en l'educació dels minyons, que són los mateixos

minyons, los pares naturals, los pares de república i lo mestre. Lo bé públic dependeix de la bona educació dels minyons.» I afegia: «Fins lo Summo Pontifice, que un dia serà, ara està entre los minyons aprenent les instruccions que dóna un mestre.»

Fixin-se que estem al 1748, per a tranquil·litat de tothom; també mossèn Baldori Reixac ens deia que les noies podien i havien d'aprendre «a llegir i escriure, perquè el seu esperit era tan capaç d'aprendre com el dels hòmens».

Diem això perquè és responsabilitat de tots l'educació, i avui tinc el goig de defensar en nom de Convergència i Unió la nostra posició sobre aquest projecte de llei, aquest projecte que la Comissió d'Educació i Universitats ha dictaminat i s'ha elevat a aquest Ple. Ho faig com a diputada, però no oblidó de cap manera la meua condició de mestra. En sóc i me'n sento. Aquesta condició m'ha obligat, com a altres companys que també s'hi han trobat, a ser molt curosa i exigent en tot el procés, però també a viure-ho amb la característica bàsica dels docents, l'optimisme. Davant les dificultats, hem defugit el pessimisme; l'acord havia de ser possible. Vostès ho saben: el pessimisme s'encomana i a més a més paralitza. L'educació necessita actituds constructives, responsables i positives.

La societat catalana ens havia manifestat reiteradament el desig i la necessitat que totes les forces polítiques assolíssim un ampli acord nacional que garantís consens i estabilitat al sistema educatiu català. CiU, com a força política constructiva i responsable, i amb una llarga tradició de pacte a nivell d'Estat de totes les lleis d'educació progressistes, ha volgut primar els interessos de país per sobre d'altres de caràcter més partidista. La formació dels futurs ciutadans requereix apostes a llarg termini i no pot ser usada per obtenir rèdits a curt termini. I això ho hem tingut molt clar.

Som conscients que és la primera llei que a nivell estatal acorden i pacten una força que és alternativa de govern i ha estat govern amb un govern. Esperem, doncs, que aquest precedent vingui avalat després també per l'anàlisi de la bondat d'un acord d'aquests. No hem regatejat ni esforços, ni idees, ni propostes en el treball de la ponència; hem mantingut contacte amb amplis sectors i representacions del món educatiu; hem contrastat posicions, i, juntament amb els ponents que també han optat per la via del consens, hem forjat un acord, un acord de col·laboració que no podia ser realitat, com s'ha dit, sense la bona disposició dels màxims responsables del departament, amb el conseller al capdavant.

Des de Convergència i Unió, hem tingut un paper actiu en desenvolupar i optimitzar les previsions estatutàries que ens han permès dotar-nos d'un model d'interès públic propi que, d'acord amb la nostra tradició, realitat i història, garanteixi als catalans i catalanes una educació de qualitat en condicions d'igualtat; una aposta per la coresponsabilitat social, una aposta per l'assoliment de la igualtat d'oportunitats en un marc de llibertat, una aposta pel país i per les seves famílies.

S'ha parlat, s'ha explicat i ho ha dit el relator: l'Estatut del 32, en el seu article 6, ens permetia crear centres

propis exclusivament. Van esdevenir referents mítics de qualitat, però van ser simplement centres propis; els centres oficials van quedar continuant depenent de l'Estat: una mala solució per a la majoria del sistema educatiu català.

El 79, amb competències plenes, se'ns transfereixen el conjunt de centres, de professorat i els recursos per subvencionar la iniciativa privada que complia els requisits pertinents.

L'Estatut del 2006, amb el model d'interès públic podem fer, a partir d'aquest increment de l'autogovern, una política pròpia per garantir, com hem dit, l'accés en condicions d'igualtat a tothom a l'educació, i la superació del debat només centrat, massa vegades, en el repartiment dels recursos i no en allò que seria substancial, que és el debat necessari que el sistema requereix sobre en quins principis s'ha de basar l'activitat educativa. I, a més, sabem que aquest model d'interès públic dóna una resposta constitucional i estatutària als drets i llibertats. Així ens ho certifica l'informe del Consell Consultiu, perquè la llibertat no només es proclama, cal garantir-la i la igualtat no només es reivindica, sinó que cal propiciar-la.

Aquesta llei, doncs, vol ser un instrument al servei del conjunt de tota l'escola catalana, perquè el que fem avui aquí és important, certament, es nota, el nombrós grup de persones que ens acompanyen, aquí i a les sales, amb satisfacció, amb esperança o amb esperit crític, ho demostra, i a tots els volem agrair el seu testimoni i la seva companyia. Però el que de veritat –i tots ho sabem– farà de Catalunya el país que pot i ha de ser és el que passa cada dia a les aules; el que passi al Parlament avui, certament, és important, el que passa a les aules és decisiu.

I, per tant, el que passa a les aules no pot ser, ni ho ha de ser, aliè al que ocupa i preocupa al Parlament de Catalunya. Perquè a casa nostra hi ha una identificació assumida entre educació i catalanitat, entre educació i nacionalitat. Som un país que ens uneix la llengua i la història, i també ens uneix la confiança en l'educació, entesa com la nostra manera d'enfrontar-nos al món.

La llengua i la cultura tenen en aquesta llei un paper important i el tenen perquè la llengua catalana va entrar de la mà de la Generalitat provisional a les nostres escoles com una matèria curricular; però, a partir dels vuitanta, seguint el mateix mestratge de Baldri Reixac –permetin que avui citi pedagogs gironins– ens deia que la llengua catalana ha de ser la més coneguda pels estudiants, pels alumnes, atès que és la llengua de sa pàtria.

És en aquest sentit que la llengua, a partir de l'any 80, esdevé l'eix central de l'aprenentatge, esdevenint llengua vehicular.

Per tant, davant de la nova situació incomprensible que, després de tants anys, el model d'escola catalana i la immersió lingüística patia l'atemptat, a través de noves normatives del Govern central, necessitàvem una resposta –i així ho vam dir dia rere dia en aquest hemicle– a través d'una llei que, exercint la competència compartida, reconegués a la Generalitat la capacitat per

determinar la distribució horària de les matèries i, d'una manera clara, la de les llengües.

L'escola, ho hem dit, ha de ser catalana amb llengua i continguts i els nostres alumnes han de ser plurilingües. I fem una aposta rigorosa, i la llei ho diu: prenent com a referència el marc comú de referència de llengües estrangeres a Europa, determinem quin és el nivell de llengües estrangeres que ha d'assolir tot alumne i quin és el nivell no només de llengua estrangera, i, si no, també el de llengua catalana, que necessita dominar un professor a partir d'aquesta nova llei.

L'enquesta, coneguda ahir, de la pèrdua d'ús social del català encara certifica més la bona línia del tractament que fa aquesta llei de la llengua. La llengua és l'instrument principal de treball dels docents i la llengua s'ha de preservar i s'ha de millorar, cada vegada, garantint que tots els alumnes rebran no només el coneixement de les llengües oficials, sinó el domini que es mereixen.

L'escola d'avui, de totes maneres, no és com la que coneixíem del passat, no és l'escola d'ahir. L'escola ja no té el monopoli del saber, tot és diferent: els alumnes, les famílies, el treball, el lleure, l'escala de valors, i això l'escola ho viu i ho ha patit i en sent la repercussió. I, cada vegada més, s'identifica el saber com el veritable capital d'un país. Per això, la nostra societat catalana ens reivindica una política cada vegada més decidida en els poders públics envers l'educació. Tot és diferent i hem de repensar la nostra educació, i la llei també ha estat un motiu per repensar aquesta educació.

Convergència i Unió ha reclamat en aquesta cambra, molt sovint, infraestructures físiques i estructures polítiques; però, al davant i al costat de les infraestructures físiques, hi ha infraestructures intangibles com la de la formació de la ciutadania, l'educació dels nois i noies i la mateixa cohesió social, perquè, per a qualsevol societat avançada, l'educació de qualitat esdevé l'única garantia de progrés.

L'escola d'avui hem dit que era diferent. El futur no el coneixem, però l'intuïm. De totes maneres, per canvis que hi hagin, a l'escola se li continua fent aquell encàrrec fonamental i és que la societat demana de l'escola que continuï posant en contacte l'alumne amb el saber i amb l'herència cultural i que col·labori en la forja del seu caràcter i que l'ensenyi a viure en societat; en definitiva, que transformi un nen en ciutadà. L'objectiu final, com veiem, és sempre el mateix; ara bé, els instruments i els recursos canvien perquè canvien les condicions, i ens hem d'adaptar al nou temps.

Les respostes educatives als nous reptes, com són els canvis familiars, el pluralisme creixent, les noves formes de desigualtat, les noves tecnologies, etcètera, requereixen renovades propostes, i el nostre sistema educatiu era conscient i és conscient que, des de fa temps, ja es començaven a albirar les línies d'aquesta renovada proposta que necessita el sistema educatiu. Podríem parlar de la Conferència Nacional d'Educació, podríem parlar del pacte nacional, de tants debats que la nostra societat ha generat en aquests darrers anys!

Amb tot, de totes maneres, queda clar –i la llei ho recull– que el mestre continua sent la peça clau, que la

seva formació és bàsica, que la seva qualitat professional i personal és indispensable, però també la llei ja assumeix que la unitat bàsica del sistema és el centre, és l'escola, és l'institut. A més de ser competent en una matèria, avui dia, un docent ha de saber cooperar amb la resta de docents i amb la comunitat.

El centre, doncs, es construeix no només com una suma de competències individuals, cal un projecte que l'agermani, i la llei preveu mecanismes d'organització de centre per tal que aquest projecte sigui coherent i es pugui plasmar en la realitat.

Per tant, podríem dir que és el dia de l'adéu a «cada maestrillo su librillo», o a allò que aquell anunci del Partit Popular tant va ofendre i impactar que, amb motiu de la llengua, van publicar, però que també traslluïa una posició que deia: «Cada professor debe ser director de su orquesta.» No, ja no és una tasca individual. És una tasca individual, sí, però al servei d'un projecte col·lectiu. I l'escola, i d'una manera particular l'escola pública, s'havia de dotar de nous instruments per poder tirar endavant aquest projecte.

Per tant, la llei aposta d'una manera clara pels centres, pels projectes, perquè les famílies puguin conèixer els centres a través dels seus projectes i puguin escollir la millor formació per als seus fills, i la llei veu que, amb tot, continua sent necessari, com sempre ho ha estat, apostar per l'increment de la formació dels docents i per al seu reconeixement.

Amb paraules de Convergència i Unió, amb paraules d'Artur Mas, que sovint ha dit: «El país necessita mestres ben formats, ben pagats i ben reconeguts.» La llei ens ho ha de permetre.

Però també la llei, amb aquest concepte nou de posar el centre escolar al centre del sistema, opta per l'autonomia, però, en optar per l'autonomia, opta també pel rendiment de comptes. I calia avançar també en aquesta línia, en l'avaluació, perquè el sistema educatiu, com sabem, ha de garantir al màxim la seva eficàcia.

Calia avançar, també, en altres aspectes, no cal dir, en la gratuïtat, fent possible la gratuïtat real a què les nostres famílies tenen dret, i també fent possible la gratuïtat progressiva de l'educació postobligatòria per a tothom.

Calia avançar cap a la igualtat de condicions laborals de tot el professorat i la llei preveu uns terminis clars per les homologacions.

Calia recordar als alumnes que l'educació és un deure i és un dret, i això es fa amb tota la intenció de millorar el clima escolar a les nostres aules.

Calia lluitar contra la desvalorització dels continguts i també de l'autoritat. Es defineix el director com autoritat pública. Ens comprometem a garantir al nostre país les competències bàsiques de tot ciutadà.

Calia no optar per metodologies concretes, ja hem après de la LOGSE, hem après que per llei no es pot proclamar ni el constructivisme ni la comprensibilitat com a religió, però sí que calia apostar per la innovació pedagògica, pel lideratge, pels serveis digitals, pels nous

entorns d'aprenentatge, tot allò que adequa l'educació als nostres temps.

Calia vincular els centres públics i els centres concertats en un mateix marc i el neix el Servei d'Educació de Catalunya per poder admetre els alumnes en els centres, per poder programar l'oferta educativa, per poder tenir els instruments de finançament que facin possible la conjunció dels nous drets de tenir plaça, de triar-la i fer possible, al màxim, la igualtat d'oportunitats en el marc que hem dit de llibertat.

Arribant ja al final, perquè no podem tractar tots els punts de la llei, però hem volgut fer una tria dels principals compromisos, dir també que, com saben, és norma, arribats en aquest punt, agrair a totes les persones que han fet possible aquest treball. I jo tinc un nom en primera línia, que és el de la Meritxell Ruiz, la companya diputada que, amb la seva manera de ser, la seva dedicació, la seva intel·ligència i la seva companyia, ens ha permès, a Convergència i Unió, posar remei als terminis i a les condicions amb què hem hagut de treballar aquest projecte. I, a més, ho hem fet amb il·lusió i ens ho hem passat bé, hem après.

Per tant, jo li haig d'agraciar a ella, d'una manera especial, però també a la Rosa Martín, assessora del Grup de Convergència, pel magnífic treball de suport, i a la Irene Puig, també del nostre equip, perquè sempre ens ha ajudat, en tot moment i, en especial, en els moments més crítics.

Als lletrats Àlex Bas, Antoni Bayona i Miquel Palomares per la seva competent i delicada actuació. A la Carme Alonso i a tot l'equip, perquè les hores que els hem pres a ells i a les famílies han estat pel servei a Catalunya. I també, evidentment, a tots els serveis de la cambra que, independentment de si era festiu, tarda o nit, ens han facilitat en tot moment la tasca.

I també volem posar el nom a les persones que a la conselleria ens han ajudat d'una manera clara: Francesc Colomé, recordant altres negociacions de lleis; Francesc Vidal, com sempre tan precís i intel·ligent; Daniel Bullich, fantàstic..., és veritat, ho hem de poder reconèixer, ha estat així.

A totes les persones, però –docents, titulars, responsables de sindicats, pares, mares, experts, responsables d'entitats–, que, amb les seves compareixences i contactes, ens han permès contrastar les posicions i els coneixements que ens han ajudat a perfilar la nostra posició.

Els dèiem, amb tot, que estàvem arribant al final, que, com veuen, és clara defensa del projecte que avui aquí debatem. Però som conscients que l'ampli consens parlamentari que s'ha aconseguit ara s'ha de continuar teixint en el seu desplegament. Sabem que, sense la complicitat que fins ara no s'ha obtingut per part del professorat, ara s'ha de teixir dia a dia per assolir l'adequat desplegament.

Senyor conseller, avui posem fi al treball ambiciós. L'hem fet per mandat del president del nostre grup i del seu portaveu. Tant la Meritxell Ruiz com jo mateixa hem treballat, entenem que lleialment, en l'encàrrec

que se'ns va fer. També és veritat que ara li hem de dir que, a partir d'aquest moment, nosaltres continuarem més que mai en la nostra funció principal: la de proposta i de control. Nosaltres sabem, com a alternativa que som de Govern, que hem de posar en coneixement del poble de Catalunya que aquesta llei és per a tots. Pot tenir estabilitat –n'ha de tenir i se li permet–, però també pot tenir concrecions diverses i nosaltres també, a través de la nostra actuació, continuarem col·laborant perquè el desplegament vagi a favor de Catalunya i també per fer arribar i donar a conèixer les nostres propostes, amb el desig i la confiança que, finalment, a Catalunya, la igualtat, la llibertat i l'eficàcia siguin els principis que sustentin el nostre principi i el nostre sistema educatiu i que entre tots hàgim ajudat –a partir d'una certa humilitat i autocrítica, que l'hem fet al llarg de tot aquest procés amb relació als posicionaments, pensaments que la nostra societat tenia entorn de l'escola–, posant al centre, com hem dit, el professor i fent ressaltar la seva gran missió de posar en relació l'alumne amb el coneixement. Dignificació dels continguts, dignificació del professorat, dignificació d'aquesta relació que, com hem dit, és clau per a tot país i d'una manera especial Catalunya, que sempre que ha tirat endavant és perquè ha confiat en l'educació de la seva gent i amb la força de la seva cultura.

Moltes gràcies, president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'Illustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Intervinc ara en nom del Grup Socialistes per prendre posició sobre la llei i sobre les esmenes reservades al plenari pels grups que n'han presentat. Com és lògic, el Grup Socialistes ha donat suport a aquesta llei des del mateix començament en el moment en què el Govern va manifestar la seva voluntat d'impulsar una iniciativa legislativa en matèria d'educació.

Volem emfasitzar –permeti'ns-ho per una sola vegada– que ha estat un govern presidit per un socialista –pel president Josep Montilla– el que ha aconseguit impulsar una llei d'educació integral que té la perspectiva de ser aprovada avui per amplíssima majoria política i social del país. Ara bé, també volem dir que aquesta voluntat nostra d'impulsar una nova etapa de l'educació a Catalunya en una línia de millora i adaptació a les necessitats d'avui, no hauria estat possible d'una manera tan àmplia ni tan efectiva si el Govern no hagués trobat en aquesta iniciativa una correspondència i una sintonia de criteris i d'opcions amb l'oposició i especialment amb el grup majoritari de l'oposició. Ha estat aquesta coincidència, i també la voluntat i la responsabilitat dels diferents grups polítics que han intervingut més decidivament –del Govern i de l'oposició–, el que ha facilitat la possibilitat d'avançar decidivament en aquesta iniciativa legislativa d'avui.

Entre 2007 i 2009, des de fa dos anys –o, si es vol, des que es redactà el Pacte nacional per a l'educació ara fa quatre anys– el programa de contactes i reunions amb persones i amb entitats de tot ordre ha estat dels més intensos de la història del Parlament. Això ha estat així. Els volem manifestar que el Grup Socialista valorem molt positivament el debat generat que s'ha produït entorn de la tramitació de la llei –al Parlament i fora del Parlament. El grau d'implicació en el debat ha estat notable i ningú ha quedat indiferent. Mai –mai– s'havia parlat tant i tant d'educació en els mitjans i arreu, a la comunitat educativa i a la societat. Les opinions han estat constructives i favorables, però també hi ha hagut opinions contràries i crítiques. Fins i tot s'han produït algunes mobilitzacions en l'àmbit del sistema educatiu, com tots sabem. Considerem positives totes aquestes expressions, unes i altres, que mostren un signe, un senyal de gran implicació, de gran vitalitat.

Aquest debat generat s'ha generalitzat i s'ha mantingut per deu raons principals. Primer, per una exigència que copsem social, generalitzada i de l'opinió pública en aquest sentit, que diu: «Facin alguna cosa, mirin de fer alguna cosa en matèria d'educació, mirin de millorar les condicions de l'educació a Catalunya.» Hi ha un mandat, hi ha un missatge clar, ben clar, meridianament clar de l'opinió pública en aquest sentit: «Mirin de fer alguna cosa en matèria d'educació.»

I segon, per la constatació que estem pràcticament en un final d'etapa que va de la transició democràtica fins avui. Han passat tres dècades, han passat trenta anys i els objectius dels inicis de llavors –vàlids per a la reconstrucció d'una escola de base democràtica i catalana, a partir de l'escola llavors heretada– estan avui aconseguits en el que és essencial. I també perquè ens cal ara determinar nous objectius per a una nova etapa de perfeccionament i d'adequació a les necessitats educatives d'avui que són unes altres i que corren i evolucionen a tota velocitat a finals del segle xx i a començaments del segle xxi.

En el debat generat hi ha una idea en què tothom està d'acord, que tothom comparteix d'una manera unànime. I és que ens cal un nou impuls. Ens cal un nou impuls en el sistema educatiu. Doncs, bé, senyors i senyores diputats, la Llei d'educació de Catalunya que avui aprovarem, que avui considerem, està pensada per servir aquest objectiu unànime: promoure un nou impuls de l'educació a Catalunya. La llei suposarà un impuls significatiu i visible, i constitueix una eina de gran transcendència com mai havíem tingut la possibilitat de tenir, que permetrà un camí de millora educativa de gran abast –com mai havíem imaginat– des de cada projecte educatiu, des de cada escola, des de cada institut, des de cada centre escolar.

Quant a les esmenes i transaccions en els treballs de la ponència i el contingut del dictamen de la Comissió d'Educació, algunes observacions. Una, hem resolt positivament 664 esmenes presentades pels diferents grups. En són moltes, són moltes esmenes. Segon, impliquen la constatació d'un alt nivell de coincidència sobre les coses que cal fer en matèria d'educació i un espai bàsic d'ampli acord, polític i social, sobre el contingut de la llei i sobre

cadascun dels dotze títols. Tres, aquest ampli acord en la ponència i en la votació del dictamen a la Comissió d'Educació suposa actualment una majoria equivalent al 78 per cent de la cambra quant al conjunt de la llei. Aquest 78 per cent és un mínim si considerem títol a títol –en la major part dels títols aquesta majoria segurament és superior. Cinquè, és una majoria gran, és una majoria immensa, que mostra la determinació dels grups polítics de Catalunya i del seu Govern d'avançar cap a una educació moderna i adaptada a les necessitats d'avui.

Respecte als grups que plantegen discrepàncies, d'un o l'altre ordre, com dèiem, volem manifestar la necessitat d'entendre'ls i respectar les seves posicions. La necessitat de respectar la discrepància. La base de la democràcia és la contrastació i la formació de majories entorn d'opcions polítiques. I és lògic que els grups polítics manifestin la seva opinió sobre els temes que els preocupen i procurin representar estats d'opinió generals o parcials. La discrepància és, doncs, legítima i necessària, exercida des de la lleialtat, però no ho seria la immobilitat: «No ens cal fer res...» o «ja ens estan bé les coses com estan...», diem, la immobilitat. Ni tampoc les actituds de defensa d'un corporativisme justificat únicament per si mateix, que no tingui en compte els interessos generals, els interessos col·lectius. Tampoc seria de rebut. Cal saber harmonitzar acció corporativa en aquest sentit, en la línia que fa alguns anys, a propòsit del nou sindicalisme, indicava en Joan Coscubiela i Josep Maria Rañé, no? Es tracta d'aconseguir les millores corporatives necessàries mirant que alhora coincideixin amb l'interès general. L'acció reivindicativa ha d'estar presidida per aquest nord: el respecte a l'interès general.

Per la nostra banda, senyor president, volem manifestar que el contingut de la llei està resolt i ben resolt. Hi ha hagut uns temes fàcils i uns temes difícils. Alguns d'aquests temes difícils –no necessàriament els més importants, sinó potser els més mediàtics– han quedat per al final i ara podem dir que estan resolts tots, de manera satisfactòria i d'acord amb els nostres punts de vista. I que també han estat resolts de manera satisfactòria, d'acord amb els punts de vista i l'exigència dels quatre grups que varem començar a parlar en els inicis de la tramitació, d'acord amb les conversacions inicials. El contingut –considerem nosaltres– està resolt i està molt ben resolt.

Quant a les esmenes que els tres grups han reservat per defensar en el plenari d'avui, els volem dir el següent: sobre les del Grup Popular, que –la línia de l'esmena a la totalitat que varen presentar en el seu dia– mantenen un conjunt d'esmenes que són el resultat d'un projecte alternatiu que varen elaborar en consonància amb les posicions del Partit Popular. Cal dir que en el marc dels treballs de la ponència algunes de les esmenes del Grup Popular varen ser incorporades en coincidir amb les posicions dels altres grups, però no el conjunt d'esmenes principal, que obeïa –com els dic– a un projecte ben diferent. El comú denominador del discurs és sempre la paraula «llibertat». Vista l'actuació del Partit Popular dels darrers dos anys a propòsit de l'autonomia de Catalunya –i també de les llengües i també de la llei d'educació–, hem après de vegades a no creure

linealment les observacions que ens fan. Per vostè, senyor López, sovint la paraula «llibertat» és sinònim de tot el contrari de llibertat, i també «desregulació», una mena de campí qui pugui. Confonen «llibertat» amb «desregulació», que durant anys ha estat excusa, per exemple, dels autèntics responsables de l'actual crisi econòmica i financera. Per nosaltres, en canvi, «llibertat» vol dir «llibertat democràtica», vol dir «estat de dret» i vol dir «regulació indispensable per garantir la seguretat i el benestar dels ciutadans».

Sobre les del Grup Mixt, senyor Robles, les esmenes de vostès –a la nostra manera de veure– han estat presidides –no es molestin– per la desproporció i per un discurs obsessiu sobre determinats temes que tothom coneix, sobre posicions estrafoles, de vegades, i capcioses. Per posar un exemple, vostès tenen una esmena que parla de la «perpetuidad de los funcionarios». A vostès els preocupa la «perpetuidad de los funcionarios», no? A nosaltres, no tant. Sense voler ofendre'l, tenim dubtes importants sobre els posicions reals que vostès defensen, no? Quins interessos representa concretament, vostè, avui, aquí? Mirin, francament no ho sabem, però sí li direm que no podem compartir el seu discurs que se situa gairebé sempre en l'àmbit d'una oberta involució i l'absència de cap consideració.

I sobre les esmenes del Grup d'Iniciativa, senyora Camats, li volem dir que no veiem raó per a les esmenes que ha presentat, principalment perquè ja estan resoltes. Com és lògic, les hem analitzat una per una, les trenta-set esmenes, amb atenció, i li hem de dir, per sorpresa nostra, que totes han estat ja resoltes positivament i que no hi ha raó per reiterar-les. Amb vostès, com sap, hem realitzat més del trenta reunions de treball –que es diu aviat, això. Moltes reunions de dia sencer. I hem fet tres lectures senceres, de dalt a baix, de la llei, amb vostès, en les quals vostès han plantejat les seves posicions i han esmenat a bastament, a tort i a dret, no?

Totes les consideracions fetes per vostès entren el marc de l'acord general perseguit i consten en el contingut de la llei. Fins i tot aquells temes que semblaven més difícils, també els temes difícils. No li farem la crítica, senyora Camats, però deixi'm dir-li que vostès varen votar la Llei orgànica d'educació. Com bé sap, els temes que a vostès els preocupaven s'han resolt en la Llei d'educació de Catalunya, en un sentit que va significativament més enllà que en la LOE. L'interrogant és com justifiquen vostès donar suport als supòsits de la LOE i no donar-lo als de la LEC, en els aspectes en què aquesta va més enllà que la mateixa LOE. Com s'explica, aquesta qüestió, no?

Per totes aquestes consideracions, senyor president, el Grup Socialistes votarà únicament a favor de les esmenes derivades del dictamen del consell consultiu i de les esmenes tècniques. La resta d'esmenes, les votarem desestimant.

Finalment, per acabar, a Catalunya s'han produït experiències pedagògiques capdavanteres de gran magnitud i de gran transcendència educativa. Els mestres i professors que sortien de l'escola tradicional del segle XIX i que intentaven evitar els recitals memorístics i miraven de fer pensar per si mateixos els nois i noies, la renova-

ció pedagògica entorn de l'Ajuntament de Barcelona –històrica–, els grups escolars de l'any 1931. L'acció decidida, tot i el marc legal advers, de la Generalitat republicana, que va deixar una petjada irrepetible. Els noms de Pau Vila i Alexandre Galí, de Manuel Ainaud i d'Artur Martorell, de Pere Vergés, de Rosa Sensat, de Josep Estalella i de tants i tants altres; les colònies escolars, les escoles a l'aire lliure, l'Escola del Bosc, l'Escola del Mar, les escoles Montessori, els instituts escola, i molt i molt més. En totes aquestes experiències sempre hi va haver un comú denominador: la implicació. Deien: «Jugar i treballar amb tota l'ànima, amb el màxim esforç, com si en això ens hi anés la vida cada dia», deien ells, «jugar i treballar amb tota l'ànima i amb tot l'esforç com si ens hi anés la vida cada dia.»

En el record d'ells, i amb motiu d'aquesta llei, aprofitem per dir a tothom que esperem una major implicació general en el treball d'educar per part de tothom. Esperem de les famílies una major participació en els treballs escolars i una major implicació en el projecte educatiu de cada escola. Hem de fer irreal l'afirmació que de vegades el que l'escola construeix de nou a cinc es destrueix a casa de cinc a nou, per absència dels pares o per unes activitats contraproductives. L'escola ha de ser considerada com a prioritat i com a cosa pròpia per cadascuna de les famílies de Catalunya que té fills en edat escolar.

També esperem, dels sindicats i de les seves associacions, de la comunitat educativa, una acció responsable i lleial; lleial a les lleis i lleial al Parlament, que faci compatible la defensa dels interessos corporatius amb els interessos generals.

I esperem dels mestres, professors i professores el millor –el millor. L'educació és fonamentalment el seu professorat i, sens dubte, són importants els mètodes emprats, els mètodes de treball i pedagògics, però l'essencial és el mestre, fer realitat la màxima d'Àngela Ferrer, que deia que el secret de l'èxit no era ben bé el mètode, per innovador que fos, sinó el fet que el professor fos superior al mètode, que una bona educació no derivava únicament dels plans, dels programes i dels mètodes, sinó de mestres, mestres i mestres, deia ella, mirant de dir que en definitiva el que acabava de comptar realment era l'habilitat pròpia, la vocació educativa i l'experiència acumulada dels mestres, i dels mestres i del professorat, doncs, n'esperem el millor del millor.

Senyors i senyores diputats, la Llei d'educació és una formidable oportunitat. Ho és per a les famílies, per als mestres, per als professors i professores i per a l'alumnat. Reeixirà si sabem fer convergir els necessaris suports i si fem nostra la determinació d'aconseguir una educació de qualitat.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, conseller, diputats i diputades, membres de la comunitat educativa, compareixents, lletrats, lingüistes, equip del departament –Francesc Colomé, Francesc Vidal, Dani Bullich– i altres persones, permeteu-me començar per aquí, i a més a més a tots els ponents –senyora Rigau, senyora Camats, senyor Font, senyor López, senyor Robles–, el meu agraïment pel llarg temps que fa que treballem aquesta llei i per l'acord final.

Avui debatem i aprovarem una llei, la Llei d'educació, la primera, que neix amb la voluntat política de fer de Catalunya una nació benestant i cohesionada, una nació en què l'educació esdevingui el factor principal per a la realització personal i el progrés col·lectiu. Es tracta d'una regulació pròpia d'una llei de país, amb la voluntat de durada i del compromís que la institució escolar ha de continuar mantenint vives la llengua i les tradicions.

Permetin-me que utilitzi una part del meu temps per parlar dels valors que per Esquerra hauria de representar l'educació del nostre país i que al nostre entendre queden reflectits en aquesta llei.

Es parteix de la consideració que l'educació és un dels pilars primordials per contribuir al progrés de Catalunya i al ple desenvolupament personal de tots els seus ciutadans i ciutadanes; és també un dret fonamental que s'ha de poder exercir al llarg de totes les etapes de la vida i alhora un factor decisiu per aconseguir una societat avançada, cohesionada socialment i que garanteixi la igualtat d'oportunitats i els principis democràtics.

L'impuls de la primera Llei d'educació de Catalunya és imprescindible per respondre als importants reptes socials i econòmics del país, tant d'ara com de futur, i és també l'element de canvi que requereix la nostra comunitat per fer front amb millors garanties a l'èxit del sistema educatiu, l'augment del nombre de ciutadans i ciutadanes formades en els nivells educatius postobligatoris, en consonància amb les orientacions europees, la formació de professionals qualificats i vinculats al teixit econòmic, la integració de la població immigrant, la competitivitat de l'economia i la configuració del sentit de pertinença a la nació catalana, identificada amb una cultura comuna i amb respecte a la diversitat i la pluralitat. En la Catalunya inclusiva que suma l'educació té un paper cabdal: és un element central en la formació de ciutadania, i amb la llei ho fem des de la catalanitat.

La llei s'ha de convertir en un instrument per fer persones més lliures, solidàries, cultes, autònomes i responsables, i, tanmateix, ciutadans i ciutadanes participatives i actives. Partim de la consideració àmplia que l'educació no és un patrimoni exclusiu de la institució escolar; està vigent en tots els espais i activitats públiques, i en l'acció dels diferents agents socials que de manera directa o indirecta s'hi relacionen.

És per això que si la Llei d'educació ha d'esdevenir un factor de millora de l'educació del país, les administracions públiques han de ser també, en el seu procés d'aplicació, motor impulsor de l'activitat educati-

va i formativa als pobles i ciutats. Sota aquesta visió s'han d'articular les polítiques educatives, inserint-se en l'escola, en la comunitat educativa, en els agents econòmics i socials, i en els seus vincles i xarxes de relació.

Esquerra ja va establir en el seu programa electoral de 2003 l'educació com a màxima prioritat de govern i la necessitat d'un canvi de rumb de la política educativa duta a terme al llarg de més de vint-i-tres anys de governs. Ens vam comprometre a canvis profunds que comportessin una transformació estructural del nostre sistema educatiu, un increment del finançament públic i un replantejament global de l'educació i del funcionament dels centres educatius.

En aquest sentit, cal destacar la nostra aposta per superar l'enfrontament històric entre les dues xarxes escolars sostingudes amb fons públics; un debat no resolt, aparentment irreconciliables, i que mai fins aleshores cap partit polític no s'havia atrevit a plantejar obertament amb la claredat i la fermesa amb què ho vam fer.

Així, si em permeteu, podem qualificar el Pacte nacional per a l'educació, impulsat per l'aleshores consellera Marta Cid, present en aquesta sala, i començat pel conseller Josep Bargalló, com el primer pas de la llei, signat el març de 2006 per l'anterior Govern catalanista i d'esquerrers amb el conjunt dels agents socials i educatius. El pacte significà un compromís per enfortir el sistema educatiu i assegurar la cohesió social i la igualtat d'oportunitats.

S'entenia que l'educació és quelcom estratègic, un assumpte de país que exigia el màxim consens social i polític a fi de disposar del marc d'estabilitat necessari per al desenvolupament d'un projecte educatiu de Catalunya, de país. S'apostava, en definitiva, per afrontar amb garanties d'èxit la reducció del fracàs escolar i la millora del rendiment de l'alumnat en un marc d'equitat i d'igualtat d'oportunitats. Per això s'expressava la necessitat d'un finançament suficient i sostingut que ens equiparés al nostre entorn europeu, i d'un marc normatiu estable que potenciés l'acció educativa dels centres i del professorat.

Per això, tal com manava el pacte, es feia imprescindible una llei d'educació de Catalunya que afavorís un marc educatiu estable, i unes polítiques orientades a garantir la igualtat d'oportunitats, l'atenció a les famílies, la qualitat de vida, la cohesió social i territorial, en una societat democràtica i en pau, i amb un sistema educatiu modern i de qualitat, on el servei públic esdevinguí motor i model de l'èxit individual i col·lectiu.

I aquesta havia de ser una llei de llarga mirada, una llei que assentés les bases perquè governi qui governi l'educació d'aquest país no resti afectada; en tenim massa exemples, a l'Estat, que això no funciona.

I quins avenços substancials incorpora aquesta llei? La llei introdueix canvis, i canvis molt positius. La llei és una llei d'exigència, d'exigència a les famílies –carta de compromís educatiu–, d'exigència als alumnes –avaluació–, d'exigència amb els professors i mestres –formació–, d'exigència de les administracions –inversió–, d'exigència a la societat –compromís social; l'educació és un compromís social de tothom.

La llei que avui aprovem en aquesta cambra fixa com a objectiu principal del nostre sistema educatiu la millora de la seva qualitat per tal de garantir en l'àmbit de la societat del benestar i de la igualtat d'oportunitats uns objectius mínims comuns a tota la ciutadania. La llei entén que l'educació és un bé públic que cal assegurar a tothom en condicions d'igualtat i d'equitat per tal de fer possible una societat més integrada i cohesionada.

L'aposta que es fa pel model d'escola inclusiva és clara; és a dir, una escola preocupada per l'ensenyament, l'aprenentatge, el rendiment i el benestar de tot l'alumnat; un sistema educatiu que sigui capaç de donar una educació de qualitat, qualitat que només és possible si els centres disposen dels recursos suficients per tal de no dependre del nivell econòmic de les famílies.

Hem de fer el possible per tendir cap a la gratuïtat efectiva de l'educació bàsica per a totes les famílies que optin per escolaritzar els seus fills en un centre educatiu del Servei d'Educació de Catalunya, independentment de la seva titularitat. Cal acabar amb la Catalunya de peatge i garantir a totes les famílies la gratuïtat. Hi avancem; no ho hem aconseguit del tot. Hi seguirem treballant.

La llei proposa també elevar el nivell general de qualitat dels centres públics, entenent que es tracta d'un objectiu estratègic que repercutirà positivament en la millora del conjunt de centres sufragats amb fons públics. Es requereix, doncs, comptar amb un sistema educatiu en què els centres públics siguin l'eix vertebrador del sistema, però alhora també reconèixer la contribució dels centres privats concertats.

La llei dona un paper rellevant a l'escola privada, amb una clara funció social. En aquest context, el Servei d'Educació de Catalunya, o servei públic d'educació, esdevé el marc de concurrència entre l'escola pública i l'escola privada per a la consecució de l'equitat educativa i la integració de tot l'alumnat. Així, tots els centres sostinguts amb fons públics han de treballar conjuntament amb l'objectiu estratègic de país de garantir un futur cohesionat de la societat catalana que faci viable el nostre projecte nacional.

Però una llei educativa també ha d'explicitar el model educatiu sobre el qual es basa la concepció de l'educació. I aquest model es basa en una escola de qualitat, una escola innovadora i una escola catalana –és ànima de l'escola catalana oferir una bona educació a tothom; es tracta d'un objectiu ambiciós, d'un objectiu, però, irrenunciable, perquè la bona educació és un bé social i un dret que s'ha de garantir a tota la ciutadania–; una escola de qualitat en què cada infant i jove rebi els elements necessaris per desenvolupar al màxim la seva personalitat. Una educació de qualitat ha d'atendre les necessitats educatives de totes i cada una de les persones que se li han confiat; no solament de les més capacitades, no solament de les no tan capacitades, sinó també de tots, l'alumnat en general.

Una escola de qualitat suposa, per tant, una notable exigència per a tots els que formen part de la comunitat educativa. Aprendre i ensenyar són activitats que comporten esforç, disciplina i control de les relacions

interpersonals. Però una escola de qualitat també vol dir una millora important tant dels recursos com de la forma d'organitzar-los. I és aquí on pren importància una gestió autònoma, participativa i responsable dels centres educatius; l'autonomia dels centres no és un objectiu en si mateix sinó un instrument per aconseguir millorar la qualitat i l'equitat del sistema educatiu.

L'escola catalana té una llarga tradició en innovació, i la llei proporcionarà el desenvolupament d'un conjunt d'innovacions, de maneres de fer diferents, de bones pràctiques, que han de donar solucions a molts reptes que té plantejats l'educació. Els programes d'innovació ja han suposat un reconeixement de l'activitat innovadora, un impuls a la recerca col·lectiva de solucions als problemes educatius i una voluntat de donar protagonisme als mestres i professors, veritables agents educatius.

L'educació a Catalunya, com en tots els països del món, ha de contribuir a fer ciutadans i ciutadanes arrelats al país, persones que coneguin a fons Catalunya i la seva cultura i que l'estimin. L'escola catalana és l'escola que facilita el coneixement i el domini de la llengua del país, com a llengua de pensament i d'aprenentatge, però també com a element d'integració social i de comunicació amb els altres. La llengua és una eina d'integració i de cohesió social de primer ordre. I si volem una societat cohesionada que reforci el sentiment de pertinença, cal més que mai educar en l'actitud crítica i activa, una actitud que a més passa per educar en la catalanitat i potenciant el català com a llengua vehicular i d'aprenentatge, llengua de relació, d'organització de les activitats culturals d'arrelament al país.

Pocs països han hagut de lluitar tant com Catalunya per aconseguir la supervivència de la seva llengua. Per això hem de fer possible que el català esdevingui llengua comuna i de cohesió social, i que tots els ciutadans i ciutadanes del nostre país, vinguin d'on vinguin i siguin quina sigui la seva llengua habitual, puguin participar en la vida pública en condicions d'igualtat. I per això era molt necessari que la Llei d'educació incorporés un títol específic dedicat a la llengua, per donar les garanties jurídiques necessàries al nostre model lingüístic educatiu.

Catalunya ha estat i continua sent un país d'acolliment, i la millor manera de lluitar contra l'exclusió és tenint la convicció que aprendre la llengua és la millor manera d'integrar-se socialment. És per això que les escoles d'aquest país hi tenen molt a dir, les escoles i les aules d'acollida; els plans educatius d'entorn són el millor exemple de com s'han de fer les coses.

Avui, en aquest Parlament, hem agafat el relleu d'una cursa que ha estat i serà llarga, una cursa en què seria molt injust oblidar-se de noms i d'institucions i de mestres ben preparats i entusiastes. El Col·legi Sant Jordi, fundat per Flos i Calcat a finals del segle XIX, les Escoles Mont d'Or i Horaciana, a començaments del segle XX; l'Escola de Mestres creada per Joan Bardina; l'Escola Blanquerna, que dirigida per Alexandre Galí assumí alhora les innovacions pedagògiques i l'ensenyament en català; l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia; l'Escola del Mar, Rosa Sensat, Artur Marto-

rell, Pere Vergés, Fèlix Martí. La gran tasca cultural i educativa de la Mancomunitat d'Enric Prat de la Riba; Ventura i Gassol, com el primer conseller de Cultura de la Generalitat republicana, l'Escola de Mestres i les Escoles d'Estiu, les lleis de 1931 i de 1936 sobre l'ensenyament del català i en català, el decret del CENU del 1936, el naixement de l'Escola de Mestres Rosa Sensat, l'any 1965, etcètera.

Per anar finalitzant, deixeu-me entrar en el terreny més polític. Resulta curiós, des d'una i d'una altra banda, sentir les crítiques que ha rebut el text i que el fan responsable de bona part dels mals del sistema educatiu. Sovint s'ha confós, d'una manera interessada, la llei amb una aplicació poc afortunada de la política educativa. Això ha comportat grans titulars que poc tenien a veure amb el contingut real de la llei, però no podem confondre així la comunitat educativa. Com tampoc podem utilitzar el debat educatiu per compensar debilitats de determinades forces polítiques en altres àmbits. Resulta poc responsable. Per a alguns la LEC és una oportunitat perduda, jo penso, en canvi, que alguns han perdut una meravellosa oportunitat.

És una oportunitat perduda una llei que construeix un model educatiu propi i protegeix la llengua com a vehicle del seu sistema educatiu? Hi ha qui diu que la LEC pretén enfonsar l'escola pública. No hi ha cap motivació racional en el text que permeti argumentar aquestes afirmacions. Pot ser qualificada de conservadora una llei que es compromet a doblar en xifres relatives el pressupost en educació en els propers vuit anys? Encara som un país poc estructurat políticament. Incomprendiblement, aquesta serà la primera llei d'educació després de trenta anys d'autogovern. A qualsevol país del món ja faria temps que s'haurien posat d'acord per tirar endavant una llei tan important com aquesta. La Llei d'educació és la llei més important de tota la legislatura, com reconeix, i jo no el desmentiré, Joan Puigcercós, president del meu grup parlamentari. I parteix d'un consens tan sòlid que no resta amenaçada per un canvi de govern. S'ha plantat cara amb la negativa en passar-nos els reials decrets de Madrid que envaeixen competències i interfereixen el nostre model lingüístic i educatiu, però no podem deixar passar l'oportunitat de remuntar l'educació a Catalunya. Cal fer un desplegament de la llei amb el màxim consens amb la comunitat educativa.

Ara bé, el desplegament de la llei no és exempt de riscos que podrien portar a defraudar les expectatives. Totes les peces del nostre sistema educatiu s'han anat encaixant al llarg dels anys, i malgrat que formalment hom admeti que cal revisar-les, algunes resulten paradoxalment funcionals a una certa acomodació que pot ser causa d'alguna resistència al canvi.

D'altra banda, la temptació d'utilitzar un tema tan sensible com l'educació com a arma de confrontació política –recordem aquest meravellós anunci d'una força política, *suspense en calidad, suspense en libertad*, eh? «Nosaltres no som d'eixe món» pot enterbolir una reflexió serena dels veritables problemes del nostre sistema educatiu i les solucions que calen per millorar-lo. Procurem tots plegats no caure en la temptació de dur a terme una

política de canvis superficials que no incomodin ningú i no abordar els problemes de fons de l'educació.

ERC, en tot aquest trajecte, ha estat una força política responsable, ho he dit abans, ho explicava a uns companys aquest matí, uns companys parlamentaris. Voldria fer un símil futbolístic: el més important per trencar una defensa moltes vegades és fer el primer gol. Esquerra Republicana, amb el seu programa el 2003, amb la seva gestió al capdavant del Departament d'Educació va ser, va obrir la llaua perquè avui tinguem la possibilitat de tenir aquesta Llei d'educació. Després l'han continuat molts i no tauré mèrits a ningú, perquè penso que la responsabilitat em fa entendre que nosaltres, com a partits polítics, eh?, els partits polítics tenim l'obligació d'articular el consens d'interessos socials contraposats, i això és el que fem avui amb l'aprovació d'aquesta llei.

Senyores i senyors diputats, com he dit anteriorment, el Parlament de Catalunya ha resolt avui una anomalia històrica, aprovant una llei que podríem catalogar de catalanista i social i que ha de ser un instrument cabdal per a la construcció nacional. Esquerra va portar el timó per assolir l'acord del Pacte nacional. Esquerra ha treballat activament per aconseguir el màxim consens polític i social per fer possible l'aprovació d'aquesta llei, i ara Esquerra vol ser garant de la seva correcta aplicació i desplegament i buscar sempre l'acord amb la comunitat educativa.

Amb aquesta llei, senyors i senyores diputats, construïm estat, construïm Estat català.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president de la Generalitat, molt honorable president de la Generalitat. Vull agrair en un primer..., les primeres paraules als assistents del món educatiu. Es nota que és una llei que desperta passions, és una llei que ha despertat passions en el debat. Amb alguns hem pogut compartir aquests debats que hem fet i és una llei que desperta passions perquè una llei educativa sempre és una llei important per a qualsevol país, independentment de les diferències que puguem tenir, independentment dels punts de vista diversos que puguem tenir.

Jo, escoltant l'anterior orador, el senyor Freixanet, jo no sé si és una opinió compartida per la resta del quadripartit educatiu, el tripartit educatiu més Iniciativa per Catalunya, però vostè comprendrà que si aquesta llei el que crea és l'Estat català, nosaltres no hi podem votar a favor. És a dir, no ens demani responsabilitat perquè la responsabilitat seria no votar-hi a favor. És més, demanaria als socialistes que hi votessin en contra. És a dir, hem de ser molt més curosos quan parlem de responsabilitats o quan parlem de ferir sentiments.

Primer de tot, vull donar les gràcies molt especialment a aquells que han participat en la ponència –no diré noms perquè jo sempre em deixo noms i després algú pot dir: «Escolta, Rafa, t'has deixat el meu nom»; no vull dir noms–, als lletrats, als tècnics i als diputats i a les diputades que hem compartit moltes hores, moltes hores amb les esmenes, discutint, amb les compareixences.

També vull donar les gràcies a aquells que vàreu venir a participar dient la vostra, posant sobre la taula el que pensàveu sobre l'educació a casa nostra, sobre l'educació a Catalunya, i molt especialment als antics companys i companyes que ens van acompanyar en la Comissió d'Educació de la passada legislatura: la senyora Valls, el senyor Del Pozo i la meva benllobada amiga i sempre estimada, Josefina Cambra. Gràcies per ser aquí en un dia important.

Home, jo, si hagués de dir, escolteu, la Llei d'educació millorarà o empitjorarà l'educació a casa nostra, no ho sé, no ho sé. El que pensem és que el redactat que hi ha ara actualment, tal com està redactat, introdueix molta confusió i serà pitjor per l'educació de casa nostra. Aquest seria un primer punt de vista que nosaltres enviaríem. Aquesta llei no arreglarà els problemes que té l'educació a Catalunya, no els arreglarà. I serà pitjor per molts motius. Primer, perquè és una llei que jo no sé, senyor conseller, on ha vist, on està el gran consens social de què vostè parla. Jo no sé on l'ha vist, perquè vostè, quan ha dit i ha felicitat tothom, se n'ha deixat alguns, que són algunes persones que estan fora d'aquest Parlament manifestant-se. Aquests se'ls ha deixat. Aquests no són part de la comunitat educativa, no són part de la construcció de Catalunya? Ja no parlo de construcció nacional, la construcció de Catalunya. Són part de la construcció de Catalunya i són molts els que hi ha al darrere.

Per tant, no creiem que una llei que sí, que ha tingut un consens polític..., no un consens polític, té una suma política, però recordem una cosa, i és important començar recordant una cosa. El primer que va produir aquesta llei va ser el trencament del tripartit. Fixa't, el trencament del tripartit, senyor president. El primer que va fer aquesta llei va ser trencar el tripartit. I és cert que van canviar, eh?, com qui canvia les peces va canviar Iniciativa per Catalunya per Convergència i Unió. Va canviar. I diu: em surten els números. Ens surten els números, som molts més, tenen més diputats, eh?, ens surten els números, però d'això a parlar que és un gran consens polític, no, no és un gran consens polític. No és un gran consens polític. Jo també li podria dir tres grups parlamentaris d'aquesta cambra que diuen que sí, tres grups parlamentaris diuen que no. I fins ara aquells que escolten. *(Remor de veus.)* Però és cert, és cert, tres grups parlamentaris diuen que sí i tres grups parlamentaris diuen que no, és així. *(Persisteix la remor de veus.)* Escoltin, és un fet, és un fet, és un fet.

Però el més important i el que ens preocupa més és que aquesta llei no té el consens social del carrer, perquè aquesta llei, és cert, és una llei de despatx, és una llei de moqueta, és una llei de cotxe oficial, és una llei d'escò, *(forta remor de veus)* però no és una llei d'aula, no és una llei de col·legi, no és una llei d'escola, no és

una llei de pati. I per això la major part de la comunitat educativa els ha dit que no els agrada aquesta llei. Ara entraré a explicar el perquè i quins són els perquès.

Mireu, nosaltres ho hem fet amb molta responsabilitat. S'hi ha referit algun altre portaveu. Hem tingut molta responsabilitat, amb molta transparència. Nosaltres no venim aquí a posar-nos medalles de res. Fixin-se, quan ha parlat la senyora Irene Rigau deia –no, avui no ho ha dit, ho va dir l'altre dia a la comissió. (*Veus de fons.*) Bé, però ho va dir, ho va dir... Diu, «és la primera vegada que un grup de l'oposició..., el que té aquesta llei és que per primera vegada un grup de l'oposició consensua amb el Govern». És a dir, la medalla, eh? Després ha vingut –que avui sí que ho ha dit– el senyor Font i diu: «amb un president socialista hem aconseguit aquesta llei». Amb un..., la medalla. I després, ens ha vingut ja el representant d'Esquerra Republicana i ens ha dit, «gràcies a una consellera com la senyora Marta Cid, que va fer el Pacte nacional per l'educació, avui tenim la llei». Imaginin-se quina posició de conjunt. És a dir, la medalla cadascú.

Nosaltres ho hem fet amb molta transparència i amb molta responsabilitat. Els ciutadans de Catalunya han sabut molt bé –i ara li diré, senyor Font, què entenem per llibertat, eh?, sense haver-me de..., sense haver-me de parlar ni de llegir l'argumentari de les eleccions europees, que semblava com vostè m'ho estava llegint, quasi ens acusava de ser culpables del que ha passat amb Madoff, etcètera. No, no, li explicaré el que vol dir llibertat per al Partit Popular, perquè nosaltres sempre hem estat transparents, transparents. Han sabut el que hem pensat, ho hem dit, i hem dit: no podem donar suport a aquesta llei. Ho hem dit amb molta transparència. Hem fet molta feina. Una altra cosa és que vostè i jo no haguéssim pogut arribar a acords. També hem de reconèixer que la primera paraula que va sortir de la seva boca com a relator en la comissió va ser totes les esmenes, 534 esmenes, 534 esmenes, és molt de treball, 534 esmenes és molt de treball. I és molt de treball amb les entitats socials, és molt de treball amb les entitats educatives, 534 esmenes, vostè ens va dir, d'un *plumazo*, com es diu en castellà, que no se n'acceptava ni una. I nosaltres el que li dèiem és «nosaltres tenim una alternativa», però no ens negàvem a arribar a acords. Arribar a acords, clar, equitatius, perquè arribar a acords i a una certa distància el que no volíem és que en totes les esmenes nosaltres sempre ens hi apropem i vostè no s'hi apropessin.

Després, no podem votar una llei que s'ha fet amb preses i sense diàleg. Miri, el diàleg en aquesta llei, la tramitació d'aquesta llei podem dir que ha estat una tramitació virtual, un diàleg virtual. On ha estat el diàleg amb les entitats, on ha estat? Seixanta-sis, i vostè deia, «mai com ara s'ha fet», i «mai en cap autonomia s'han fet tantes intervencions», però això no és mèrit seu, això és mèrit que la societat catalana és una societat molt plural i que les entitats educatives, les entitats educatives del nostre país són molt plurals i en moltes hi ha un gran activisme educatiu a casa nostra. És a dir, és un mèrit de la societat civil. Però ho van fer, les seixanta-sis, jo me'n recordo, en dotze dies, que venien, els donaven un quart d'hora i escaig i ja havien de marxar. És a dir, el

debat profund, on està? Si no hi ha hagut un debat previ amb els sindicats, no hi ha hagut un debat previ amb les entitats i per això ho vam veure, tres vagues generals en un any. Com es pot dir que tenim, tenim a casa nostra un gran consens social entorn de l'educació, si el que ha comportat aquesta llei... –i també hi ha ajudat, senyor conseller, tot s'ha de reconèixer, els seus esforços continuats en la seva política educativa–, el que ens ha portat és a tres vagues generals del professorat en un any. I ens vénen al faristol a banda de parlar de coses molt maques –també és cert que coses molt maques, perquè fins ara ha parlat el bloc del «sí», per dir-ho d'alguna forma. Ara ja començarem a parlar el bloc del «no» a la llei, eh?, i veurem les coses diferents i nosaltres no farem discursos de flors i violes, sinó discursos del que passa actualment avui en dia a les aules, que és important.

I després, a alguns diuen, aquesta llei resol el Pacte nacional per a l'educació. Però, què té a veure aquesta llei amb el Pacte nacional per a l'educació? El Pacte nacional per a l'educació, li ho reconec –i nosaltres no hi estàvem a favor–, però va comportar una illusió, una certa esperança, una certa unitat de les entitats –alguns sindicats representatius van dir que no–, una certa unitat dels sindicats amb el Govern per portar a terme el pacte. El que ha portat la llei és tot el contrari. És a dir, vostès venien d'un pacte, d'un pacte de país, això sí, i han comportat una llei, que en diuen de país, però que el que ha fet, com ja he dit, era trencar el tripartit i provocar un gran dissens social, i el que ha comportat és un pacte al contrari, en contra del Govern.

Nosaltres no podem donar recolzament a aquesta llei, perquè, com deia, és una llei feta als despatxos, però que no està responent a les necessitats de les aules, a les necessitats de les escoles. Li podríem dir: és una llei de la desafecció educativa; és la llei de la desafecció educativa. Mai com ara el Parlament i les aules han estat tan lluny un de les altres.

I mireu, una de les coses més significatives..., si no sabem quin és el problema de casa nostra, quin és el problema de l'educació a casa nostra, és a dir, i si no fem l'anàlisi molt ben acurat de quin és el problema que tenim a casa nostra, difícilment podrem posar les solucions.

Aquí el senyor Freixanet ha estat l'únic que ha parlat d'un dels grans problemes que té l'educació, i que tots els que m'heu escoltat aquí..., ja fa molt temps que repetim. La gran anomalia de Catalunya no era que no tenia llei d'educació. Per tant també és cert que moltes de les mesures que es posen a la llei es podien haver fet sense llei, també és cert. La gran anomalia que té Catalunya com a país és el gran nivell, el gran i elevadíssim nivell de fracàs escolar que tenim a casa nostra. És la gran manca de qualitat educativa que tenim a casa nostra. Ni el conseller ni el representant del Partit Socialista ni el representant de Convergència i Unió n'han parlat... Com es pot obviar un tema d'aquests? Com es pot obviar que hi ha un 30 per cent de fracàs escolar, malgrat que el conseller vulgui reduir-ho a base de fer trampes estadístiques? A base de dir, els repetidors no compten.

Malgrat que posem un examen de sisè de primària, que nosaltres som fermes defensors, però en un nivell molt

més baix de cinquè de primària, i molts professors ho han dit. Molts professors i l'altre dia parlava amb una companya, diputada d'un altre partit, i parlàvem de quin era el nivell de l'examen que s'havia fet a sisè de primària. És a dir, tenim un problema de fracàs escolar. I si volem resoldre el problema de fracàs escolar hem de posar les eines necessàries per poder solucionar aquest problema. Aquesta llei no parla de l'educació. Aquesta llei, ja ho ha dit un altre portaveu, és una llei instrumental. Parla dels instruments que posem, parla de l'Administració, parla de com gestionar; però no és una llei educativa, no és una llei pedagògica.

Continuarem sent la comunitat espanyola que més fermament defensa la promoció automàtica? Sí. Ja ho he dit moltes vegades. Amb dotze assignatures suspeses es pot passar a la secundària. Com podem reduir el fracàs escolar amb aquestes dades? Tenien l'oportunitat de fer en aquesta llei, d'incloure en aquesta llei aspectes pedagògics? Sí que teníem oportunitat. El reforç de les àrees instrumentals, teníem l'oportunitat d'haver posat a la llei el reforç de les àrees instrumentals, i quan parlàvem de fracàs escolar, quan parlàvem del nostre sistema econòmic..., és important, és molt important..., moltes vegades ja m'ho han escoltat aquells que en les diferents xerrades que n'hem parlat... La manca de vocacions científiques i tecnològiques a Catalunya és un drama. O reforcem les àrees instrumentals –o reforcem les àrees instrumentals– o no serem competitius.

Un dels objectius que hem de tenir és el pes de l'educació de Catalunya a Europa ha de tenir com a mínim, ha de ser com a mínim el mateix que el pes de l'economia de Catalunya amb Europa. Se'n recorda d'allò de «Catalunya, motor d'Europa»? Doncs si volem una Catalunya motor d'Europa econòmicament hem de fer una Catalunya motor d'Europa educativament, perquè si no perdrem pistonada. I quan a PISA veiem quins són els resultats educatius, veiem que de les regions europees –regions, que ningú se m'enfadi, regions en el sentit europeu–, veiem que Catalunya ha estat la divuitena de vint-i-cinc.

No som un motor educatiu. Per tant, hem de fer les reformes necessàries. I aquesta llei ha estat, sí, una oportunitat perduda, i, per nosaltres, qui ha perdut l'oportunitat ha estat el Govern, juntament amb Convergència i Unió, a fer els canvis. O, per exemple, l'oportunitat de fer una formació professional forta. La formació professional és la «maria» del sistema. Continua sent la «maria» del sistema, i continua tractant-se com la «maria» del sistema.

Un altre punt de vista, un dels objectius principals que havíem de resoldre amb aquesta llei era la confiança, donar un vot de confiança al nostre professorat. Aquesta llei no només no dignifica el professorat. Aquesta llei està pensada per anar en contra del professorat –en contra del professorat. Aquesta llei no és la llei de la dignificació del professorat. (*Remor de veus.*) Aquesta llei és la llei que estigmatitza el professorat. És la llei de l'estigmatització del nostre professorat. I això sí que ens ve del Pacte nacional per a l'educació. Un dels elements principals dels papers d'anàlisi del Pacte nacional per a l'educació ens deia: «hem d'acabar» –me'n recordaré

tota la vida, era una frase mítica–, «hem d'acabar amb el concepte de professor amb plaça assegurada». Això ho deia un dels papers. És curiós que això ho deia un funcionari que tenia una plaça assegurada. Però clar, era de la universitat i no parlava de la universitat, parlava de l'escola. Això era la gènesi. Aquesta era la gènesi del Pacte nacional per a l'educació. I què hem aconseguit? Què hem vist, en aquests dies?

El que hem vist és, amb el debat, que el Departament d'Educació cada vegada s'obsessionava a donar la imatge que els nostres professors treballaven molt poc i cobraven molt. Aquesta era la imatge que s'ha volgut donar. I quan parlem de quines són les mesures que s'han plantejat, i parlaré també de la manca de credibilitat que és té amb aquesta llei, perquè no només és el que diu la llei, són les perspectives que veiem en la llei.

Quan es deia, i abans es comentava, es deia: «Ara hem de veure com es farà la llei, com es desplegarà la llei.» És tan important el desplegament de la llei com l'esperit de la llei i la lletra de la llei. Com podem parlar d'un recolzament al professorat en el moment en què estem reduint plantilles als col·legis? En el moment que estem reduint plantilles als col·legis parlem de dignificar el professorat en una llei, i del gran repte que suposa, aquesta llei? Com podem parlar de dignificar el professorat quan el departament es nega a cobrir les baixes i els substituïts? Com es pot parlar, quan estem obligant, perquè diem que no hi han diners... Per cert, la crisi no havia de passar factura a l'educació. Quan diem que no hi han diners, i el que diem als professors del nostre país és que han de fer més hores extra...

Nosaltres no entenem quina és aquesta millora que suposa per al professorat del nostre país, per a la dignificació del professorat al nostre país. I com que el professorat, en aquests dies, i en aquests mesos s'ha mobilitzat, la solució que ha pres el Departament amb aquesta llei, l'últim capítol del títol vuitè es pot veure molt clarament, és carregar-se la negociació col·lectiva. Carregar-se la negociació col·lectiva. Dir: «Escolta, com que aquesta gent ens molesta...», era el que ha parlat el portaveu de socialistes... Aquest corporativisme, que algú o altre en la comissió va apellar fins i tot a un corporativisme ranci. Com que ens molesta, el que fem és ens carreguem la negociació col·lectiva. Aquesta llei es carrega la negociació col·lectiva del professorat de casa nostra. Per no parlar de la manca de recolzament que li dóna el professorat de l'educació concertada, un incompliment claríssim del Pacte nacional per a l'educació. En teoria, l'homologació –l'homologació, ja li ho explico jo, senyor Puig–, en teoria l'homologació havia de venir –li ho explico perquè posa cara de sorprès; si no li ho explica vostè, senyora Rigau, li ho explico jo, tranquil·lament–, en teoria l'homologació retributiva havia de venir en tres anys. Això ho hem aconseguit canviar, és cert. Però és que l'homologació de les condicions també havia de venir en tres anys. Què diu la llei? En vuit anys.

Les homologacions de les condicions laborals que ha de tenir el nostre professorat de l'escola concertada, en vuit anys. Aquesta és la gran victòria per al professorat de l'educació concertada. O, per exemple, la carrera. No

hem aconseguit posar, incorporar la carrera del nostre professorat de l'educació concertada. Per tant, quan havíem de donar més confiança, quan havíem de donar la possibilitat a la llei de reduir les ràtios, quan li havíem de donar la possibilitat que el professor fos –algú m'ho retreia–, fos director de la seva orquestra, clar que sí! Que pugui posar la nota. Que no li hagin de canviar la nota des dels departaments; que pugui posar ordre a l'aula. Una cosa tan senzilla... Moltes vegades, i quan parlàvem del conflicte lingüístic, algú em deia, «escolti, no és un tema de català i castellà, el problema és que jo no puc parlar ni en català ni en castellà perquè em passo la meitat del temps posant ordre a l'aula.» Doncs que es pugui posar ordre a l'aula, que un professor pugui expulsar un alumne que no deixa els altres seguir la classe, una cosa tan senzilla com això.

Això vol dir, senyora Rigau, que sigui director de la seva orquestra. Donar les possibilitats, donar les capacitats, donar l'autoritat al nostre professorat. I el més important de la llei era augmentar els recursos, és cert. I augmentar els recursos econòmics. Jo no sé on veuen vostès el 6 per cent. Perquè per una banda sí que diu el 6 per cent, però per una altra, la memòria econòmica parla de mil milions, que sumats al que tenim ara no arriba, no arriba ni de lluny al 6 per cent del PIB. És a dir, una gran contradicció entre una cosa i l'altra. Però el que nosaltres dèiem era una idea fonamental. Els recursos s'han de destinar a l'aula. Aquesta llei què fa? Crea noves, entre cometes, «infraestructures» educatives. Àrees territorials, zones educatives, més oficines municipals d'escolarització, consorcis en alguns municipis, i dèiem: «No, si l'important és que els recursos arribin a l'aula, que és on més es necessita.» És el que nosaltres entenem com l'autèntica subsidiarietat. Perquè l'autèntica subsidiarietat, no administrativa sinó social és que els recursos arribin a l'aula, els recursos arribin als professors.

I parlaré de llibertat –clar que sí. Mirin, per nosaltres la llibertat és una cosa molt senzilla. La gent paga els seus impostos perquè funcioni aquest país. Doncs la gent té la màxima llibertat a escollir els serveis que vol per als seus fills. Que la gent tingui la màxima llibertat per escollir el model educatiu que volen els seus fills. El model educatiu que vulgui, i que ningú, perquè no li agradi, encara que sigui l'educació diferenciada, perquè a ningú li agradi ho pugui prohibir. Això és llibertat, que puguin portar els fills a l'escola que vulguin i posar-los en el model educatiu que vulguin.

Llibertat educativa vol dir, per a nosaltres, que es pugui decidir l'escolarització del seu fill, i que també els motius lingüístics siguin uns motius per escolaritzar el seu fill. Perquè nosaltres apostem per un bilingüisme a les escoles i no passa res, i això vol dir també potenciar el català, clar que sí! Però això vol dir que l'autonomia de centre també ha d'arribar a les escoles en l'àmbit lingüístic. Això vol dir llibertat.

Llibertat vol dir que una persona que vulgui conciliar la seva vida laboral i formativa, pugui anar si vol a estudiar el batxillerat nocturn; això vol dir llibertat. I llibertat vol dir que els pares puguin portar els seus fills a una escola sense haver-se de preocupar si el

departament li retalla les beques de transport. Perquè resulta que no hi ha diners per al que és realment important. Això vol dir llibertat. I no s'ha d'anar a la globalització. Això vol dir autèntica llibertat, i és el que nosaltres hem defensat.

I acabo molt ràpidament perquè no hi ha temps. Un altre punt important, no ens en fiem. I no ens en fiem, perquè? No ens en fiem perquè ja hem vist que el Pacte nacional per a l'educació no l'han complert. No ens en fiem perquè hem vist que tenen algunes hipoteques –ja han vist el discurs d'Esquerra Republicana, després escoltarem el discurs d'Iniciativa per Catalunya Verds– no ens n'acabem de fiar, però no ens en refiem perquè miri, vostès ens diuen, i és important, perquè penseu que la llei es comença a aplicar demà.

Vostès ens parlen del 6 per cent i el primer que veurem és un retall de quasi 50 milions d'euros al Departament d'Educació. Vostès ens parlen d'un sistema català de beques i el que veiem és que demà hi haurà un retall, com hi ha hagut retall –acabo, senyor president–, demà hi haurà un retall de les beques de transport, que molts pares per primer cop s'haurà de posar al pagament.

Vostès prometen una garantia de les inversions i el que veiem és el retall de les inversions al territori, menys l'intent de fer efecte, d'ahir, dels 32 milions de molts centres escolars. I vostès ens parlen de donar més recolzament al professorat, però el que vist..., que el curs que ve tindrem menys professors a les nostres aules.

Per tant, no ens podem fiar ni de l'esperit de la llei, ni de les persones que l'han de portar a terme, ni tampoc de les perspectives, que ja hem vist en la política educativa de vostè, senyor Maragall, podem veure que s'aplicaran a partir del curs que ve.

Gràcies, senyor conseller, molt honorable president de la Generalitat, senyores diputades, senyors diputats, convidats i convidades, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les seves esmenes i posicionar-se a les altres esmenes, té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, la senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Molt bé, gràcies, senyor president. Pugem avui a defensar les nostres esmenes i a posicionar-nos respecte a la Llei d'educació, amb una gran expectativa parlamentària i també de la comunitat educativa, i no els ho negaré, alguns ja ho han dit, amb una gran sensació, també, d'oportunitat perduda, que contrasta amb el cofoisme que hem sentit en algunes intervencions.

Oportunitat perduda, sí, malgrat els esforços, enormes esforços que s'hi han abocat; que hi hem abocat. El nostre grup parlamentari va presentar cent quatre esmenes pròpies, de les quals la meitat estan incorporades en el text, però en vàrem signar també 183 conjuntament amb el Partit Socialista i amb Esquerra Republicana, i recentment n'hem signat setze més conjuntament amb aquests

dos partits i amb Convergència i Unió, fruit de les conclusions que el dictamen del Consell Consultiu feia sobre la llei, que declarava cinc preceptes inconstitucionals.

No serà el nostre grup, per tant, qui negui la bondat d'alguns aspectes d'aquesta llei. En alguns hi hem contribuït i molt, en altres, potser no tant, però són aspectes positius. No és estrany que al final hi hagi fins i tot més articles que votem a favor que en contra, però no facin malament els càlculs, rebutgem la columna vertebral d'aquesta llei. És una oportunitat perduda després de tanta feina, dèiem.

I tota aquesta feina no és possible sense ajuda. Vull aprofitar, també, per agrair, des de bon principi, la gent que ha treballat recolzant la feina del nostre grup parlamentari en tot aquest temps. La Laia Ortiz, en Ramon Plandiura, en Xavier Riu i l'Anna Sanz, i molt especialment al Ramon Álvarez, a qui he tingut sempre al costat per aprendre cada dia més. Les sectorials d'Iniciativa i d'Esquerra Unida i tota la gent que arreu del país heu treballat en la llei. Els compareixents, els que heu fet aportacions, debats, i els que ens han enviat propostes. Els que avui ens acompanyeu en el Parlament o des de casa, des de l'escola o des de la feina. Gràcies també a la gent del Departament d'Educació per aquests dos anys de permanent contacte i de permanent treball; el conseller, el primer, però també en Francesc Colomé, en Francesc Vidal i el sempre inesgotable Daniel Bullich.

També les gràcies a la gent d'aquesta casa: als lletrats Miquel Palomares i Antoni Bayona, i a la gestora Carme Alonso, en nom de tot l'equip de gestors i gestores que han donat un cop de mà per gestionar les més de dues mil esmenes al text. També als lingüistes, que han fet una feina enorme. Tothom ha treballat en condicions poc habituals perquè avui puguem tenir aquest debat.

I molt especialment volia agrair la feina als meus companys i companya de ponència; de tots n'he après molt: d'educació, de política, d'idees i d'ideologia. I amb ells he pogut compartir el millor i el pitjor que té el treball en política.

És positiu que s'aposti per l'autonomia en aquesta llei. Sí, ja ho hem dit. És positiu que la llei té aspectes que són bons, i nosaltres no volem estar-nos de dir-ho; que es reconegui el valor educatiu del lleure, que amplii el concepte de comunitat escolar a comunitat educativa, perquè els que intervenen en educació no estan només en un centre escolar; és bo que la llei faci l'encàrrec d'una nova llei d'adults, i que, tal com demanàvem des del nostre grup parlamentari, no es derogui la llei vigent com es pretenia. És positiu que la llei avanci en la inclusió, a establir mesures i mecanismes que garanteixin que tot tipus d'alumne, fins i tot els més diferents, els que van més lents, els que els costa tot una mica més, tenen un lloc a la nostra escola, però podríem haver anat una mica més enllà en la inclusió, ja ho saben.

És bo que el nostre sistema educatiu tingui una agència d'avaluació, que incorpori la necessitat de rendiment de comptes i de millores, però una agència així hauria de dependre del Parlament, i així els ho proposem a la nostra esmena 1.513, aquesta no està incorporada. I és molt bo que la llei blindi el model d'escola catalana

en llengua i continguts, que la llei no permeti separar els nens per la seva llengua habitual, ho diu l'article 11.3: «Els alumnes no poden ésser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua habitual.» És una bona mesura, i en bona mesura la base de la cohesió de la nostra societat actual. És un acord de país aquest, és veritat, però de debò em volen fer creure que dir exactament el mateix però «per raó de sexe» trenca algun element fonamental de la nostra societat? El cas és que la llei no s'ha atrevit a dir que no separarem per sexes. De quin paradís parlem, doncs?

Vostès han muntat el seu acord en aquesta llei en base al consens, que és una llei de país i una llei que garantirà l'estabilitat, però ens semblen tres afirmacions falses. És fals que sigui una llei de consens, que no ho veuen? La seva foto d'aquest matí té el preu de trencar la foto de l'any 2006, se'n recorden?, la del Govern tripartit amb els vint signants del Pacte nacional per a l'educació. Hem canviat una foto per l'altra. Aquest Parlament tenia la millor de les oportunitats per fer una llei que aglutinés tots els sectors educatius, que era el precedent del Pacte nacional per a l'educació que va signar el Govern tripartit amb la comunitat educativa, un pacte històric que va permetre arribar a acords a llarg termini, on totes les parts cedien, però alhora es feien seus objectius comuns. Per fer-ho possible i superar la dicotomia permanent entre centres públics i concertats, es dissenyava el Servei Públic d'Educació, que incloïa tots els centres sostinguts amb fons públics que a la llarga havia de garantir més equitat en el sistema i, per tant, més qualitat, i això, a la LEC, no hi és.

S'han equivocat d'estratègia pensant que la llei era la segona volta del pacte, on es podia desfer allò que s'ha acordat. Sí, avui tenen la majoria parlamentària per aprovar la llei, tot i tenir majories diferents segons els títols i els articles, però ni molt menys el suport social i educatiu necessari. El fet encara més contradictori és que malgrat aquesta majoria parlamentària que fa possible l'aposta clara de la llei per un model educatiu, la llei no assegura l'estabilitat del sistema, ni molt menys, en l'escola pública.

Per arribar a acords en temes de discrepància, la LEC ha acabat sent un xec en blanc que permet desplegar polítiques educatives diferents i fins i tot oposades. La llei permet canviar trets essencials del sistema a base de decrets i reglaments; han traslladat la inestabilitat de les llei d'educació als seus decrets, elements tan bàsics com les necessitats d'escolarització que ha de satisfer una escola privada per accedir a un concert educatiu quedaran definides segons el govern que hi hagi, ja que podrà fixar quin percentatge d'alumnes del municipi ha de tenir el centre per tenir dret a concert. La llei permetrà, si el Govern no ho vol, que una escola d'Igualada, sense cap nen d'Igualada, tingui concert. Aquesta és una llei de país?

Tenint en compte que la llei amplia, a més a més, el marge de funcionament dels titulars de les escoles concertades i alhora regula especialment l'organització i direcció de la xarxa pública, sembla lògic predir que serà l'escola pública la que patirà més canvis d'entrada i caldrà vetllar molt per quan passi.

Finalment, la llei l'anomenen «una llei de país». Se'n reclama el nostre suport apel·lant la necessitat d'estar per sobre d'interessos particulars o sectorials i recolzar un text que és de país. Alguns sembla que han confós aquesta expressió amb una llei amb Convergència i Unió. No és el vot de l'oposició el que la converteix en millor o més representativa, el Govern català té una majoria social que li dona suport suficient per impulsar una llei que defensi els interessos de tothom definint un model més equitatiu i, per tant, més eficaç. No hi ha lleis neutrals, i la LEC és, sobretot, una llei ideològica, no pedagògica. Ha estat un camp de batalla per la confrontació d'idees i d'interessos, una batalla en què ha acabat imposant-se la llibertat d'escollir per sobre de la cohesió social, la quota de mercat per sobre de les obligacions de servei públic, o, finalment, el finançament públic de l'oferta privada per sobre de la inversió en qualitat.

És una llei de país la que no garanteix la creació de centres públics enlloc? Una llei que posa en risc l'escola pública com a vertebradora del sistema educatiu de Catalunya? És una llei de país la que permet destinar diners públics a centres elitistes i segregadors i, fins i tot, a la seva construcció i millora? Doncs, no és el país que nosaltres defensem, i no som sols a interpretar-ho així. La llei serà una llei amb majoria parlamentària, però no amb consens; serà una llei perdurable en el temps, no en tinc cap dubte, però no generarà l'estabilitat ni acabarà amb la dualització, però que el que segur que no serà és la llei que necessitàvem.

Ara els explicaré les nostres esmenes. Nosaltres rebutgem el títol IV i el títol XII, i els articles que votarem separatament, i ens abstindrem en l'exposició de motius. No podem recolzar el model de Servei d'Educació de Catalunya i el model de finançament en què se sustenta, no pas perquè no vulguem acabar amb anys de confrontació entre escoles públiques i concertades, hem treballat com ningú des dels ajuntaments, des del pacte i des de la llei per acabar-hi, sinó precisament perquè la llei podia establir el servei públic d'educació i amb ell una xarxa de centres amb drets i obligacions equiparables, i, en comptes d'això, en comptes de fer-ho, ha equiparat els drets, ha blindat i ha ampliat el finançament públic a les escoles concertades i no em garanteix les seves obligacions.

Amb els nostres vots, i, per tant, amb les nostres esmenes, no volem recolzar la possibilitat d'adscriure un centre de primària a un centre de secundària, no per criteris de proximitat com fins ara, sinó per altres criteris. La llei permetrà, per tant, a partir d'ara que, per exemple, una escola de primària de l'Eixample de Barcelona pugui enviar els seus alumnes a un institut de secundària de Vallvidrera i que els nens de Barcelona passin per davant dels nens de Vallvidrera a l'hora de demanar places en aquest institut. Aquesta era una demanda i una necessitat per millorar la qualitat, l'equitat o els resultats del nostre sistema educatiu? En treu algun avantatge l'escola de barri, de proximitat, sigui pública o concertada, d'aquesta mesura? És evident que no, i que respon a altres interessos.

Amb els nostres vots contraris també rebutgem de ple la retallada que ha partit la llei des del punt de vista de les

capacitats dels ajuntaments i les zones educatives. Després que Convergència i Unió passés el seu ribot contrari a les competències municipals, ha quedat d'aquesta manera. Durant anys sort en vàrem tenir, d'ajuntaments compromesos amb l'educació dels seus ciutadans per pal·liar dèficits del Govern: escoles d'adults, de música, mestres de reforç, activitats extraescolars, beques... I ens volen fer creure que és un problema que els ajuntaments tinguin més paper a la llei? I estem en contra d'obrir la porta, via la disposició addicional vuitena, a un canvi substancial en la política educativa de l'etapa constitucional que garanteix sempre l'oferta pública.

La llei permet, amb aquesta disposició i el títol IV, que a l'hora de donar resposta a les necessitats de noves places el Govern pugui determinar fer oferta pública o concertada, però també pot permetre que l'oferta pública acabi sent subsidiària de la concertada, és a dir, cobrint només aquelles demandes que els altres no volen cobrir, com passa en la prestació d'altres serveis bàsics on el prestador privat escull on donar servei i el públic acaba mantenint les demandes deficitàries. Tan radicals som a defensar una cosa així? Nosaltres volem que la llei especifiqui que una part d'aquesta programació serà pública, i no ho diu.

Sincerament, parlant de les nostres esmenes, em costa de creure que algunes de les discrepàncies que tenim no puguin ser compartides per alguns de vostès. De debò només dotze diputats d'aquest Parlament creuen, com diu la nostra esmena 27, que la laïcitat és un principi integrador i marc comú de convivència de totes les conviccions religioses i filosòfiques? La llei també estableix com a principi ordenador del Servei d'Educació de Catalunya el principi de coeducació per mitjà de l'escolarització mixta, que ha de ser objecte d'atenció preferent. El mateix dictamen del Consell Consultiu troba el redactat ambigu i contradictori amb els principis d'una llei, nosaltres els proposem canviar-ho, que sigui l'escolarització mixta l'obligació. El text de la llei estableix, per tant, aquesta preferència, però no l'exclou, i la llei catalana tindrà el dubtós honor de ser la primera llei de l'Estat a establir que la separació de nens i nenes és una opció amb dret a concert. Ho hem entès així nosaltres, però també el Consell Consultiu, i ho ha entès així també la seva gent que els ho diuen quan escriuen cartes, vídeos o articles, les mateixes Joventuts Socialistes quan ho denuncien, o les mateixes comunitats autònomes governades pel Partit Socialista quan els retiren el concert.

Amb les nostres esmenes hem volgut recollir també l'aspiració de mestres de les escoles concertades amb contracte programa d'Osona, perquè han de ser els primers a rebre aquests beneficis, i voldríem deixar clar també que el finançament del 6 per cent del PIB a la llei és molt positiu, però volem que sigui despesa pública, així ho reclama la nostra esmena, si no ens fa por que acabem comptant amb aquest 6 per cent de la despesa que fan les famílies.

Alguns han parlat de la LOE, nosaltres no vàrem tenir problema a recolzar-la. La LOE no diu enlloc que separar nens i nenes és una opció vàlida, la LOE deixa clar que cal fer places públiques en zones de nova cons-

trucció, i tot i que hem reproduït la LOE íntegrament en alguns paràgrafs, aquí no ho hem dit mai. La LOE no diu enlloc el que diu el nostre article 42.5 de la Llei d'educació de Catalunya, que «el Govern pot declarar d'interès públic qualsevol ensenyament de règim general i especial i concertar-lo», qualsevol. La LOE no diu enlloc el que diu la llei catalana, i és que «el Govern haurà d'establir mecanismes de foment de les inversions en ampliacions, millores, reformes i nova construcció d'edificis en centres privats».

Avui encararem el debat final de la llei, els puc garantir que la postura del nostre grup parlamentari ha estat coherent a recolzar la LOE i a dir «no», avui, a la llei d'educació, ara fa un any, però també a fer-ho avui. Aleshores ens vam sentir a dir que era perquè Iniciativa tenia una assemblea a la tardor, va passar l'assemblea, han passat les eleccions europees, el que faci falta, i ara resulta que som uns intransigents i si no uns oportunistes.

Nosaltres defensem el mateix que defensàvem ara que quan estàvem a l'oposició; hem estat coherents amb el Pacte nacional per a l'educació, amb l'Acord d'entesa i, el més important, amb la majoria social que ha fet possible aquest Govern i que tenia una expectativa enorme que per fi la política educativa a Catalunya s'orientés al servei de les escoles públiques, de les escoles amb projectes públics i de la cohesió social. Avui perdem una oportunitat enorme per fer-ho, i no som sols, potser sí que en aquest Parlament, però no a les aules, als moviments, als sindicats, aquí a dalt o a les sales de vídeo. No pateixin gaire per nosaltres, però, demà estarem de nou lluitant per l'escola catalana, seguint el desplegament de la llei al costat dels que van fer possible el pacte i fan possible cada dia també que les escoles tirin endavant. (*Remor de veus.*)

Els governs d'esquerres aposten per canviar les coses, per transformar el nostre món en un lloc millor per a tothom, no per mantenir els *statu quo* i els privilegis. Quan els governs d'esquerres no fan això hi ha molta gent que se sent decebuda, desil·lusionada, s'hi sent lluny. (*Remor de veus.*) Quan no som capaços de posar en valor i defensar valors que ens són propis, com la laïcitat, la igualtat o la cohesió no se'ns entén, perquè ja n'hi ha d'altres que defensen valors diferents.

Deixi'm, finalment, que acabi recordant l'any 1978, em sembla que avui és més encertat que mai. En Lluís Llach denunciava aleshores, com només ell sap fer-ho, cantant, que a vegades els camins empresos junts es torcen i cal recordar el que fa possible que continuem caminant junts. Ell ens deia: «No és això, companys, no és això... Ens diran que ara cal esperar, i esperem, ben segur que esperem, és l'espera dels que no ens aturarem fins que no calgui dir "no és això"». Avui nosaltres també us diem: companys, no és això.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Sin preámbulos: hoy se aprobará una ley para garantizar privilegios a unos catalanes y despojar de derechos a otros. No será una ley de educación ni de Cataluña, solo será una ley de adoctrinamiento para formar en el espíritu nacionalista a las generaciones venideras. (*Remor de veus.*)

Esta ley es la culminación de una historia infame de exclusión lingüística, es la culminación de treinta años de simulaciones y mentiras para evitar la contestación social de miles de ciudadanos excluidos de sus derechos culturales y lingüísticos en la escuela. Por fin se han quitado la máscara y han dejado por escrito lo que durante tantos años han impuesto con disimulo, negando que lo imponían y acosando políticamente a una sociedad entera con la vulgaridad propia de regímenes sectarios.

¿Por qué esta ley? ¿Por qué en este momento? ¿Mejora en algo a la actual LOE? En su recorrido parlamentario ha habido dos tipos de objetivos: los mediático-publicitarios del Gobierno y los reales. Los mediático-publicitarios fueron tres; relato: hacer una ley de educación, hacer una ley de país y acabar con el fracaso escolar.

Es evidente que no es una ley de educación; lo dejó bien claro la experta sueca en educación en su comparencia parlamentaria a propósito de la LEC en este Parlamento Inger Enkvist. «He leído la propuesta de ley» —dijo— «y su texto no corresponde con las inquietudes de la educación catalana ni con el aumento de la calidad del aprendizaje de los alumnos, sino con el control y la coerción de los adultos, es decir, de los profesores. Me falta entusiasmo por el conocimiento y me sobra intención de controlar a los adultos.» Más claro, el agua.

Vendieron una ley de educación para acabar con el fracaso escolar y una ley de país, es decir, consensuada por todos. Y lo único que queda claro, después del dictamen de la LEC, es que no es de educación, que no es de consenso y que no acabará con el fracaso escolar.

Por el contrario, sí es una ley de ingeniería social para educar en el espíritu nacional a las próximas generaciones venideras. ¿Por qué no es una ley de educación? Porque han obviado todas las enmiendas que iban en esa dirección: objetivos evaluables, contenidos cognitivos —sin los cuales es imposible aprender a aprender—, rechazo de la promoción automática, incentivo para los buenos estudiantes y ayuda profesional para los que tienen dificultades, desdoblamientos, itinerarios y niveles, hábitos de estudio, disciplina, responsabilidad, detección precoz de dificultades de aprendizaje como fuente de posibles fracasos y profesionales especializados para tratarlos, devolución de la autoridad al profesor a través de su consideración como autoridad pública y no solo la del director, agenda de evaluación externa al propio Departamento de Educación de todo el sistema educativo. En dos palabras, esfuerzo e ilustración.

El colegio no ha de ser solo un patio de recreo para retener a los adolescentes ociosos, sino un espacio de trabajo sin demagogias ni falsas expectativas. La inclusión es el horizonte, pero la inclusión como dogma pedagógico es solo ideología. ¿Hemos de preparar o

hemos de proteger del mundo a los alumnos? El «progresamente» y «la vida ya los suspenderá» es el camino equivocado, y esta ley persiste en él.

¿Por qué no acabará con el fracaso escolar? Porque no tiene la ambición de ser una ley para ilustrar, sino para pasar el expediente. Para poco nos servirá un expediente engañoso, producto de un currículum devaluado, si detrás solo hay ignorancia para enfrentarse al mundo.

¿Por qué no es una ley de país? Porque tres de los seis grupos parlamentarios, total o parcialmente, rechazan el contenido de la LEC. Pero sobretodo hay un título entero, el de régimen lingüístico, que parte en dos a la sociedad catalana. El contraste con Galicia y el País Vasco nos advierte de la insoportable pesadez del talibánismo lingüístico que rezuma. (*Remor de veus.*)

Tras esos primeros objetivos publicitarios aparecen los objetivos reales, los auténticos, que son bien distintos. Primer objetivo: blindar la inmersión y legislar la exclusión cultural. Nunca antes una ley había mangoneado la autonomía de este Parlamento forzando plazos y sacrificando la excelencia de su contenido como en esta Ley de educación de Cataluña. Nunca antes se ha visto tan descaradamente cómo los intereses del Gobierno se han impuesto a los del poder legislativo de este Parlamento; eso sí, con la aquiescencia, todo hay que decirlo, de la oposición de Convergència i Unió.

¿Por qué? Porque era necesario invalidar las cuatro sentencias judiciales que obligaban al Gobierno del señor Montilla a impartir la tercera hora de castellano –auto de medidas cautelares del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, 4 del VII del 8–; que obligaban al señor Montilla a respetar la lengua materna de los niños en las actividades de acogida matinal en las escuelas públicas –sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña del 16 del IX del 8–; que obligaban al señor Montilla a garantizar la enseñanza en castellano al menos hasta la finalización del primer ciclo de primaria –sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña del 12 del XII del 8–, y que obligaban al señor Montilla a disponer de instancias de preinscripción escolar con casillas donde los padres pudieran escoger la lengua vehicular en que querían que sus hijos realizaran la primera enseñanza –sentencia firme del Tribunal Supremo del 12 del XII del 8 –espero que me vea por televisión porque aquí..., se ha ido.

Para evitar cumplir tales sentencias, que dejan al descubierto la ilegalidad y el abuso de la política lingüística del tripartito, el Gobierno del señor Montilla piensa en un decreto, pero no le sirve. ¿Por qué? Porque no evita las sentencias de los tribunales de justicia ya que las leyes orgánicas del Estado tienen más rango. Conclusión: hacemos una ley de educación que evite las sentencias de los tribunales y las leyes orgánicas del Estado; así al menos lo pretenden asentar sobre el artículo 110 del Estatuto, que señala que las leyes aprobadas por el Parlamento de Cataluña tendrán siempre primacía sobre las del Congreso en materia de competencias exclusivas. Otra cosa es que esto finalmente pase el Constitucional.

A eso se ha reducido su precipitación en aprobar la LEC, ya que de entrada el próximo curso, sin ella, obligaría al Gobierno de la Generalitat a acatar el mandato de los tribunales inexorablemente. Así, con la ley aprobada, ganan tiempo para pleitear y esquivar las sentencias de los tribunales. Bonito ejemplo para morosos y delincuentes. (*Remor de veus.*) Si el Gobierno de la Generalitat no cumple las sentencias, ¿por qué habrían de cumplirla ellos?

Curiosamente, el título II, dedicado al régimen lingüístico del sistema educativo catalán, por el que se precipitó la LEC...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...no fue tratado por la ponencia...

El president

Senyor diputat..., senyor diputat!

El Sr. Robles Almeida

Sí; dígame, señor presidente.

El president

Li recomano respecte en la seva intervenció, perquè està arribant a uns límits que no són tolerables...

El Sr. Robles Almeida

Son completamente respetuosos...

El president

Titllar de morosos i delinqüents els membres..., o el Govern no escau al decòrum reclamat en aquesta cambra. Li reclamo respecte, senyor diputat.

(*Aplaudiments.*)

El Sr. Robles Almeida

Si no le importa, señor presidente, posteriormente le argumentaré por qué...

El president

Si us plau, no calen aplaudiments.

El Sr. Robles Almeida

Señor presidente, le argumentaré después por qué soy completamente respetuoso..., y no lo he sido en ningún momento hasta ahora. Estoy intentando decir lo que yo pienso. Y, por otra parte, señor presidente, por favor, estas interrupciones..., a mí me faltará el tiempo ahora. Téngalo en cuenta...

El president

Pot dir el que pensi, amb respecte, senyor diputat.

El Sr. Robles Almeida

No lo dude. Todo este régimen lingüístico, digo, representa la institucionalización legal de la exclusión del español en la escuela. Querían una ley catalana en lengua y contenidos, tantas veces repetido, y lo han conseguido.

¿Cómo está reflejado este blindaje de la inmersión y la exclusión en el articulado? La voluntad de la ley es dejar claro desde el principio que la lengua catalana es la única lengua vehicular de la enseñanza. No ha desaparecido el adverbio «normalmente» para evitar a los tribunales, pero la intención la deja cerrada en el artículo 11, apartados 1, 2 y 3. En el artículo 16.1 extiende la exclusividad a toda la Administración educativa. Y, no contentos con declararla propia y exclusiva, en el artículo 18.1 y 18.2 la quieren única también en todas las manifestaciones culturales y actividades de proyección externa sostenidas con fondos públicos; es decir, el chantaje de la subvención al servicio del nacionalismo lingüístico. En el artículo 11.1 deja sentado que solo el catalán puede ser lengua vehicular. En el artículo 11.2 extiende esa exclusividad a las actividades orales y escritas, al material didáctico y a los libros de texto. En el artículo 11.3 deja sentado que los alumnos no se podrán separar nunca por lengua, lo cual quiere decir que si solo puede haber una lengua vehicular y solo puede haber un espacio educativo, ergo solo se podrá estudiar en catalán.

Y para evitar el flanco del derecho de los padres a elegir la lengua vehicular de sus hijos y en la primera enseñanza, como señala el artículo 12.2 de la Ley de política lingüística, y que en la LEC queda reducido al primer año de enseñanza infantil, el artículo 11.4 consagra la atención individualizada, forma sibilina de negarse a dar clases en castellano sin que se note el cuidado; es decir, las clases que habrían de darse en castellano se siguen dando en catalán y se atiende individualmente al alumno en castellano esporádicamente, como si fuera un alumno con necesidades educativas especiales. Se trata de avergonzar y presionar a los padres para que achanten y se avengan a renunciar a su propia lengua.

Todo ello va en contra de la doctrina de la Sentencia del Tribunal Constitucional 337/1994, que dejó sentado el concepto de conjunción lingüística. Este modelo de conjunción lingüística implica que catalán y castellano han de convivir como lenguas vehiculares y ninguna de ellas puede ser excluida; con una excepción: en la enseñanza primera el alumno ha de ser enseñado al calor de la lengua materna y todos los alumnos deben llegar al final del ciclo educativo siendo competentes en las dos lenguas por igual. A menudo esta sentencia ha sido esgrimida como aval de la inmersión cuando es exactamente lo contrario; esta sentencia constitucional no admite la inmersión a la catalana. La sentencia del Constitucional lo deja muy claro en el apartado 10, donde contempla el aprendizaje y uso vehicular del catalán «siempre» —entrecorrido— «que ello no determine la exclusión del castellano como lengua docente».

La LEC consagra cuatro horas de catalán, tres de inglés pero solo dos de castellano. El artículo 9.2, de acuerdo con el artículo 51 de la LEC, determina que será el Go-

bierno de la Generalitat quien determine el currículum de la enseñanza de las lenguas, y ese currículum no contempla la tercera hora de castellano. Nuevamente vemos cómo la LEC se ha precipitado para evitar cumplir las sentencias que obligan a dar la tercera hora de castellano. ¿De dónde sacan tanto descaro para quitar a los demás lo que no estarían dispuestos a que le quitaran a ustedes?

Es sarcástico que en la misma ley en que se consagra la elección entre la educación diferenciada y mixta, se permite la libertad de elección de centro y la libertad religiosa, se prohíba la elección de lengua. Es sarcástico. Díganme si esto es insultar; es simplemente deducir. Una inmensa contradicción moral, además de lógica. Extiende la inmersión desde infantil a bachillerato; no deja resquicio alguno a la lengua oficial ni libertad al profesorado para relacionarse con naturalidad en clase; llega a la desfachatez de replantearse los niveles y titulaciones de catalán del profesorado. En su artículo 13.1 dice: «Els mestres i els professors de tots els centres han de tenir la titulació requerida i l'han d'acreditar en la forma que es determini per reglament.» ¿Desde cuándo la legitimidad de una titulación otorgada se determinará posteriormente por un reglamento, sin competencias para ello? Uno se imagina ya a los comisarios lingüísticos por los pasillos de las escuelas con la LEC en la mano (*remor de veus*), como los talibanes con el látigo velando por las buenas costumbres. No saben ustedes el poder que acaban de otorgar a los Savonarolas lingüísticos, que no somos todos los catalanes pero sí unos cuantos. En el artículo 13.2 añade: «El departament ha d'adoptar les mesures necessàries per a l'actualització de les competències lingüístiques del professorat.» O sea, que le van a pasar la ITV de catalán a todos los profesores, no sea que con los años lo hayan olvidado. Increíble el disparate jurídico.

Segundo objetivo de la ley: cambiar la gestión económica y laboral de los centros educativos, cuyas primeras consecuencias serán deteriorar la enseñanza pública y no garantizar la cooperación de la concertada en la integración de la inmigración. La ley es una privatización encubierta del sistema educativo catalán o, si quieren, una voladura del sistema público de enseñanza. Cataluña, que tradicionalmente había arrastrado un déficit de plazas públicas de enseñanza, con esta ley lo acentuará. Una ley con desigualdades sociales solo tiene un recurso para que en un futuro sus ciudadanos alcancen similares condiciones de vida: disponer de una buena escuela pública donde todos los niños y niñas, no importa de qué condición sean, tengan las mismas oportunidades de desarrollo intelectual. Esa es la única posibilidad de verdad que tienen los que nacen sin recursos económicos para cambiar su suerte. ¿Esto le parece estafalario, señor Font? —señor socialista, señor Font.

No va por ahí sin embargo la LEC; ni siquiera se refiere a la enseñanza pública, sino al Servicio de Educación de Cataluña. Ahí se queda toda su Cataluña social. Ese Servicio de Educación de Cataluña condena definitivamente a la escuela pública a gestionar el fracaso escolar de las clases más desfavorecidas y a convertirla en centros de normalización de la inmigración.

La gestión de los centros se privatiza, pero sin atenerse a las reglas del mercado; introduce un sistema de contratación del profesorado basado en el gremialismo con la disculpa de hacer equipos homogéneos dentro de un proyecto educativo de centro; deslegitima el sistema de concurso oposición universal e introduce criterios basados en perfiles subjetivos marcados por el director, que, no lo olvidemos, es un funcionario.

De paso, acaba con el bachillerato nocturno. Será el fin de la equidad y el mérito, y el principio de la endogamia, el politiquero y el amiguismo. Se suma a ese retorno a la arbitrariedad la creación de cuerpos docentes nuevos que son de competencia exclusiva de la LOE.

Tercer objetivo de la LEC, atomizar la responsabilidad del fracaso escolar que corresponde al Departamento de Educación en los proyectos de centro y hacer recaer en el profesorado todo el fracaso del sistema educativo. En buena medida, la LEC es un ajuste de cuentas con el profesorado; ni un solo artículo está pensado para restituir la autoridad del profesor o mejorar sus condiciones laborales, pero hay muchos donde las disminuyen.

Perderán la condición de mutualistas de Muface y la posibilidad de poderse jubilar a los sesenta años. Perderán el derecho a percibir el cien por cien del sueldo a causa de la baja médica; a partir de ahora cobrarán solo el 60 por ciento o el 75 por ciento, según los casos. Dejarán de percibir cada mes cien euros de su retribución neta, que deberán ingresar a la seguridad social como contribución a los gastos. Para simular el atropello, han introducido a última hora el punto 3 de las disposiciones adicionales, donde el Gobierno dice que promoverá modificaciones normativas que dependan del Estado, y yo no me lo creo. Las retribuciones complementarias quedarán al libre albedrío de las direcciones y de los expertos que evalúan los resultados, sin saber a qué resultados se refieren y con qué criterios se llevarán a cabo; lo único que es seguro es que serán criterios subjetivos y, por tanto, arbitrarios. Se alargará el calendario escolar y se ampliará la jornada laboral. Estarán obligados a participar en todas las actividades fuera del centro. Tendrán plaza en una zona y no en el centro, es decir, acabarán dando clases en más de un centro a la vez. Se podrá obligar a impartir cualquier materia, a partir de la consagración de la polivalencia del profesorado, sin respetar su especialidad. La libertad de cátedra estará sometida al ideario del proyecto del centro, o sea, se anulará. En vez de una ley para mejorar el sistema, parece una batería para acabar con los derechos laborales del profesorado. (*Remor de veus.*)

Por lo demás, la ley es un disparate jurídico que invade en múltiples artículos las competencias del Estado. Esta circunstancia dará lugar a recursos de inconstitucionalidad y conflictos de competencia, está plagada de atribuciones que le corresponden al Estado, y es que su articulado es político, no educativo.

Como toda ley, debería citar y referir su legitimidad y sus límites a la legislación superior que la ampara, pero lo hace a regañadientes. Un ejemplo servirá para visualizarlo: una de las tres únicas enmiendas que logré transaccionar, de las seiscientas dos presentadas

—el grupo que más enmiendas presentó—, me la aceptaron a condición de que eliminara la referencia a la Constitución española. Mientras tanto, el Estatuto se convierte en el marco de referencia normativo, dando la sensación de que lo avala todo, por encima incluso de las competencias exclusivas de leyes orgánicas del Estado y de la propia Constitución. De esta manera, el Estatuto se convierte en una constitución virtual de un proyecto virtual de un gobierno que piensa y actúa como si fuera un estado. (*Persisteix la remor de veus.*)

Al final lo que destila la ley es una voluntad segregacionista mal disimulada y peor justificada. Pero este segregacionismo no solo es imputable a Esquerra Republicana de Catalunya, ni a CiU solo, ni al honorable presidente de la Generalitat, nacido en Córdoba: es responsabilidad de la sociedad entera catalana. Me he pasado media vida teorizando sobre la alienación nacionalista, sobre el control de los medios de comunicación por parte del nacionalismo catalanista, pero lo cierto es que ha habido tiempo y ocasión —hay que reconocerlo— para que cada uno de los catalanes se diera cuenta de todo lo que se estaba haciendo con la lengua y con qué intereses. ¿Es que acaso no saben lo que pasa en Cataluña profesores universitarios, intelectuales y escritores, abogados y médicos, maestros, funcionarios de la Generalitat, directores de cine, feministas, sindicatos, curas, sociólogos, encuestadores, etcétera? ¿Acaso los periodistas ignoran lo que se cuece, por qué se cuece y para qué se cuece? Ya no es posible seguir engañándose. Como en la Cataluña franquista de los años cuarenta, aquí hay demasiada gente que es cómplice, y su silencio, culpable. (*Remor de veus.*) Ha llegado la hora de dejar de darnos coartadas. No somos mejores que los catalanes franquistas que callaron, cooperaron y se beneficiaron en los años cuarenta...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...porque aquí viven...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Acabo, señor presidente...

El president

...acabi, perquè està traspasant els límits una altra vegada.

El Sr. Robles Almeida

...porque aquí viven, y viven muy bien, en este negocio nacional, demasiados catalanes aseados. Sus sueños, señores nacionalistas, desgraciadamente, como ven por mi discurso, son nuestras pesadillas. Y después llénense la boca de cohesión social.

Señor presidente, yo creo que por ser distinto, el discurso, a los demás no es menos respetuoso; porque ustedes saben que yo respeto perfectamente las ideas de ustedes, aunque no las comparto. Y, por otra parte, lo que estoy diciendo yo, de lo que estoy acusando yo...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps...

El Sr. Robles Almeida

...a muchos de los discursos que aquí se están diciendo es que ustedes mismos lo están poniendo en la ley, y asimismo lo refieren cuando se refieren a ello, están orgullosos de ello. Por lo tanto, no tiene sentido que, porque yo lo critique, sea en ese sentido faltarles al respeto, sino certificar lo que ustedes mismos desean.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente.

(Alguns aplaudiments. Pausa llarga.)

El president

Iniciem la votació.

Votarem en primer lloc les esmenes reservades al dictamen de la llei i els vots particulars.

Votem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, totes juntes.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 11 vots a favor i 117 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Hi ha demanada votació separada i lectura de les esmenes 27 i 372. Demano a la secretària primera que en faci lectura, si us plau.

La secretària primera

Sí, de l'esmena 27, diu el següent. És d'un nou punt cinquè bis, entre els punts cinquè i sisè, lletra a, d'ordre general, punt 6: «la laïcitat com a principi integrador i marc comú de convivència de totes les conviccions religioses i filosòfiques».

I l'esmena 372 diu: «La presentació del servei públic d'educació de Catalunya, que és guia dels principis establerts en el títol preliminar d'aquesta llei, implica les següents obligacions: a, la gratuïtat dels llocs escolars propis dels ensenyaments obligatoris i dels declarats gratuïts en aquesta llei; b, accés de l'alumnat en condicions d'igualtat; c, l'escolarització mixta; d, l'escolarització equilibrada i adequada de l'alumnat que presenta necessitats educatives específiques de suport educatiu, amb relació als centres de la mateixa zona educativa.»

El president

Votarem, doncs, l'esmena número 27.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 113 vots en contra.

Votem l'esmena número 372.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 112 vots en contra.

Votem a continuació les esmenes números 2, 57, 60, 216, 272, 378, 379, 383, 398, 416, 486, 488, 495, 691, 703, 1729, 1765, 1781, 1784 i 1791.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 114 vots en contra.

Votem ara les esmenes números 460, 469, 478, 698, 962, 1303, 1437, 1446, 1498, 1513, 1633, 1795, 1835, 1868 i 1869.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem seguidament els vots particulars que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 12 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 126 vots en contra.

Votem ara les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

En primer lloc, les esmenes presentades pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 11 vots a favor i 118 vots en contra.

Votem ara les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 126 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes tècniques dels grups parlamentaris Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

A continuació votarem els articles del dictamen del projecte de llei ordenats per títols.

Votem en primer lloc el títol preliminar, «Objecte i principis», articles 1 i 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votarem seguidament, del títol primer, «Dret a l'educació i sistema educatiu», articles 3 al 8, votem en primer lloc l'article número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 12 vots en contra.

Votem seguidament la resta d'articles del títol primer.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem seguidament el títol segon, «Del règim lingüístic del sistema educatiu», articles del 9 al 18.

Comença la votació.

Fitxer 18

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem, seguidament, el títol tercer, «De la comunitat educativa», articles del 19 al 41.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Seguidament, votarem el títol quart, «Servei d'Educació de Catalunya», articles del 42 al 50.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 vots en contra.

Votem el títol cinquè, «Ordenació dels ensenyaments», articles 51 al 71.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votarem, fem les votacions del títol sisè, «Dels centres educatius», articles 72 al 89.

Votem, en primer lloc, l'article 76.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 vots en contra.

Votem seguidament la resta d'articles del títol sisè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem seguidament el títol setè, «De l'autonomia dels centres educatius», de l'article 90 al 103.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votarem seguidament el títol vuitè, «Del professorat i altres professionals dels centres», de l'article 104 al 138.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Del títol novè, «De la direcció i el govern dels centres educatius», que va dels articles 139 al 155, votem primer l'article 152.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 vots en contra.

Seguidament, votem la resta d'articles del títol novè.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Del títol desè, «De l'administració de l'educació», de l'article 156 al 181, votem primer l'article 176.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 en contra.

Votem la resta d'articles del títol desè.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Del títol onzè, «De l'avaluació i la prospectiva del sistema educatiu», articles del 182 al 195, votarem primer els 187.2 i 187.3.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 118 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara la resta d'articles del títol onzè.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem seguidament el títol dotzè, «Del finançament del sistema educatiu», els articles del 196 al 205.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 vots en contra.

A continuació votarem les disposicions addicionals.

En primer lloc, la disposició addicional vuitena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor i 27 vots en contra.

Seguidament, la disposició addicional vint-i-cinquena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 103 vots a favor i 26 vots en contra.

Votem la resta de disposicions addicionals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem ara les disposicions transitòries, derogatòries i finals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem el preàmbul de la llei.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 103 vots a favor, 14 vots en contra i 12 abstencions.

Amb totes aquestes votacions, ha quedat aprovada la primera Llei d'educació de Catalunya.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

————— Modificació de l'ordre del dia

Suspenem la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda –a les quatre de la tarda– amb la lectura de la declaració institucional sobre Vicent Ferrer.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a les quatre i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració

del Parlament de Catalunya de reconeixement de la figura del cooperant català Vicenç Ferrer i de la seva tasca solidària amb els més desfavorits de l'Índia (tram. 401-00039/08)

Em plau saludar en nom del Parlament de Catalunya la senyora Anna Ferrer, vídua del cooperant Vicenç Ferrer, i els seus familiars, que avui ens acompanyen. És un honor per a nosaltres gaudir de la seva presència en aquesta cambra i en aquest moment.

I començarem, justament, llegint la declaració del Parlament de Catalunya de reconeixement de la figura del cooperant català Vicenç Ferrer i de la seva tasca solidària amb els més desfavorits de l'Índia.

«El passat 19 de juny va morir a Anantapur Vicenç Ferrer, un català nascut a Barcelona, mundialment reconegut per la ingent tasca solidària que va dur a terme durant molts anys a l'Índia. El resultat de la seva feina és un immens treball en favor de la supervivència i el desenvolupament dels més necessitats i vulnerables, pels quals lluità intensament des que va arribar-hi, l'any 1952, per tal de garantir amb respostes concretes i efectives les necessitats immediates dels camperols dàlits, dels infants, dels discapacitats, de les dones i dels malalts.

»La tasca d'aquest cooperant català, extensa i fructífera, és un reflex i també un mirall de la de molts altres cooperants catalans. Actualment la Fundació Vicenç Ferrer possibilita dia rere dia l'alimentació i l'educació de milers d'infants, la formació específica de discapacitats i l'atenció hospitalària destinada als membres de les castes més pobres, i també dóna suport a un conjunt de projectes de cooperació de desenvolupament integral en zones de l'Índia bàsicament agrícoles, poc aptes per a aquesta activitat.

»Tal com va dir en una de les seves darreres declaracions, pocs mesos abans de morir: «Jo no veig la pobresa, veig els homes pobres. Els tenim davant de nosaltres i ens interessa qui són, en quins pobles viuen, quina terra tenen, quan es posen malalts o necessiten ajuda. Busquem resultats concrets que contribueixin a reduir el sofriment. Europa té els ulls oberts, però les mans un poc quietes. A aquells que avui governen a Europa els diria que la millor política que poden promoure és la d'estimar els altres com a un mateix. La tragèdia de la pobresa, que veiem com una massa humana de rostres desfigurats, no solament amenaça materialment els pobres, sinó que destrueix espiritualment la humanitat. La pobresa destrueix l'esperança dels homes i les nostres pròpies ànimes. El món reclama la nostra intervenció. I aquest és el millenni per a l'acció. Hi ha multitud de causes per les quals lluitar, i cal prendre'n alguna com a pròpia. Tinc fe en les persones i en la seva capacitat d'acció.»

»La figura i la tasca de Vicenç Ferrer han tingut una projecció tan gran dins i fora del seu país adoptiu que en el moment de la seva mort aquest català universal ha estat acomiadat amb funerals d'estat i amb tots els honors,

amb assistència de desenes de milers de persones i amb una àmplia representació diplomàtica.

»Vicenç Ferrer ha estat distingit amb molts reconeixements en vida, entre els quals destaquen la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, la Medalla d'Or de la Ciutat de l'Ajuntament de Barcelona, el premi Català de l'Any, el premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia, membre de la Comissió d'Eradicació de la Pobresa del Govern d'Andhra Pradesh, doctor honoris causa per la Universitat Politècnica de València, i Personatge Destacat de la Història del Segle xx per la UNESCO.

»El Parlament de Catalunya manifesta el seu reconeixement públic a Vicenç Ferrer per la seva tasca solidària en la cooperació al desenvolupament i en l'ajut als més pobres de l'Índia, i destaca el llegat que ens deixa amb el ferm convenciment que serà la llavor per fer créixer la llarga i fructífera obra duta a terme, que serà continuada, de ben segur, per la fundació que du el seu nom.

»Palau del Parlament, 1 de juliol de 2009.»

Els convido a guardar un minut de silenci en memòria de Vicenç Ferrer.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Pausa.)

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el paper de la Generalitat en afers exteriors i sobre la Llei d'educació (tram. 317-00271/08)

I començarem amb el torn de preguntes al president de la Generalitat.

Té la paraula, per formular la primera, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Permítame, presidente de la Generalitat, que mis primeras palabras sean precisamente para el reconocimiento también de un catalán y español universal, ejemplar, como es Vicente Ferrer, y esa labor que ha hecho en representación, en definitiva, de todos los ciudadanos de Cataluña y de España en todo el mundo. Y también, ya en clave política de este Parlamento, déjenme lamentar el papel que ha tenido, pobre, y desde luego, desde mi punto de vista, insuficiente, la representación del Govern de la Generalitat de Catalunya en los funerales de estado que se han hecho en la India por un personaje de la relevancia pública del señor Vicente Ferrer. Debo decirlo, sé que no es políticamente correcto, pero es la realidad: muchos catalanes nos sentimos más representados por el señor Vicente Ferrer que por muchos viajes de nuestro vicepresidente y de nuestro presidente. Por tanto, déjenme hacer la crítica pública, evidentemente, porque es en una cámara donde hay que hacerla, para que ustedes tomen nota y reflexionen sobre el papel de nuestras instituciones allí donde hace falta, que es representar a los verdaderos héroes de

la democracia, los verdaderos héroes de Catalunya, que son personas como Vicente Ferrer.

I tornem a l'àmbit legislatiu. Senyor president, avui s'ha aprovat a la cambra la Llei d'educació de Catalunya, una llei que el mateix conseller Maragall ha dit que era fruit també del seu impuls, i del president de la Generalitat, i un dels seus objectius polítics en aquesta legislatura. Una llei que s'ha aprovat amb el suport de tres grups parlamentaris i amb el vot en contra d'altres tres grups parlamentaris d'aquesta cambra. Una llei, suposadament, deien vostès, de país, que no ho ha estat finalment. Una llei que ha tingut avui, aquí davant justament, dues manifestacions per diferents motius, d'àmbit laboral, d'àmbit lingüístic, aquí davant de la cambra del Parlament de Catalunya.

Creu vostè, senyor president, que han fet vostès la tasca d'intentar fer una llei de tothom i per a tothom? Creu, senyor president, que la llei que vostè ha impulsat, així com deia el conseller, és una llei que representa tota la ciutadania de Catalunya, una llei tan important com l'educació? Creu vostè, en definitiva, que és una llei, també com a militant i com a capdavanter, en aquest cas, de les idees socialistes al seu Govern, una llei que vetlla per l'educació pública i no que manté privilegis entre l'educació pública i l'educació concertada o privada?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, respecte a les seves primeres consideracions, he de dir que no respondré per respecte a les persones que avui ens acompanyen, no tant a vostè i a la seva intervenció.

I, respecte a la segona qüestió a què fa referència la llei, hem estat pràcticament tot el matí debatent la llei. Jo crec que la resposta a la pregunta que vostè em fa la podria resumir en: sí, senyor Rivera, aquesta llei jo crec que representa el que el país necessita en aquest moment pel que fa referència a l'educació a Catalunya.

El president

El senyor Rivera pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Miri, aquesta llei, permeti'm, senyor Montilla, que li digui que crec que és una llei carregada d'hipocresia; d'hipocresia perquè molts dels que han donat suport a aquesta llei volen una cosa per a l'educació pública, un calaix de sastre per a l'educació pública, i després els agrada que els seus fills vagin a escoles on es parlen tres idiomes, on hi ha qualitat, on hi ha bon professorat i on es treballa d'una altra manera.

Permeti'm que li digui que aquesta llei no correspon ni a les idees socialdemòcrates ni a les idees d'igual-

tat d'oportunitats. Vostès han impulsat –acabo, senyor president– una llei que no correspon a la realitat, una llei en què han hagut de pagar el peatge dintre el seu Govern i fora, amb Convergència i Unió, per acabar sent una llei que no és...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...ni per a tothom, ni igual per a tothom.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè hauria de repassar l'esforç que aquest Govern ha estat fent per l'educació pública d'aquest país durant aquest període de temps; esforç pressupostari per destinar més recursos, per destinar més mitjans, per dotar l'educació pública de més professors. I, a més a més, aquesta llei possibilitarà continuar fent el que estem fent, a més a més de fer altres coses que són necessàries també per millorar encara més el futur, l'educació del nostre país, malgrat, en aquest cas, alguna minoria, com la que vostè representa i representaven algunes persones, que precisament els qualificatius que ens dedicaven no eren precisament molt democràtics, he de dir. Suposo que vostè no ho ha fet, altres membres de la cambra sí.

El president

Pot formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pacte de finançament i sobre la sentència del Tribunal Constitucional relativa a l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00275/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor president, avui comença el mes de juliol, i hem sentit a dir que aquest ha de ser un mes decisiu en temes bàsics per al futur polític i institucional del nostre país. Després de veure la frivolitat amb què s'ha anat parlant de dates darrerament, ens fa una certa angúnia donar credibilitat ara a noves dates o al mes de juliol.

Per una banda, l'Estatut, que ha permès l'aprovació de més d'una quarantena de lleis en aquesta cambra per al seu desenvolupament i que ja comença a provocar canvis evidents en la capacitat d'autogovern de Catalunya, aquest Estatut, dèiem, té pendent una sentència del

Tribunal Constitucional des de fa quasi tres anys. Des del nostre grup parlamentari no hem dubtat mai que la sentència ha de ser favorable, perquè l'encaix de l'Estatut en la Constitució és fruit del respecte jurídic, però és, sobretot, també fruit d'un pacte polític.

Per això mateix, si finalment les conclusions del Tribunal Constitucional acaben minvant, deformant o reduint l'abast de l'Estatut, no és només Catalunya que entra en l'atzucac; és l'Estat espanyol qui hi entra. Com podem explicar, si no, que un tribunal, encara que sigui el Constitucional, substitueix la voluntat del poble de Catalunya expressada en un referèndum? I, alhora, com podem replantejar la proposta política de Catalunya a Espanya? Vostè mateix ens ha dit que un pacte d'aquesta naturalesa no el pot impedir una sentència, ni la del Constitucional.

Alhora és evident que en el desplegament de l'Estatut amb l'Estat també hi ha dificultats. L'evidència més clara és el retard d'arribar a un acord de finançament que compleixi amb l'Estatut. Una vegada més, volem aprofitar l'ocasió per reafirmar la solidesa del Govern català en la seva posició, amb vostè mateix i el conseller Castells al capdavant i amb l'Estatut com a guió. Aquest Parlament té pendent un debat sobre aquest acord proposat per Convergència i Unió, que ha de celebrar-se abans d'acabar el període de sessions. Alhora, hi ha en perspectiva una reunió del Consell de Política Fiscal i Financera de l'Estat que va ballant de data.

Per tot plegat, president, volem conèixer la seva opinió i les previsions del Govern i de vostè mateix a trobar els mecanismes jurídics i polítics per resoldre positivament les dues situacions.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, a mi m'agrada poc parlar de dates; vostè ho sap. I també m'agrada coincidir amb vostè que..., perquè ho he dit en reiterades ocasions, no?, que estic convençut de la plena constitucionalitat de l'Estatut. I el Govern de Catalunya el que està fent és aplicar, desplegar l'Estatut com una llei vigent que és, sense fer cas dels que no volen aquest desplegament –i en aquesta cambra, doncs, hem sentit veus en aquest sentit– i dels que fan exclusivament, també, especulacions catastrofistes.

És cert que s'ha parlat molt de la sentència, no? Hi ha hagut, hi ha qui fa un any, no?, que va dient que en breu sortirà aquesta sentència; hi ha qui cada dos mesos ha pronosticat que la sentència dirà una cosa o una altra, i hi ha qui segurament ha decidit fa temps que la sentència serà inacceptable i que caldran respostes polítiques contundents, sense conèixer, diguem-ne, els seus continguts. Jo prefereixo ser prudent; ferm, però prudent. Perquè el president de Catalunya té l'obligació de tenir una actitud de respecte als tribunals, no?, que estan deliberant les seves decisions.

Certament que vaig dir fa uns dies que l'Estatut és una llei orgànica, però també és més que una llei orgànica:

és un pacte polític, un pacte polític de Catalunya i de l'Estat que el Tribunal Constitucional ha de tenir present –ha de tenir present– i que nosaltres, en qualsevol cas, defensem i defensarem.

Però, en tot cas, el que cal ara és prudència i responsabilitat. Jo crec que el que no podem adoptar és una actitud pessimista davant un fet que no s'ha produït i que tots confiem que no es produeixi, tot el contrari, no? Perquè Catalunya en aquests moments no necessita ni pronòstics catastrofistes..., sinó confiança, polítiques responsables i un desplegament rigorós del nostre Estatut, el que estem fent, pels temes que estem fent, i també pel que fa referència al finançament. Perquè és la millor manera de tirar endavant el país.

Quan arribi la sentència podrem parlar, no?, amb rigor del seu contingut i constatar, espero –n'estic convençut–, que l'Estatut és constitucional i que els que van presentar el recurs ho van fer per criteris oportunistes, electorals, miserables i de mala fe.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'adopció de mesures de reducció de sous d'alts càrrecs i membres del Govern per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00272/08)

...per formular la següent pregunta, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president, jo, com a qüestió prèvia, li demanaria també que quan el president de la Generalitat profereix paraules que són ofensives, també, com fa amb la resta de diputats, li pugui també cridar l'atenció, no?

Dit això, senyor president de la Generalitat, ahir la presidenta de la Comunitat de Madrid, la senyora Esperanza Aguirre, va anunciar que s'abaixarà un 2 per cent el sou dels membres del Govern i dels alts càrrecs. Pensa vostè aplicar alguna mesura similar que contribueixi, doncs, a millorar l'economia a casa nostra?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, senyor president. Senyor diputat, mesures més efectives, menys cosmètiques, menys electoralistes, menys de cara a la galeria, són precisament les que va prendre el Govern de Catalunya en la sessió de la setmana passada.

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Montilla, jo sé que vostè no ho té molt clar, això, no?, però a Catalunya hi han moltes persones que ho estan passant molt malament. I quan estem en un temps de crisi tots ens hem d'estrènyer el cinturó, tots. Ho fan els ciutadans al carrer, ho fan malauradament les empreses, perquè no tenen en el Govern el suport necessari per tirar endavant, no?, i el que esperen els catalans és que el seu Govern també faci gestos en aquesta direcció, no?

Per això la pregunta no era pas miserable, senyor Montilla, era una pregunta molt clara, que vostè pot contestar fàcilment amb un sí o amb un no. No em vingui que retirem l'Estatut, no em vingui amb històries d'aquestes. Contesti clarament: pensa abaixar-se el seu sou i el dels membres del seu Govern per afavorir, doncs, l'economia a casa nostra? Pensa fer això? És una pregunta, senyor Montilla, que també vostè pot contestar de manera molt fàcil.

Vostè ha de donar un pas endavant, senyor Montilla. Vostè no pot amagar-se darrere mesures que vostè qualifica de no cosmètiques però que no resolen els problemes dels catalans. Li proposo, a més a més de reduir-se el sou, que faci cas als seus socis d'Esquerra Republicana. Els seus socis d'Esquerra Republicana, com vostè sap molt bé, en el Congrés dels Diputats van presentar una moció, a la qual nosaltres vam donar suport, perquè el Govern d'Espanya reduís el nombre de ministeris. Nosaltres allà on governem ho hem fet, ho estem fent; el senyor Feijóo, vostè ho sap, ha reduït les conselleries per tal d'estalviar despesa pública.

I, per tant, nosaltres el que li demanem és si considera que la proposta que ha fet el seu soci de govern, el senyor Ridaó, en el Congrés per reduir els ministeris és una proposta que es pugui tirar endavant aquí a Catalunya, no? El senyor Ridaó, a més a més, va denunciar la «tupida» xarxa d'alts càrrecs i estómacs agraïts del Govern del senyor José Luis Rodríguez Zapatero. Què pensa vostè d'aquestes paraules?

I el que a nosaltres ens agradaria, senyor Montilla, és que aclarís si vostè pensa fer alguna cosa de debò, seriosament, més enllà de criticar i d'insultar l'oposició, per tractar de treure aquest país de la crisi.

El president

Té la paraula l'honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, perquè ens agrada fer les coses de debò i seriosament i no fer comèdia, com fan vostès, és pel que vam prendre acords com els de la setmana passada. Cap govern del Partit Popular, arreu d'Espanya, ha pres i ha fet una retallada de despesa corrent com la que ha fet el Govern de Catalunya. La resta són històries, és comèdia.

Escolti, senyor diputat, és vostè membre d'un partit que no pot venir reiteradament aquí, a aquesta cambra, a donar lliçons al Govern, eh?, de com defensar Catalunya i els seus interessos, perquè el seu partit és

un exemple constant d'utilitzar Catalunya per guanyar vots. I jo avui, davant la crítica que vostè planteja, que és recurrent, li volia preguntar com em pot acusar, com pot acusar aquest Govern de no governar bé Catalunya, un partit que l'ha atacat constantment, com fan vostès. L'espectacle que vostès estan donant els darrers mesos, amb referència a Catalunya, és lamentable.

Li donaré unes cites, no?, textuales. Vint-i-set de febrer del 2009, Esperanza Aguirre diu: «Es escandalosa esta lluvia de millones para Cataluña.» Vint-i-u de març del 2009, Alicia Sánchez-Camacho: «Los 1.200 millones de euros anunciados son claramente insuficientes y no responden a las necesidades de Cataluña.»; Veinticuatro de marzo del 2009, Montoro: «El Gobierno debe aparcar la financiación»; un dia abans precisament el PP de Catalunya va qualificar de fracàs l'oferta de 2.000 milions més l'any per a la Generalitat –que uns dies després el senyor Feijóo va dir que aquells recursos eren a costa dels recursos dels gallecs. Vint-i-nou de març, Sáenz de Santamaría: «Rechazo que el tripartito y el Gobierno catalán hayan convertido la negociación de la financiación en una subasta.» Tretze de març, un diputat del seu grup, el senyor Millo, qualifica les xifres de «vergonya i burla per als catalans». Vint de juny del 2009, Aznar diu: «La negociación del modelo de financiamiento autonómico es un disparate.»

Senyor diputat, vostè creu que és acceptable que des del carrer Génova s'utilitzi Catalunya per guanyar vots a la resta d'Espanya, mentre que el Partit Popular de Catalunya es dedica a exigir el finançament d'un estatut que, per cert, vostès tenen recorregut davant del Tribunal Constitucional? Encara estan a temps de retirar el recurs. No està vostè, senyor diputat, no estan vostès en disposició de donar lliçons a aquest Govern de com governar Catalunya i defensar els interessos dels seus ciutadans.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del grup parlamentari... (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Senyor Sirera, sap perfectament que aquest és un debat pautat, que hi ha pregunta/resposta... No hi ha lloc a rèplica.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la pervivència del model català de comerç de proximitat davant la Directiva Bolkestein (tram. 317-00274/08)

Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president del Govern de Catalunya, és evident que tenim el país amb una situació, ja fa uns mesos, acumulats, com ha dit molt bé com a portaveu anteriorment..., no entrarem ja ni a

parlar de dates tots plegats, però aquesta tensió ambiental i tensió política, que hi és, i evidentment tensió de pressupost –perquè vostè ja ho va assenyalar, al Govern, reduint, intentant retallar pressupostos, perquè hi ha una asfíxia financera sobre Catalunya–, però també la tensió i el pes que significa l'amenaça permanent de la sentència del Tribunal Constitucional, no ens han de fer perdre que la vida continua. I aquest Parlament i aquest Govern, doncs, treballen: hem pogut aprovar avui una llei d'educació molt important, en el darrer Ple es va aprovar una llei de política industrial...

I en aquesta línia també de parlar d'un sector transcendent a casa nostra i important, com és el sector del comerç, del comerç interior, del comerç minorista, sabem que hi ha una directiva europea, la directiva de serveis, la coneguda per tothom com a Directiva Bolkestein, que amenaça un model, que és el model català. I el model català és un model que garanteix cohesió social, que garanteix que els centres urbans de les ciutats grans i mitjanes, doncs, tinguin vida, tinguin seguretat, garanteixin una qualitat de vida que algunes ciutats del nord, com per exemple França, han perdut i que han vist en el nostre model una garantia, ho repeteixo, de seguretat ciutadana, de cohesió social, que en aquests moments perilla. I perilla perquè aquesta directiva, en mans, doncs, de depèn qui, i sobretot per la influència de les grans superfícies comercials –parlem clar i català–, vol acabar amb un model que és un model d'èxit. I és un model que alguns països d'Europa, que havien poblat les seves zones periurbanes de les grans ciutats de grans superfícies comercials, han vist com desertitzaven els centres urbans i es perdia qualitat de vida en el que se'n diu «trama urbana». El nostre és un model que garanteix l'ascensor social, garanteix que molta gent, a partir del petit i mitjà comerç, pugui progressar; és avui en dia una porta d'entrada de molts nous catalans que veuen en el comerç el seu model per entrar en aquest ascensor social, i, ho repeteixo, això podria perillar.

Necessitem, doncs, un nou marc a Catalunya, que pugui..., i hi ha prou instruments de la mateixa directiva, a partir de l'urbanisme, a partir de la mobilitat, doncs, que garanteixin la supervivència no només, la consolidació i la millora d'aquest model comercial català, que garanteix l'equilibri entre els petits i les grans superfícies.

Senyor president, creu vostè que amb aquesta directiva i amb els instruments que tenim podem garantir la pervivència del model de comerç català de proximitat, de trama urbana i, en aquest cas, també d'ascensor social, de garantia de l'ascensor social per a molts catalans i catalanes?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, la resposta és «sí», no? Miri, la introducció de competència en el marc dels serveis, amb elements que abastessin els vint-i-set països, era una assignatura pendent de la legislació europea, com vostè sap. I més enllà dels dubtes que

puguin presentar els detalls de la seva implantació, que jo també els tinc, em sembla una mesura necessària i positiva, que seria impensable, no?, no tenir, com la tenim, sense més problemes, en altres sectors econòmics, per possibilitar el mercat únic europeu.

Tots els canvis estructurals generen una necessitat d'adaptació, que no sempre és senzilla. Alguns sectors econòmics del nostre país, implicats, afectats per la directiva, que són molts –no és el comerç exclusivament–, hauran d'adaptar-s'hi, i jo els demano que, un cop transposada al nostre ordenament, ho facin al més aviat possible; és a dir, que serà molt millor per a ells i per al conjunt de l'economia i també de la societat catalana. I estic segur que sabran competir amb igual èxit en el nou marc.

I, pel que fa concretament al sector de la distribució comercial, crec que estarem d'acord a subratllar el valor del comerç de proximitat, com vostè deia, dins del teixit urbà, el que suposa en termes de dinamització econòmica, d'ocupació, de creació també de teixit social i molts altres beneficis, que ha comportat que es parli del nostre model comercial amb un alt grau de consens al país. Aquesta és la realitat.

Per tant, senyor diputat, el Govern treballa i treballarà amb la voluntat de saber encaixar la transposició d'aquesta directiva amb els interessos del comerç del nostre país, i estem segurs que serà possible, aquest encaix. Són molts els reptes que comporta per a Catalunya la directiva en el seu conjunt, de serveis, i molts els interessos en joc. És per això que el Govern està treballant per complir amb els objectius europeus, també d'eliminació d'obstacles, com vostè sap, i de reducció de càrregues administratives, que és un dels altres objectius, principalment per a les petites, per a les mitjanes empreses, amb una voluntat clara d'oferir el context idoni per a la lliure prestació de serveis, de tots els serveis.

Són molts els sectors de l'economia catalana implicats en aquest nou marc dissenyat per Europa, que no poden ser tractats, evidentment, de manera aïllada. El Govern, per tant, està treballant en l'establiment de les bases de la lliure competència de tots aquests sectors econòmics, però també en la protecció dels interessos generals del nostre país i la garantia d'uns serveis de qualitat per a la nostra ciutadania i la pervivència d'un determinat model comerç que tan útil s'ha demostrat.

Aquesta no és, però, senyor diputat, una tasca en solitari del Govern. Jo crec que...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...des d'aquí també és un compromís –i acabo, senyor president– dels agents econòmics i de totes les forces parlamentàries, i també dels governs locals del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les bones notícies de la darrera setmana i les perspectives de futur davant la crisi econòmica (tram. 317-00273/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. De Madre Ortega

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) ...president Montilla, la nostra pregunta d'avui no és sobre cap qüestió concreta, president; més aviat... *(Pausa.)* Sí, els deia que la nostra pregunta d'avui –o li ho deia al president de la Generalitat– no és sobre cap qüestió concreta; més aviat li confesso que neix d'un cert desassossec. I m'explico.

És veritat que estem travessant una difícil situació econòmica. És veritat també, president, que el seu Govern, el Govern que vostè presideix, ho ha entomat i s'està treballant per afrontar aquesta crisi, per pal·liar les seves conseqüències. És veritat també que hi han ajuntaments, entitats de tot tipus, econòmiques, els sindicats, empresarials, també entitats de caràcter social laïques i religioses que estan treballant per afrontar i pal·liar les conseqüències d'aquest difícil moment que estem travessant.

Ara, també és cert, senyor president, que davant de situacions difícils com la que tenim ara es pot afrontar o es poden afrontar des de dos vessants, o bé amb rigor, amb empena, posant tota la carn a la graella i generant confiança i esperança, o simplement també contribuir al pessimisme fins a adquirir, al meu parer, a tenir connotacions una mica malaltisses.

Durant les darreres setmanes s'han produït a Catalunya notícies bones, molt bones notícies, president, que demostren que la societat catalana té empena, com l'ha tingut sempre, i que demostren també la capacitat de gestió del seu Govern, del Govern que vostè presideix. Es pot dissentir de vostè, senyor Montilla, i amb vostè també, senyor president, es pot dissentir del seu Govern, de les actuacions del seu Govern, només faltaria, és legítim, democràtic i fins i tot saludable, perquè ens col·loca a cadascú en el lloc en el qual estem o representem. Ara, també som davant l'evidència que les coses es mouen i que ho fan en la direcció que més li convé al país i, quan dic al país, dic a la gent i la seva ciutadania.

Per tant, més enllà de la crítica legítima és trist que hi ha qui prefereix centrar-se en la queixa sistemàtica, però no és menys veritat que, quan es produeixen bones notícies, negar-les només provoca desànim i aquest desànim no ajuda, senyor president.

És per això que li vull formular la següent pregunta: expliqui'm vostè, a través d'aquesta cambra, com valora en el moment actual les bones notícies que s'han produït i com aquestes notícies tenen a veure amb el nostre futur, el futur de Catalunya.

El president

Senyora diputada, s'ha acabat el temps.

La Sra. De Madre Ortega

Ens en sortirem, i estem confiats i esperançats. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president, molt honorable president Montilla.

El president

Té la paraula l'honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè diu que no ha fet una pregunta concreta, cal dir que cap grup fa una pregunta concreta al president si analitzem el que figura al registre de la cambra, eh? Per tant, no tingui vostè cap complex. (*Remor de veus.*)

Hem tingut bones notícies, sí, també altres no tan bones, el que passa és que normalment les bones notícies són menys notícies que les males notícies. I, miri, en temps de crisi la gent vol confiança i certeses, com vostè diu, bona gestió del Govern i un simple resum de les bones notícies d'aquestes darreres setmanes, d'aquests darrers mesos, crec que ens pot ajudar a traslladar precisament aquesta confiança.

Catalunya té 945 mossos més per poder seguir millorant els serveis policials i de seguretat, des de la setmana passada. Hem inaugurat la Ciutat de la Justícia, l'equipament judicial més modern i integrat d'una capital europea. La matriculació de cotxes ha començat a repuntar una altra vegada, alguna cosa tindran a veure els programes que hem fet des del Govern i des del Govern de Catalunya. Les dades d'atur comencen a donar alguna esperança i el mes de juny –es donaran a conèixer demà– hem reduït més d'un 3 per cent el nombre d'aturats. Ja hem posat en marxa la primera pedra del taller de planxisteria del Q3, el primer vehicle de qualitat Premium que es fa a Espanya. Aquesta mateixa setmana s'inaugurarà el nou Hospital de Sant Pau, un símbol de la renovació i l'ampliació del parc sanitari assistencial de Catalunya. Hem inaugurat la T-1, una infraestructura aeroportuària que ens permetrà fer un salt de proximitat amb al resta del món. Hem obert el nou túnel de Bracons per acostar Vic i Olot fa uns mesos. El tercer carril de l'AP-7 des del Vendrell a Tarragona és una realitat. La Llei d'educació, que hem aprovat aquest matí, dona per fi jo crec un marc adequat a la millora i l'adaptació de l'educació a les necessitats de Catalunya. La immediata inauguració de la dessalinitzadora del Prat aportarà seixanta hectòmetres cúbics de garantia d'aigua, i garanteix així el subministrament d'aigua de l'àrea metropolitana de Barcelona, després de trenta anys d'autogovern. S'ha inaugurat el nou edifici del Centre de Recerca Química a Tarragona i amb predicció personalitzada del càncer a Badalona, els darrers dies. I el proper diumenge començaran a regar-se les primeres hectàrees del Segarra-Garrigues...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...una inversió molt important. Senyora diputada, –acabo, senyor president–, és cert que encara resta molt per fer, però Catalunya estic convençut que se'n sortirà d'aquesta crisi perquè té capacitat, té força i té confiança en si mateixa.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures d'austeritat adoptades pel Govern (tram. 317-00276/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president, aquest Pla d'avui viu l'esperit de la LEC, de la Llei d'ensenyament, un esperit que incorpora crec que sens dubte la capacitat d'unitat i en tot cas que defineix molt clarament, com a mínim amb relació a Convergència i Unió, no sé si per a tothom, una responsabilitat, aquesta responsabilitat amb què actua Convergència i Unió, senyor president. La mateixa responsabilitat i la mateixa disponibilitat amb què Convergència i Unió actua en tants i tants fronts que afecten el país. També el de les finances del país. Encara que només sigui de passada, senyor president però, sàpiga-ho, que afectant les finances del país el nou sistema de finançament és important, sàpiga-ho, crec que ja ho sap. La mateixa responsabilitat i disponibilitat de Convergència i Unió, el mateix oferiment que el de la Llei d'ensenyament, exactament el mateix.

Però també és important per a les finances del país, senyor president, com es gestionen i com es gasten aquests diners. Senyor president, el seu pla d'austeritat anunciat el 10 de juliol del 2008 ha estat un fracàs, aquell pla de les deu mesures. La millor forma d'entendre que ha estat un fracàs és que s'ha hagut de reconèixer des del seu Govern que el dèficit de l'any 2008 ha passat senzillament de 470 milions pressupostats a 4.800. Amb les seves mesures d'austeritat, senyor president, s'ha multiplicat per deu el dèficit de l'any 2008.

Avui, després de diferents picabaralles internes habituals en el si del tripartit, vostès han segellat un acord de Govern, que es va anunciar el 23 de juny, ho han segellat avui. Senyor president, per què han trigat tant? Per què han trigat tant? Senyor president, què n'espera d'aquest acord de veritat? Són preguntes bastant concretes. Compte, però amb la forma esbiaixada, dit per vostè, la forma cosmètica amb què vostès han tendit a explicar aquestes mesures. No és cert que puguin reduir 900 milions d'euros amb el que vostès han aprovat. No és cert perquè a nivell de personal les vacants que vostè

vol suprimir senzillament no existeixen, no és cert perquè els cossos que vostès vol excepcionar en el mateix acord és immens, els cossos excepcionats d'aquest acord són immensos. I no és cert perquè tornen a reinjectar molts d'aquests diners, 467 milions d'euros, els tornen a reinjectar en el mateix Govern. Aquell estalvi anunciar de 900 milions no serà, en el millor dels casos, més que 383 milions.

I, atenció, perquè ja li feien abans la pregunta. Alts càrrecs, sap què diu vostè d'alts càrrecs, senyor president? «Amb caràcter general no s'incrementaran el nombre i rang dels alts càrrecs.»

Senyor president, què n'espera d'aquest acord? Per què han trigat tant?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè el que no pot dir és que l'acord de l'any passat no va servir per res, perquè hem tingut un dèficit molt important. Entre altres coses perquè, si no haguéssim pres les mesures que vàrem prendre l'any passat, el dèficit seria encara molt més gran. I, sap vostè per què? Entre altres coses perquè, malgrat que es redueixen els despeses, això no hauria tingut cap efecte sobre la davallada dels ingressos que sí que es va produir i que és el principal causant, com vostè sap –com vostè sap perfectament–, amb un impost amb més de 2.000 milions sobre les previsions, el causant –el causant– del dèficit pressupostari.

Escolti, el que no hem fet són mesures cosmètiques, certament, és una retallada molt important, comparativament, si vostè comparada amb el que ha fet per exemple el Govern de l'Estat, més important que la del Govern de l'Estat, més important que la que ha fet qualsevol altre Govern similar al nostre. Per tant, de mesures cosmètiques, res. Ho hauria de preguntar als consellers com han patit la retallada, és una cosa normal. Una retallada que afecta la despesa corrent, que afecta la reprogramació d'alguna inversió i que afecta també un tema molt important que és precisament no cobrir determinades places vacants dotades pressupostàriament, amortitzar aquestes places, no cobrir-les, especialment si aquestes places evidentment no afecten serveis essencials que es presten als ciutadans, que tenen relació amb la seguretat, amb l'educació, amb la sanitat, amb els serveis socials o amb els serveis penitenciaris. Això és, aquest és l'esforç que ha fet aquest Govern.

I, escolti, ho repeteixo, no hi ha cap altre Govern que hagi pres mesures d'aquesta dimensió si comparem els pressupostos. I és clarament un missatge d'això, que com hi ha una davallada dels ingressos, tothom s'ha d'ajustar el cinturó, també l'Administració de la Generalitat, això ho estem fent, ho vam fer l'any passat i ho hem fet encara més aquest any.

El president

Senyor Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

No esperava massa conecre, senyor president. Fixi's, 41.000 persones més amb el tripartit al si del Govern de Catalunya, 41.000 persones més i no són ni mestres, ni mossos, ni metges. Cinc-cents cinquanta alts càrrecs i càrrecs de confiança, algun d'aquest veurà reduït el seu sou? Algun d'aquests veurà disminuïda, per entendre'ns, disminuir la plantilla de la Generalitat, senyor president?

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, no sap com fer-ho..., –acabo–, no sap com fer-ho o senzillament no sap estalviar, estrenyi's el cinturó, president, potser per a vostè és un impediment...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...en la mesura dels tres partits que li mantenen a vostè el càrrec que avui ocupa.

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja veig que, tot i que avui era un dia de consens, a vostè li han assignat el paper de *poli malo*, vull dir..., això ja passa a les pel·lícules, escolti, no passa res... (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador*) ...molts números, fa trampa, home, fa trampa, vostè quan parla de quaranta mil està parlant d'un altre sector, no està parlant de l'Administració de la Generalitat sinó del sector públic. I està comparant unes..., està comparant coses diferents, s'han de comparar coses homogènies, i vostè sap que no ho està fent. Perquè l'increment que hi ha hagut de places té relació amb...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...la seguretat, té relació fonamentalment amb els serveis penitenciaris, té relació amb la sanitat, amb l'educació i amb...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...els serveis connexos amb...

Ho deixarem per a una altra ocasió, no té vostè raó, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la dotació de places a les residències per a gent gran de les Garrigues (tram. 310-00331/08)

...la formula, en aquest cas al Govern, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustríssim senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, la comarca de les Garrigues és una de les comarques de Catalunya amb una població més envellida. Més d'una quarta part dels seus habitants superen els seixanta-cinc anys i, d'aquests, tres cinquenes parts superen els setanta-cinc anys. I en algunes poblacions, el número de pensionistes supera la població activa. Però bé, és una realitat que de fet vostè coneix perfectament, no només perquè n'és originària, sinó perquè en les darreres visites exhaustives que ha fet li han permès fer-se una radiografia molt fefaent d'aquesta situació.

També li he de dir que, després de les polítiques socials molt actives i molt ambicioses que s'han dut a cap aquests darrers anys, ens hem trobat amb la paradoxa que com més necessitats es resolen i com més problemàtiques s'afronten, més en sorgeixen. És a dir, situacions difícils que les famílies suportaven a la intimitat i que les patien sense fer soroll, ara s'atreveixen a fer-les públiques, s'atreveixen a explicar-les, i això a vegades pot donar la impressió que no donarem l'abast. Tot i així, entenem que això és positiu perquè és l'única manera d'una vegada de crear aquest estat del benestar català, sòlid i universal, que ens ha de permetre equiparar-nos a la resta d'estats del benestar avançats que hi ha a Europa i en els quals ens emmirallem.

Però bé, la pregunta concreta que jo li volia fer és: quines inversions està portant a cap la seua conselleria per resoldre tota aquesta allau de peticions i de situacions que sorgeixen? En quin calendari s'executaran aquestes inversions? I sobretot també, si vostè creu que d'una forma raonable permetran cobrir aquestes necessitats, malgrat que, com he dit, paradoxalment, com més situacions es resolen, com més se n'afronten, més en sorgeixen.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Estic totalment d'acord amb vostè, senyor diputat, la comarca de les Garrigues és una de les comarques més envellides. Les persones

majors de seixanta-cinc anys està situat en un percentatge d'un 24,5, mentre que a Catalunya la mitjana és d'un 16,2. Però no és només el moment actual sinó la previsió de futur en la qual nosaltres..., totes les previsions preveuen que el 2012 el nombre de persones sobreenvellides i, per tant, de més de setanta-cinc anys arribarà al 14,8 per cent, mentre que la mitjana a Catalunya serà d'un 9,1 per cent.

A les Garrigues ja s'hi ha fet..., ja disposa de forces equipaments per atendre les persones grans, totes aquelles que necessiten d'una plaça residencial, o bé amb el desplegament de la Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència, incrementant de manera molt forta el nombre d'hores d'atenció domiciliària. Actualment, a les Garrigues tenim 32 places de centres de dia –estic parlant d'oferta pública– i 142 de residència, i tenim en construcció, en aquests moments, 30 places més de centre de dia i 50 de residència, que, com deia, estan en desenvolupament.

Nosaltres estem invertint en aquest moment en el centre de dia d'Arbeca, en el qual preveiem –perquè hi ha l'edifici i l'estructura de l'edifici ja està molt avançada– que puguem ficar aquest centre de dia, de cara al 2010, en funcionament, però també hi ha el compromís que a final d'any tinguem acabades les obres del Prats de la Granadella. Aquest és un recurs molt important, sobretot, per al sud de la comarca, perquè sí que és veritat que a la zona de les Borges Blanques o d'Arbeca o de Juneda disposàvem d'equipaments, tant de places de centre de dia..., però no en aquesta part de la comarca, i les comunicacions, doncs, tampoc no són fàcils. Preveiem que a finals d'any tinguem aquest Prats en construcció, aquest centre d'equipaments, aquest centre integral de serveis per a la gent gran, que no només dona atenció amb places de centre de dia, sinó que també té serveis complementaris per a poder atendre tota aquesta part, totes les persones grans d'aquesta part de la comarca, amb la previsió de disposar de quinze places, però, a més a més, dels serveis de bugaderia, de serveis també de caràcter ambulatori a tota la comarca i en el propi domicili.

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

I –sí– a la residència de les Borges Blanques s'hi està fent una inversió molt forta, de més d'1.200.000 euros, per a millora dels seus equipaments.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les mesures de suport al sector del suro (tram. 310-00332/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustríssim senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, conseller Huguet, la situació de crisi econòmica ha portat el Govern de Catalunya a prestar més atenció a aquells sectors econòmics més importants quantitativament parlant, més rellevants, que ocupen més treballadors, com pot ser el sector industrial de l'automoció o el de la construcció. Però això no vol dir que ens hàgim d'oblidar d'altres sectors considerats menors, que representen potser economies d'àmbit comarcal i, fins i tot, d'àmbit local, però que tenen un important valor afegit, com és el cas del sector del qual li vull parlar, el sector industrial del suro, important a les comarques gironines i, més concretament, a les comarques del Baix Empordà i del Gironès i, més concretament encara, a municipis com Palafrugell, Cassà de la Selva o Sant Feliu de Guíxols.

Aquesta indústria surera és bàsicament tapera, no hem d'oblidar que el 70 per cent de la producció és de tap de suro. I el valor afegit que nosaltres li veiem és que és una indústria tradicional, és una indústria que té un pòsit cultural i patrimonial i té un enorme potencial. Enorme potencial, fins i tot, en l'ocupació; hi ha llocs molt sensibles, com pot ser l'ocupació a les zones rurals, que aquest sector manté, ajuda a mantenir. Però també per la seva gran aportació ambiental en tot el procés de fabricació, millor dit, en tota la vida del tap: per la seva funció d'embornal, absorbeix aproximadament un equivalent de sis tones/any/hectàrea; en el seu procés de producció consumeix poca energia i minimitza els residus... En definitiva, es tracta d'una indústria necessària per mantenir el bosc, la surera, el nostre bosc més típicament mediterrani.

En definitiva, estem parlant d'un sector, d'una matèria primera i d'un producte sostenible, autòcton, natural, orgànic, renovable, biodegradable, que hauríem de promoure i potenciar amb tot el convenciment.

Vostè coneix perfectament quines són les dificultats per les quals està passant el sector; coneix, m'imagino, doncs, la darrera mesura de competència que podríem considerar deslleial per part de Portugal, que ha fet una ajuda superior als 180 milions d'euros i que pot portar el sector a una situació de perill de desaparèixer.

Des del nostre punt de vista, pensem que cal una actuació decidida, transversal, des dels departaments d'Agricultura, Medi Ambient i Indústria, i una actuació conjunta de la mà...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Postigo i Garcia

...dels sectors i dels ajuntaments.

Això em porta a preguntar-li com està ajudant el seu departament o com pensa ajudar el sector surer?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Les actuacions del Govern davant de tots els sectors econòmics són transversals. És evident que aquests últims mesos hi ha hagut una especial atenció pels que tenen més impacte laboral, i això em sembla que tothom ho entén. Malgrat tot, des de l'agència Acció, des de la Secretaria d'Indústria i Empresa, fa temps que portem a terme polítiques de suport estructural en diversos àmbits, i el suro n'és un d'ells.

De fet, l'any 1991 es creava l'Institut Català del Suro, amb l'objectiu de respondre a les exigències de qualitat del sector; al clúster creat se li han anat sistemàticament finançant diverses activitats d'innovació i de suport, amb una mitjana d'uns 220.000 euros anuals, i, per tal de potenciar la competitivitat del sector, fa tres anys –tres, quatre anys–, precisament la Secretaria d'Indústria i Empresa, amb l'Oficina de Prospectiva Industrial, va fer una anàlisi, precisament, una diagnosi del sector del suro i es va dissenyar un pla d'actuacions al respecte, no? Diguem-ne, és un sector que no li ve d'ara, el risc de crisi, no li ve d'ara, eh?

Per tant, en el marc de la dinamització d'aquest sector, es duen a terme i es duran a terme una sèrie d'actuacions amb un responsable directe de dinamització del sector. Quines actuacions es duen i es duran a terme?

Per un cantó, la promoció, entenent com a promoció conceptes com promoció dintre dels possibles clients, mitjans vitivinícoles, amb xerrades divulgatives; accions en els consells reguladors; assistència a fires vitivinícoles... Per un cantó, doncs, promoció en el principal client.

Per una altra banda, formació tècnica. Formació directiva també, adreçada als empresaris del sector.

També línies de recerca. Entenem que el que també cal fer és diversificar el suro, és a dir, que no tot s'ho jugui en l'àmbit del tap, perquè aquí hi ha, evidentment, competències creixents i inevitables que procediran d'altres materials per tapar vi; per tant, aquí ens hem de moure, eh? I això és el que s'està fent, injectant línies d'innovació per també veure si hi ha altres possibilitats, concretament al laboratori Cork Center de l'institut.

Normalització, entenent per aquesta la participació en processos de normalització de productes de suro, a nivell nacional, Aenor, o internacional, i també recolzament a l'associació empresarial Clúster AEI, i finalment, la integració d'aquestes empreses en un pla integral de competitivitat del sector vins i caves, i també suport...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...a la penetració –gràcies, senyor president– a nous mercats.

Aquesta és la línia de suport a tot el clúster del suro.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les perspectives del sector turístic (tram. 310-00333/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Benet Maimí.

El Sr. Maimí i Pou

Senyor conseller, la crisi que afecta el sector turístic des del mes de gener ja suma una caiguda del 13 per cent, i les previsions en les reserves i altres indicadors l'accentuen, tot indicant que anirem molt pitjor. I, tenint en compte que som la primera comunitat autònoma tant emissora com receptora, pot el Govern explicar les mesures que s'han pres i que es prendran d'aquí endavant en els àmbits econòmics, laborals, així com de posicionament i prestigi internacional, per evitar que la crisi afecti el sector turístic amb més virulència? I que consti que en comissió ja el varem advertir de la situació, senyor conseller.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Les polítiques de suport al turisme no vénen d'ara. Evidentment, estem en una conjuntura complicada per a tots els sectors; no és el sector precisament que ho té pitjor, ni molt menys. Estem parlant, tot plegat, d'algunes estimacions que parlen d'una baixada del 5 per cent aquest any. A veure, qualsevol baixada és negativa, però, diguem-ne, a molts sectors els agradaria plorar amb els ulls d'aquest sector, no? Per tant, això no vol dir re; vol dir que ens hem de preocupar per minimitzar aquesta baixada, eh?

Malgrat tot, les polítiques no són de..., hi ha polítiques estructurals i polítiques conjunturals. De les polítiques estructurals, si vol, després, en la repregunta o en la resposta li'n comentaré alguna més. Jo li comento les més de conjuntura que estem fent.

Estem fent mesures de xoc, atacant els mercats de proximitat que s'han mostrat més tebis els últims anys, França i Itàlia, el turisme de proximitat. Amb campanyes pròpies, durant tot l'any passat vam fer l'any de promoció catalana a Itàlia, i ara hem engegat l'any a França, al sud i a París. Estem continuant traient línies d'ajut directe a l'empresa turística, mantenint amb un pressupost de crisi els imports de l'any passat de suport a noves inversions a les empreses turístiques. S'ha obert una línia de crèdits en un moment on la banca està eixuta, crèdits per 10 milions d'euros destinats al sector turístic. I estem oferint també, de cara a l'estiu, tota una campanya de promoció de turisme intern que creiem

que compensarà, pot compensar, pot arribar a compensar una part de la disminució del turisme extern, que està una mica fluix; és molt probable –ja va passar l'any passat– un efecte de compensació de gent d'aquí que no viatjarà a fora i es quedarà a conèixer Catalunya.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Maimí i Pou

Gràcies, conseller. Parlem del sector que representa el 12 per cent del PIB de Catalunya i que genera al voltant de 350.000 llocs de treball; per tant, crec que és un sector prioritari al nostre país. Per tant, permeti'm que li faci la reflexió.

Paralització de l'Agència Catalana de Turisme. Des de la Generalitat ens volem adjudicar competències amb diner públic fent, d'alguna manera, la competència a l'empresariat català. Manca de diàleg i consens amb el sector. I un fet també molt greu, conseller: la negativa a aportar 2 milions d'euros per ser receptors del turisme de tercera edat europea en temporada baixa, que ens ajudaria a trencar l'estacionalitat, mentre altres comunitats autònomes espanyoles, com Balears i Andalusia, l'aplaudeixen i s'adhereixen a ella per iniciativa del Govern espanyol a través de Turespaña; negativa que no entenc si és per una qüestió econòmica o per un orgull competencial. S'ha de pensar en el sector, conseller.

Hem posat també molts pocs diners a disposició de l'empresariat: 6 milions d'euros a través del Pladetur, 2 milions menys que l'any 2008; i tampoc hem treballat per oferir crèdits tous ni línia d'aval. Tenim el retard de dos anys en la posta en marxa del nou portal de turisme per internet, que ha costat 2 milions d'euros. I vostè, que parla de les campanyes publicitàries de televisió en el tema de proximitat, no hi ha en aquest moment cap anunci en cap televisió nacional, ni autonòmica, ni a l'estranger, que parli de Catalunya; fa més feina l'anunci d'una marca de cervesa catalana i Formentera per portar turisme cap a les Illes. Reglament de càmpings, aturat des de fa sis anys. El reglament sobre els habitatges d'ús turístic, alentit i sense comunicació amb el sector. La intenció que sigui l'empresariat qui pagui el personal extra en els consolatats de Moscou i Sant Petersburg per fer visats, mentre vostès atorguen altres subvencions. La terminal 1, sense connexió, ni *hub* internacional, ni gestió pròpia. I etcètera, perquè no tinc més temps.

Senyor conseller, després de les dades que li acabo de posar damunt la taula, només podem arribar a una conclusió: no recolzen el sector; li intenten..., o li faran la competència; no els atorguen fons ni ajuts suficients per seguir sent competitius, i tenen una política de promoció lenta i, en molts casos, inexistent, i efectuen una despesa que sorprèn i que em fa dubtar de les prioritats del seu departament.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maimí i Pou

En un –acabo, senyor president– sector clau i estratègic com aquest, comenci a actuar amb coherència i diligència.

Moltes gràcies, conseller i president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Home, no ajuda el sector fer aquesta diagnosi tan catastrofista, senyor diputat. Jo, quan vaig arribar a aquesta conselleria de Turisme a l'anterior etapa, em vagi trobar amb una cosa que es dia «cas Turisme»; només li dic això. Això és el que hi havia a promoció de turisme. (*Remor de veus.*)

Bé, polítiques de suport a la marca blanca –suport a la marca blanca. Estem fent un canvi de model: estem passant del suport a la marca blanca, amb competència creixent internacional, al suport a un turisme d'identitat i qualitat. I això no s'havia fet mai, i ho estem fent nosaltres. I aquest canvi de model ha permès a Catalunya liderar, continuar liderant aquest últim període, com a destinacions turístiques, en contra...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Perdó. Ja ha passat? (*Pausa.*) Molt bé. Perdó, president.

Ja li ho explicaré, senyor... (*rialles*), després, aquí..., vostè ha fet moltes preguntes, però el sector funciona.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la seva presència i representació institucional (tram. 310-00334/08)

...la formula l'honorable senyor Felip Puig, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyor vicepresident del Govern, deixi'm començar dient que em sap molt de greu haver de fer avui aquesta intervenció i que intentaré no aportar cap engruna ni espurna de crispació.

I començo amb una certa autocrítica, recollint, amb la responsabilitat que em pertoca i com un més dels 135 diputats d'aquest Parlament, el disgust de tants catalans i catalanes al veure, amb molt de sentiment, com el president del Congrés espanyol, el senyor Bono, acoïllint-se, doncs, a la declaració d'«español universal» i del Premi Príncep de Asturias de la Concordia que

van fer al senyor Vicenç Ferrer en el seu moment, va assistir en els enterraments que li van fer a l'Índia i no veure el president del meu Parlament, del meu país, en aquest acte.

Però vostè, senyor vicepresident, té les funcions de suport al president de la Generalitat de les funcions de representació institucional a l'exterior, de cooperació en el desenvolupament, de promoció a l'exterior de la Generalitat. Després de la declaració solemne i institucional que hem fet avui aquí i que assumim plenament; de la presència de la família de Vicenç Ferrer en aquest Parlament, que ens han honorat amb la seva visita; dels funerals a què alguns de nosaltres assistirem aquest vespre; després que el president de la Generalitat nomenés..., i li atorgués, col·loquialment, però des d'un punt de vista verbal..., doncs, la figura de català universal; que vostè mateix el va titllar d'«un home bo»; que el conseller Saura el va fer un referent ètic per a tot el món... Vist que el president del Govern espanyol va delegar la representació de l'Estat en la persona que el segueix immediatament en el protocol oficial, creu que ha fet bé el president de la Generalitat permetent que la representació de Catalunya tingués un rang protocol·lari indefinit?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern de Catalunya.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. La representació del Govern de Catalunya ha estat exactament la que el Govern ha cregut adequada, en mans de la viceconsellera d'Afers Exteriors i Cooperació, que és del màxim rang institucional, l'única figura que té el Govern dins de la seva arquitectura institucional, i màxim responsable en l'àmbit de la cooperació.

El president

El senyor Puig pot repreguntar.

El Sr. Puig i Godes

No repreguntaré, senyor vicepresident, només acabaré amb un prec. Creiem sincerament que la seva resposta sintetitza un triple error, una triple dimensió d'un error de sensibilitat, d'oportunitat i de representació institucional.

En primer lloc, perquè el país no pot descuidar els seus referents mundials, els seus símbols, i la dignitat institucional vostè la representa i l'hem trobat a faltar; en segon lloc, perquè Espanya –i això em sap molt de greu– ens ha donat una lliçó: ells hi van ser, i, en tercer lloc, pels valors que representava i ha representat Vicenç Ferrer en l'àmbit de la cooperació, del suport als nens desvalguts...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puig i Godes

...a les persones més pobres del món –ja acabo, senyor president.

La diplomàcia, en una nació sense estat, és encara molt més fràgil i molt més simbòlicament necessària.

El president

Senyor diputat!

El Sr. Puig i Godes

Ho repeteixo, no repregunto, però li demanem i li preguem que durant el temps que li quedi al front de la diplomàcia catalana aporti més sensibilitat, més oportunitat i més sentit de país.

El president

El senyor vicepresident té la paraula.

El vicepresident del Govern

Moltes gràcies, senyor president. Vostès em critiquen per no haver anat a l'Índia. Vostè estaria fent exactament la mateixa intervenció –exactament la mateixa intervenció–, senyor Puig, si hi hagués anat, exactament. (*Remor de veus.*) Em critiquen quan hi vaig i em critiquen quan no hi vaig. Perquè van ser vostès mateixos qui, fa dos anys, quan aquest diputat, quan aquest vicepresident del Govern va anar a Anantapur en nom del Govern a donar suport institucional i econòmic des de la cooperació catalana, van criticar aquell viatge. Vostès van criticar aquell viatge.

Per tant, vostès no fan allò que se'n diu en un país normal una oposició constructiva; al contrari, l'únic objectiu que tenen vostès és fer mal a aquest Govern.

Vostè ha dit: «Espanya hi va ser.» Catalunya també hi va ser; Catalunya hi va ser a través de la viceconsellera, representant del Govern de Catalunya.

Però hi ha encara una altra cosa, senyor Puig, que vostè entendre perfectament. Ja m'agradaria a mi que vostès haguessin fet, si tan realment important era per vostès l'assistència a aquell funeral, que haguessin fet –i aquí les seves paraules serien sinceres i coherents– el mateix que va fer el primer partit de l'oposició al Govern espanyol, que va ser anar a l'Índia. El primer partit de l'oposició al Govern de Catalunya es va quedar a casa i no hi va anar.

Per tant, senyor Puig, vostè entén perfectament que arriba el moment en què haurien de pensar què hi guanya Catalunya amb aquest tipus d'oposició tan radicalment destructiva: res. I vostès tampoc no hi guanyen res.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les implicacions del Reial decret llei 6/2009, relatiu al sector energètic, en el desenvolupament de l'energia eòlica (tram. 310-00329/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Economia i Finances: el Reial decret llei 6/2009, convalidat al Congrés dels Diputats amb el vot favorable del Partit Socialista i de Convergència i Unió implica una restricció molt important en l'establiment de nous parcs eòlics; l'obligatorietat del registre de preassignació de retribució implicarà que els nous parcs eòlics siguin molt menys rendibles que els que s'han instal·lat fins al dia d'avui.

A Catalunya estem encara en un molt baix nivell de producció d'energia elèctrica eòlica i aquest reial decret llei dificultarà encara més assolir els objectius del Pla de l'energia de Catalunya.

Ens agradaria saber, honorable conseller, quina és l'opinió del Govern respecte dels efectes d'aquest reial decret llei en el desenvolupament de l'energia eòlica a Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Sí, molt honorable senyor president. Senyor diputat, miri, la política del Govern amb relació a aquesta qüestió és presidida per dos objectius fonamentals: primer, promoure al màxim i potenciar, com hem fet fins ara, la instal·lació de parcs eòlics a Catalunya, per assolir els objectius que, com vostè molt bé ha assenyalat, estableix el Pla de l'energia, i, segon, per descomptat, preservar al màxim, preservar les nostres competències, no?; competències que inclouen l'autorització d'aquestes instal·lacions fins a cinquanta megawatts, que són totes les instal·lacions eòliques.

Jo li puc dir que fins ara s'ha produït un desenvolupament insuficient, però que suposa un salt qualitatiu molt important de les instal·lacions eòliques. L'any 2003 hi havia instal·lats 86,7 megawatts; l'any 2008 en tenim ja instal·lats 419,7, és a dir, s'ha multiplicat per cinc aproximadament el nombre de potència instal·lada; en aquests moments n'hi ha en construcció entorn de 380, i autoritzades i que poden ser tramitades immediatament i aprovades per a la seva construcció, precedents, presentades abans del 7 del mes de juny d'aquest any, 1.030. Estem en la bona línia per tal d'assolir els objectius que estableix el Pla de l'energia, que, com vostè sap, són de 3.500 per a l'any 2015.

Per descomptat, estem examinant amb tota atenció —en aquests moments ho estan fent els serveis jurídics— el contingut específic del reial decret llei, i si veiéssim que en algun punt hi ha alguna ombra que ens fa pensar que pot envair o pot retallar competències de la Generalitat, òbviament actuarem en conseqüència; el Govern actuarà en conseqüència.

El president

Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, sabem perfectament que aquest reial decret llei és fruit del desgavell en la política energètica del Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol en el Govern de l'Estat, i amb la necessitat de reduir el dèficit tarifari. Aquest és l'objectiu de la reducció de les retribucions de l'energia èolica que, entre altres coses, té per objecte aquesta normativa de què estem parlant. Aquesta és una qüestió.

Hi ha una segona qüestió, i és que..., i vostè ha dit: «Escolti'm, l'any 2003 estàvem en vuitanta-sis megawatts èolics a Catalunya; l'any 2009 estem en tres-cents i escaig, vora els quatre-cents; ha multiplicat per cinc.» La misèria multiplicada per cinc són cinc vegades misèria. Estem en un dels nivells més baixos de producció d'energia èolica de tot Espanya. I, sense cap mena de dubte, aquesta normativa contribuirà al fet que continuem estant en aquests nivells tan baixos.

Nosaltres no som tan optimistes com vostè, almenys com vostè públicament, perquè estem convençuts que privadament i amb els documents a la mà no poden estar tan contents com ho poden demostrar. Si no, només cal que escoltin el sector, que els diu que aquest reial decret llei significa un fre, significa l'aturada de la creació de nous parcs èolics a Catalunya.

Vostès han passat sis anys que si el Pla de l'energia, que si ara una moratòria, que si ara un decret...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...que si ara la planificació, que si ara noves normatives, i el seu departament tenia previst elaborar una normativa per regular les noves autoritzacions. Tot i amb això...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...les retribucions és competència de l'Estat.

Pensen tirar endavant aquesta normativa per regular les autoritzacions dels parcs èolics?

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

No, miri, el que fa el reial decret és establir aquest registre de preassignacions, de preassignacions per tal d'autoritzar la construcció dels parcs èolics. Vol dir, només aquells que hagin estat registrats tindran dret a la prima.

Per què ho fa, l'Estat, això? Home, per una raó relativament justificable, i és que en aquests moments hi ha una construcció de parcs èolics que va bastant més enllà del que seria raonable tenint en compte les previsions globals.

És important..., dues qüestions són importants: primera, que evidentment ens assegurem que aquest reial decret en cap moment envaeix les nostres competències per autoritzar parcs èolics; dos, que en el desenvolupament del reial decret, que és el tema important, es tingui en compte quina és la situació d'equipaments ja existent i de possible equipament potencial.

I és per aquesta raó que jo li puc dir..., nosaltres tenim fonamentades raons per dir: tindrem la instal·lació de parcs èolics, la previsió de potència instal·lada en parcs èolics, que és 3.500 per a l'any 2015, que preveu el Pla de l'energia, i probablement la superarem.

El president

La senyora Teresa Estruch, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi...

Pregunta

al Govern sobre l'aeroport corporatiu de l'Anoia (tram. 310-00330/08)

...formula la següent pregunta.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Nadal, el passat 18 de juny el Departament de Política Territorial i Obres Públiques va atorgar la ubicació del que serà el primer aeroport corporatiu de Catalunya a Igualada-Òdena, a la comarca de l'Anoia.

L'aeròdrom Igualada-Òdena té una tradició històrica de molts anys d'aviació general i esportiva i està fortament arrelat al territori. Per tant, l'aposta dels anoiencs per aquesta ubicació era clara. Fins i tot diria que poques vegades hi ha hagut tan consens al voltant d'una proposta com la que va existir a l'Anoia amb l'aeroport corporatiu: ajuntaments, consell comarcal, partits polítics, sindicats, gremis i entitats socials van fer públic el seu suport per a aquesta ubicació. Tot i el pes d'aquest consens, val a dir que la ubicació escollida reuneix les condicions territorials, urbanístiques, aeronàutiques i ambientals necessàries, fets indispensables per a la seva adjudicació.

Sap molt bé, conseller, que abans que la crisi fos global, l'Anoia ja passava per uns mals moments a causa de la situació del tipus d'indústria que històricament havien estat els pilars de la conca d'Òdena, el tèxtil i els «curtits».

En aquests moments en què la comarca té una taxa d'atur considerable, les administracions locals i la Generalitat, junt amb els agents socials, sindicats i empresaris, estan treballant conjuntament per generar nou sòl industrial i en grans projectes per a la comarca, com el Parcmotor de Castellolí, per exemple; projectes i sòls industrials que es veuran revaloritzats amb la ubicació d'un aeroport corporatiu empresarial a poca distància.

Aquesta, doncs, ha estat una notícia molt ben rebuda a la comarca, amb una dotació d'aquesta infraestructura que ha de suposar un impuls econòmic per a la conca i per a la comarca en conjunt, es genera unes expectatives de millora a mitjà i a llarg termini.

Per això, honorable conseller, voldríem saber quina valoració en fa el Govern, d'aquesta adjudicació, i quins passos s'han de seguir a partir d'ara.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Molt honorable president..., senyora diputada, efectivament, com vostè explica, fa una setmana el Govern de la Generalitat, a través del departament, va considerar que l'oferta proposada per a Igualada-Òdena complia tots els requisits de la convocatòria i era idònia per a la ubicació d'un aeroport corporatiu, en aquest aeròdrom que ara s'haurà de transformar en aeroport. El gran objectiu de la convocatòria era justament aquest: aconseguir ubicar en un entorn no superior als seixanta quilòmetres de distància de la ciutat de Barcelona un aeroport corporatiu que complementi i que substitueixi progressivament l'actual aeroport corporatiu que hi ha a l'aeroport de Barcelona - el Prat.

Aquesta ubicació és idònia perquè compleix tots els requisits ambientals, territorials, econòmics, de superfície, de distància, de longitud de la pista, com vostè mateixa deia, i és evident que la resposta social, empresarial, política, que hi ha hagut a la comarca de l'Anoia ha estat, en aquest cas, absolutament exemplar.

I crec que, en termes de psicologia col·lectiva, d'ànim d'una col·lectivitat concreta, en aquest cas, comarcal, l'efecte de tota la mobilització social que hi ha hagut a l'entorn de la candidatura de l'aeroport corporatiu ha estat exemplar i ha permès que una comarca que durant un cert temps, fruit de la crisi econòmica que vostè esmentava, estava submergida en una certa malenconia social i econòmica, hagi substituït aquest plantejament una mica pessimista per una visió optimista del futur i pensi que el conjunt de circumstàncies que concorren ara en la comarca de l'Anoia permetran, efectivament,

un relleu de la situació econòmica d'aquesta comarca, no només a través de l'aeroport corporatiu sinó amb l'impacte que produirà en aquesta comarca la construcció de l'eix Diagonal, la C-15 i la seva continuïtat cap a Manresa; la ronda Sud d'Igualada; el fet que a la comarca de l'Anoia hi han recaigut quatre plans de barri de la convocatòria de la Llei de barris del Govern de Catalunya, i, finalment, la continuïtat de la mateixa ronda Sud d'Igualada fins a la nacional II, que és un altre compromís del Govern, que el Govern pensa complir d'una forma immediata. Tot sumat fa que aquesta decisió presa fa una setmana hagi caigut bé a la comarca de l'Anoia, i ara el Govern, sense aturar-se ni un moment, convocarà immediatament els treballs de redacció del Pla especial urbanístic i aeronàutic, que és l'instrument...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...que la mateixa llei i el Pla d'aeroports preveuen perquè es pugui continuar en aquest procés de transformació d'un aeròdrom en un aeroport corporatiu.

El president

Moltes gràcies.

Intervenció

de Joan Solà, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (tram. 351-00001/08)

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la intervenció en el Ple de Joan Solà, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Rubió, Oliver, Espriu, Foix, Fuster, Estellés, Pedrol, Rodoreda, Coromines, Calders, Martí i Pol, Benet, Palau i Fabre, Pàmies, Porcel..., són algunes de les quaranta persones distingides amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Sentir aquests noms imposa respecte. Si m'ho permeten, emociona i fa evident la dimensió universal de la nostra llengua. Són l'essència de la nostra literatura, de la nostra cultura. Són un motiu d'orgull del nostre país. El doctor Joan Solà n'és el més recent.

I avui, d'acord amb l'article 178 del Reglament del Parlament i d'acord amb la Junta de Portaveus, li donem a ell, personalitat rellevant de la nostra cultura, l'oportunitat d'adreçar-se al Ple de la cambra: un reconeixement públic i solemne als ciutadans i ciutadanes que esdevenen referents del nostre país, un gest d'obertura i atenció a les reflexions de la sempre activa societat civil catalana.

Té la paraula el doctor Joan Solà i Cortassa.

El Sr. Joan Solà i Cortassa (Premi d'Honor de les Lletres Catalanes)

Molt honorable senyor president de la cambra, molt honorable senyor president de Catalunya, honorables diputats i consellers... Em sento molt honrat, senyors

diputats, de trobar-me entre vostès en aquesta institució tan noble i tan antiga de la democràcia i de la paraula.

Avui els vinc a parlar precisament de la paraula. La paraula, aquesta misteriosa, insondable, entranyable propietat dels humans, que ens diferencia de la resta d'éssers vius. La paraula, que ha produït monuments eterns de bellesa i harmonia humana, com ara la Bíblia, el Mahābhārata, l'Alcorà, la *Divina comèdia*, la *Illiada*, *Don Quijote de la Mancha*, el teatre de Shakespeare o *L'Atlàntida*, *La plaça del Diamant*.

Vostès, senyors diputats, s'han de sentir orgullosos de treballar, precisament, amb aquesta mal·leable i nobilíssima pasta de la paraula. La paraula, que tantíssimes vegades i en tants territoris ha evitat que els neguits, les dèries i les necessitats humanes esdevinguessin pólvora. Diguem-ho tot, però: també la paraula ha servit massa vegades –i aquests anys que vivim ens ho mostren de manera lamentable i emblemàtica– per enganyar, envenenar i enfrontar els pobles d'Espanya.

Els honors que aquests dos últims mesos se m'han concedit són la causa que avui jo sigui entre vostès. Potser vostès han cregut que era bo i escaïent que un especialista de la paraula els fes un dia companyia en aquesta noble sala. Potser vostès han percebut almenys una petita part dels neguits que aquests dos mesos m'han arribat a mi d'una gran quantitat de ciutadans en forma de cartes, de telefonades, de correus electrònics, d'SMS, de rumors orals, d'articles a la premsa, d'entrevistes, de programes de ràdio i de televisió. A mi m'ha semblat entendre que una notable quantitat de ciutadans volia que algú els prestés la veu, la paraula; potser una veu nova, diferent de la professional de vostès. Doncs, accepto de prestar la paraula a aquests conciutadans, i, amorosament, ardentment, com el cuiner vestit de blanc prepara les llepolies del convit, he preparat les paraules que avui els vinc a dir.

Em limitaré a l'objecte principal de la meua dedicació: la llengua catalana. I, com fan vostès cada dia aquí, intentaré defensar, modestament però amb la màxima sinceritat, la meua posició respecte d'aquesta llengua.

La llengua catalana no està bé de salut: ni de salut política, ni de salut social, ni de salut filològica.

Per salut política em refereixo al marc estatal de referència. Quan es va pactar la Constitució es va cometre la gran debilitat d'acceptar la desigualtat legal de les llengües de l'Estat. El castellà esdevenia sobirà indiscutible, obligatori, amb drets il·limitats. Les altres llengües, *ipso facto*, esdevien subordinades, inferiors, voluntàries, vergonyants.

Però em refereixo, també, a una altra qüestió: a l'actitud secular de la immensa majoria dels espanyols monolingües –afortunadament, no tots– envers la diversitat de tota mena i, concretament, envers la diversitat lingüística. La ideologia estatal ha sigut monolítica en aquest punt, s'ha escampat de mil maneres durant els darrers segles i ha creat o reforçat un sentiment advers, sovint sentiment de rebuig clar. Ho sap tothom, i tots ho diem amb la boca petita i amb pena profunda: els «espanyols» –entre cometes– no acceptaran mai que els bascos, els gallecs i nosaltres parlem una altra llengua.

Tampoc no sembla que puguin acceptar mai altres diferències, sobretot una: la diferència de sentiment patriòtic. Almenys en dues coses, els «espanyols» –novament entre cometes– se senten tots units enfront dels altres: en la bandera i en la llengua.

Per tant, els altres vivim contínuament amb un sentiment d'impotència, de limitació radical de la nostra vida ordinària respecte de la resta dels espanyols, de no ser iguals que els altres espanyols, sinó inferiors pel que fa a drets i a tranquil·litat interior i exterior. Quan sortim del nostre territori, els qui hem nascut aquí i sentim com a prioritària la nostra terra i la nostra llengua ens movem per les Espanyes amb un sentiment d'inseguretat, de neguit, sempre tement que algú ens interpelli negativament sobre la nostra manera de ser i de parlar.

Això hauria de tenir conseqüències polítiques clares en els partits dels territoris catalanoparlants, en el sentit que ens és imprescindible i urgent de modificar les nostres relacions i les regles de joc amb Espanya. Però deixaré estar aquesta branca de pensament, que ens distrauria del tema principal.

La salut social –la segona salut a què m'he referit– es podria concretar en aquella frase que hem repetit infinitat de vegades: «S'estudia el català en el sagrat clos de les aules, però es parla el castellà en l'àmbit lliure, obert i alegre del pati.» Hem convertit la frase en eslògan, però no hem aconseguit que ens moguéssim gaire d'una manera de fer que només ens condueix a empitjorar la situació.

Fa trenta anys que, sense treva, els uns afirmen la mort del català i els altres la neguen amb la mateixa vehemència. Han sentit mai, senyors diputats, una polèmica semblant per al francès, per a l'italià, per a l'alemany, per al castellà? Per al castellà sí, però, precisament, referida als territoris on aquesta llengua no és o no era patrimonial. Cínicament, sarcàsticament, ha esdevingut també un eslògan que en aquests territoris ofeguem el castellà. Que fàcil és crear eslògans! Que fàcil és llançar sarcasmes contra els qui no poden defensar-se perquè no tenen els poderosos mecanismes de les lleis, de l'exèrcit, dels vots majoritaris, dels grans mitjans d'intoxicació –anava a dir «d'informació»! I si aquest eslògan, aquest dard enverinat el llança una persona que viu entre nosaltres, aleshores aquesta persona és un cínic, un sarcàstic i un enemic d'aquest poble. És un enemic d'aquest poble perquè actuant així no pretén altra cosa que enfrontar les persones que vivim aquí i debilitar una de les dues llengües, sempre la mateixa.

Fa trenta anys que diem –que ens diem– que aquí no hi ha conflicte lingüístic, que nosaltres som un exemple de convivència. I fa trenta anys que sabem que això és un altre sarcasme, que només serveix per fer callar la meitat del país, que ha heretat i vol conservar la llengua del país. Aquesta meitat del país ha mig callat, potser sí, però al preu de constatar, amargament, com la seva llengua anava tenint un espai vital cada cop més reduït que s'anava, ara sí, ofegant.

Fa trenta anys que esmercem energies reclamant el català a Europa, perquè no podem reclamar-lo on caldria, al Congrés dels Diputats, i perquè ens hem fatigat re-

clamant-lo als carrers de Barcelona, de Palma de Mallorca, de València, de Perpinyà, d'Alacant, de l'Alguer o de Fraga.

Cada any, precisament per aquesta època, ens hem de sentir humiliats o desorientats per la mateixa cançó de l'enfadós que l'examen de català de selectivitat és més difícil que el de castellà. Els mitjans de comunicació ens intoxiquen, en lloc de clarificar la situació; en lloc de denunciar que falla un sistema educatiu que no pot proporcionar a la llengua catalana tota la força i l'exigència que necessita en aquesta societat; en lloc de denunciar que no hi ha pas una qüestió de dificultat, sinó d'ideologia: el català no és digne de ser, no té dret a ser una llengua tan «difícil» –entre cometes– i tan estrictament exigible com qualsevol altra matèria; en lloc de subratllar que el castellà és hegemònic pertot arreu –als mitjans de comunicació, als locals i ambients lúdics i de relació social, etcètera– i que amb aquesta llengua es pot fer tot i es pot expressar tot.

La mala salut filològica –tercera qüestió que havia esmentat– del català és també fàcil de percebre. Em refereixo a la degradació alarmant de totes les seves estructures –fonètiques, sintàctiques, fraseològiques, lèxiques–, al fet que sigui una llengua de per riure –o de per riure-se'n–, una llengua que sí, però no, una llengua de segona o tercera, vaja, una llengua subordinada. D'una banda, per exemple, molts programes de ràdio i televisió adopten impunement aquest pastitx des de fa dècades. D'una altra banda, devem ser el poble de la terra que té més tractats de barbarismes i més llibres d'estil, que vénen a ser el mateix. En tercer lloc, tots vostès, tots nosaltres, tota la classe social més o menys benestant –si alhora és més o menys sensible als aspectes lingüístics–, tots els universitaris, tots els membres d'acadèmies, tots els metges, els arquitectes, els polítics, els dirigents de banca, els artistes i fins i tot els novel·listes –i els lingüistes– ens preguntem, contínuament, mig fent-hi broma, però amb una pena profunda que volem amagar per poder continuar vivint, si en català això o allò és correcte, o com es diu en català tal o tal altre objecte, tal o tal animal, o planta, o concepte. O simplement traduïm, mot a mot, qualsevol cosa que ens ve als llavis o al pensament en castellà, en francès, en italià –els tres territoris on hi ha catalanoparlants– o en anglès.

I aquesta tercera mala salut no és gaire o gens tinguda en compte en l'etern i irritant debat sobre la salut de la llengua. No és gaire tinguda en compte, però és d'una importància decisiva: a ningú no li és agradable o tolerable d'usar una llengua insegura, degradada, que es percep clarament com un patuès d'una altra, o pitjor encara, com una cosa que no ens la podem treure de sobre però que ens molesta, que, de fet, no ens serveix per a res perquè podem cobrir amb l'altra llengua totes les necessitats de la vida de cada dia.

Som, doncs, una comunitat lingüísticament malalta des de fa molts anys, des de segles, de fet. Es pot tolerar que una comunitat s'hagi de qüestionar contínuament la bondat, la genuïnitat d'allò que parla? Que els nostres filòlegs hagin d'esmerçar un temps enorme a fer llistes de paraules elementals i de fenòmens que tenim contaminats? Que els pedagogs hagin de començar con-

tínuament de zero? Això sol, senyors diputats, això sol, encara que no hi hagués res més, seria un motiu suficient de reflexió profunda per a les classes dirigents, per a vostès i per a nosaltres. Volem o no volem ser un país normal?

Causes? Solucions? Ni l'oportunitat que avui generosament m'han ofert en aquesta cambra, senyors diputats, ni la meua preparació no em permeten d'aprofundir en les causes i en les solucions. Em limitaré a verbalitzar amb brevetat quina és la síntesi que a mi em sembla que ens situa en algun punt positiu, dinàmic i útil.

La causa remota, però persistent, és l'esmentada actitud hostil de l'espai polític on ens ha tocat de viure envers tota llei de diversitat. La causa més propera i apamable, però també ja bastant anquilosada i interioritzada en tots nosaltres, és que vivim, des de fa segles, amb una sensació de ser un poble subordinat. Una sensació acceptada potser com a fatal, com a indefugible, i clarament reforçada de tant en tant per esdeveniments inequívocs, com ara els dos actuals del finançament i de l'Estatut.

Aquesta sensació col·lectiva inevitablement contamina els individus; com a individus, també tenim interioritzada la sensació d'inseguretat a la vora d'altres espanyols que no tenen velleïtats polítiques o no tenen una llengua molesta. I, per tant, la inseguretat es transmet a la llengua. Perquè la llengua, senyors diputats, per a les persones que la tenim com a patrimoni, és tan inseparable de nosaltres mateixos com ho és la sang, com ho és qualsevol aspecte de la nostra personalitat, el nom que portem o el color de la pell.

Vull dir que jo veig una relació íntima entre la col·lectivitat, els individus i la llengua. La llengua no pot ser normal si no ho són els individus i si no ho és la comunitat que la parlen. I sembla innegable que una comunitat no pot tenir una vida normal plena, tranquil·la i optimista mentre se senti subordinada, mentre visqui amb la sensació que hem dit d'inseguretat, de dependència, mentre, d'una manera o altra, accepti aquesta situació i en parteixi com a principi polític d'actuació. No, l'actuació, amb aquest punt de partida, serà sempre limitada, insatisfactòria, ineficaç, irritant.

Potser això que acabo de dir equival a haver descobert la Mediterrània. Però calia descobrir-la. Calia saber on hi ha les causes profundes dels fets visibles i superficials. Fa trenta anys que neguem la realitat lingüística en què ens trobem immersos. Neguem que la llengua recula de manera alarmant, neguem que els catalanoparlants tinguem problemes lingüístics. Negant la realitat no tindrem mai ni voluntat ni recursos per millorar-la i superar-la. Al capdavant, la realitat és la que és, i el polític i nosaltres, els ciutadans, tenim la missió de millorar-la per als ciutadans, no pas de lamentar-la.

Cal, doncs, plantejar la situació de manera clara i radical. No podem acceptar de viure més temps amb l'estigma de ser una col·lectivitat mal encaixada en l'espai polític que ens ha tocat, de ser uns individus disminuïts respecte dels que se senten plenament i orgullosament espanyols, de tenir una llengua que ens produeix la sensació i la inquietud que no és ben bé una llengua, que és com a molt una cosa d'anar per casa, una cosa que no mereix

el màxim respecte de tothom, una cosa que en realitat tampoc no ens fa cap falta per viure, ni tan sols al territori on és patrimonial.

La primera condició, la bàsica i imprescindible, per arribar a alguna solució és que ens creguem plenament que ens cal preservar la nostra personalitat i, per tant, que estiguem disposats a arribar fins allà on calgui per aconseguir-ho.

Per començar, potser ja fóra hora que els parlamentaris i tots els altres ciutadans que tenim alguna responsabilitat ens proposéssim de fer recular de la pell de brau la ideologia integrista i reduccionista. No sé com, però si hem de continuar convivint amb els altres pobles d'aquest espai això ha de ser imprescindible. Ens cal arribar a una situació comparable almenys a la de Suïssa, Bèlgica o el Canadà.

Paral·lelament, haurem d'aspirar a crear les condicions polítiques i socials que facin que el català sigui als territoris on es parla una llengua útil i necessària. Aquests són els dos adjectius que els entesos no es cansen de subratllar com a totalment imprescindibles en aquest moment històric.

Es tracta, ja ho sé, d'una qüestió enormement difícil, complexa, tenint en compte que hi ha en joc factors poderosos com els sentiments dels espanyols, la rica i forta llengua castellana que parlen molts ciutadans dels territoris catalanoparlants, l'economia, el turisme, les forces internacionals, les migracions, l'equilibri de la nostra societat. És difícil. Però la dificultat queda molt diluïda quan hi ha un veritable poder polític i un sentiment natural –quan dic «natural» vull dir «gens posats»– irrenunciable de mantenir la personalitat pròpia, com veiem als països nòrdics que tenen llengües amb menys parlants que la nostra. La solució és difícil, però fa trenta anys que no volem afrontar-la des de l'arrel i simplement hi posem pedaços.

Els ciutadans percebem clarament que moltes de les accions que l'Administració realitza en favor d'aquesta llengua són de poc fruit, com ara els cursos per a immigrants o fins i tot una iniciativa tan bona, en ella mateixa, com les parelles lingüístiques. I això malgrat que treballen en aquestes iniciatives moltíssimes persones plenes d'illusió i d'abnegació.

Altres accions ens arriben fins i tot a humiliar o molestar, com ara aquella consigna d'anys enrere, el «Depèn de tu»; o recentment, el «Dóna corda al català». Totes aquestes iniciatives topen amb el *handicap* d'una societat esgotada de tanta lluita estèril, i incrèdula davant unes accions que es perceben clarament com a substituïts impotents d'una voluntat política absolutament indiscutible que hauria de proporcionar d'una vegada a aquesta llengua el mateix estatus de les que són políticament reconegudes.

Afortunadament, el nostre país –ara acabo, com diuen vostès aquí amb una fórmula que és molt bonica– té voluntat inequívoca de tirar endavant malgrat tot això, i té un potencial humà, tècnic i científic de primera categoria per aconseguir-ho. Aprofitem, senyors diputats, vostès i tots els altres responsables de la societat, aquest enorme potencial. Aixequem el nostre país, defensem

inequívocament la seva múltiple personalitat. Aquesta és una tasca de tots els catalanoparlants, però vostès, com a parlamentaris elegits pel poble i com a legisladors, hi tenen una responsabilitat més gran.

Aquest poble no pot ni vol suportar ni un minut més de sentir-se subordinat o escarnit per cap altre. Les persones que el formem no podem ni volem sentir-nos ni un minut més inferiors a cap altra persona. La llengua pròpia del país i de moltíssimes d'aquestes persones, una llengua antiga i potent que ha traduït tota la millor literatura mundial i ha contribuït notablement a engrandir aquesta literatura, no pot ni vol sentir-se ni un minut més una llengua degradada, subordinada políticament, incansablement i de mil maneres atacada pels poders mediàtics, visceralment rebutjada pels altres pobles d'Espanya. Aquesta llengua no pot ni vol sentir-se ni un minut més inferior a cap altra.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El president

Moltes gràcies... Moltes gràcies, doctor Solà, per les seves reflexions. Moltes gràcies.

Alteració de l'ordre del dia

Passem, abans de res, a una alteració de l'ordre del dia, si m'ho permeten, senyors diputats i senyores diputades.

I, d'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió en el sentit que els debats dels punts números 6 i 7, que són la interpellació sobre mitjans de comunicació en el nou marc legal i la interpellació sobre la política amb relació a la temporada turística, es puguin substanciar avui a continuació del punt tercer.

I, d'altra banda, que el punt onzè de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el futur dels centres especials de treball social, es pugui substanciar a continuació del debat de totalitat del Projecte de llei de l'Agència Catalana d'Inspecció de Treball, que serà demà.

Podem aprovar per assentiment aquesta modificació? (*Pausa.*)

Moltes gràcies. Queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Projecte de llei

d'espectacles públics i activitats recreatives
(tram. 200-00026/08)

I el tercer punt, que és el que debatrem seguidament, és el debat i votació sobre el Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives. D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de

la comissió, l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch, que va ser designat relator.

(Remor de veus. Pausa.)

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyor Bosch. Si us plau, senyores i senyors diputats, permetin que es pugui prosseguir amb normalitat l'ordre del dia del Ple. *(Pausa.)* Gràcies.

Té la paraula, senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Moltes gràcies, president. Conseller, membres de la Direcció General del Joc i d'Espectacles, representants de sectors implicats i afectats per aquesta llei, començo com a relator explicant una mica les característiques d'aquest projecte de llei que anem a debatre, la llei de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives.

La llei anterior és de 1990; han passat, doncs, dinou anys. El projecte de llei actual neix d'una constatació: s'ha transformat la pràctica de l'oci, s'ha incrementat la sensibilitat ciutadana sobre molèsties, existeix de vegades un conflicte entre diversió i tranquil·litat i cal superar les dificultats que la legislació vigent ha pogut causar en la pràctica d'activitats culturals i artístiques, especialment musicals. L'Estatut de 2006 atorga a la Generalitat competències en moltes matèries que afecten aquesta qüestió i que ens permeten avui ser més agosarats en aquest projecte de llei.

Per tot això calia una nova llei, que té una estructura que podríem definir com que fa una extensa revisió i actualització de la legislació, que té voluntat de compaginar les tensions cada cop més agreujades entre els que es volen divertir i els que reclamen tranquil·litat per descansar, com a part del dret a la salut. I per això s'inspira en tres principis bàsics: la convivència, la seguretat i la qualitat.

Algunes característiques. Aprofundeix en un llistat extens de drets i obligacions dels diversos intervinents en espectacles i activitats recreatives. Especialment té cura en la protecció de menors i en l'eradicació de qualsevol discriminació que pugui minvar el dret d'accés de qualsevol persona. Produeix una notòria descentralització en favor dels ajuntaments. Crea la Comissió d'Espectacles Públics i Activitats Recreatives, com a òrgan destinat a la coordinació entre les diverses administracions actuant. Es determinen horaris, venda d'abonaments, exigència de prevenció de riscos i assegurances, sistemes de control d'accés i aforaments i serveis de vigilància. S'estableix el marc general d'intervenció administrativa, el sotmetiment a llicència municipal i, en alguns supòsits, a l'autorització específica de la Generalitat. Regula el règim d'inspeccions i sancions. Es tipifiquen les infraccions. Es ressalta l'efectivitat pràctica del procediment sancionador, mitjançant mesures cautelars prèvies, en el supòsit d'infraccions considerades especialment greus.

El projecte consta de seixanta-cinc articles, tres disposicions addicionals, quatre disposicions transitòries, una disposició derogatòria i tres disposicions finals.

En el procés de tramitació parlamentària hi va haver quinze compareixences de diversos sectors representatius d'aquest àmbit d'actuació: la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, sindicats com Comissions Obreres i UGT, la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona o el Consell Nacional de la Joventut i representants de diverses associacions de sales de festa, locals d'oci nocturn, discoteques, activitats recreatives, musicals o de firaires.

Es van presentar 241 esmenes, 40 dels grups que donen suport al Govern, 201 dels grups de l'oposició: 116 de Convergència i Unió, 45 del Partit Popular, 40 del Grup Mixt. D'aquestes, de Convergència i Unió se n'han acceptat o transaccionat 28; del PP, 9, i del Grup Mixt, 8.

El Grup de Convergència i Unió va sol·licitar dictamen del Consell Consultiu sobre el projecte de llei, en especial pel que fa referència a l'afectació del principi de seguretat jurídica i als drets de previsió estatutària de les persones físiques i jurídiques susceptibles de ser afectades per l'aplicació de la llei, «atesa» —deia— «la seva àmplia i recurrent remissió a normes amb rang de reglament».

El Consell Consultiu ha distingit entre dos grans blocs de remissions reglamentàries: primer, la remissió genèrica a la potestat reglamentària del Govern per desenvolupar la llei, i en segon lloc, les referències puntuals a normes reglamentàries. En total ha examinat cinquanta-dos apartats en trenta-quatre articles diferents; els ha considerat tots constitucionals excepte el punt 3 de l'article 39, tot i que existeix un vot particular, formulat per dos consellers, que el consideren constitucional.

El Consell Consultiu també ha analitzat el règim sancionador, concretament vuit articles. En aquest apartat també n'ha avalat la constitucionalitat i ha declarat inconstitucional la frase «qualsevol altra circumstància que incideixi en aquest sentit atenuant o agreujant la conducta», és a dir, la lletra g de l'apartat 2 de l'article 55.

El Consell Consultiu ha avalat la constitucionalitat de la resta del projecte i, en concret, dels preceptes que la llei dedica a l'Administració municipal, que considera totalment respectuosa amb la configuració que del règim local fan els preceptes estatutaris, i garanteix el ple respecte a l'autonomia local.

El dictamen també fa un advertiment sobre la conveniència que el projecte s'adeqüi a la Directiva 2006/123 del Parlament Europeu. El consell afirma que no s'ha pronunciat amb detall sobre les possibles discrepàncies o tensions amb la Directiva que diu «afecta poc o molt la matèria objecte del dictamen». Totes aquestes qüestions han originat esmenes subsegüents al dictamen dels grups que donen suport al Govern i també del Partit Popular i del Mixt.

En el transcurs de la tramitació hem viscut la polèmica sobre la Directiva 2007/23 de la Unió Europea que podria afectar els espectacles i les festes amb foc i pirotècnica. És per això que, d'acord amb el Departament

d'Interior, els tres grups que donem suport al Govern i Convergència i Unió varem decidir aprovar una transacció, incorporada com a punt 4, a l'article 4, que pretén reconèixer aquestes festes dins una llei aprovada pel Parlament. El PP i el Grup Mixt també hi donen suport, i per això s'aprovarà aquest aspecte per unanimitat.

Sabem que l'aplicació de la Directiva dependrà de la transcripció en la legislació estatal. Gràcies a l'esmena introduïda per diversos eurodiputats catalans al Parlament Europeu la transposició pot exceptuar dels preceptes restrictius, les festivitats culturals i tradicionals.

Així, el nou article 4.4 reconeix les cercaviles i les activitats dels grups de foc, com ara els correfocs i altres espectacles i festes amb foc i pirotècnia, el seu caràcter popular i d'àmplia representació i tradició en les activitats de la cultura tradicional catalana i els considera part del patrimoni social, cultural i immaterial de Catalunya. Aquest reconeixement que avui farà el Parlament de Catalunya, unit a les iniciatives parlamentàries al Congrés dels Diputats i a l'acció del Govern de la Generalitat, ha de permetre evitar cap tipus de restricció a festes com la Patum o la resta d'espectacles amb foc. És per això que tots els grups demanem la votació separada i la lectura de l'article 4.4.

Per acabar, voldria agrair la tasca de la resta de diputats i diputades que han format part de la ponència: en Jordi Turull, de Convergència i Unió; la Judit Carreras, del PSC; la Patrícia Gomà, d'Esquerra Republicana; la Montserrat Nebrera, del Partit Popular i en José Domingo, del Grup Mixt. Alhora, agrair també la tasca d'en Jordi Miralles i Dolors Camats que van intervenir en la primera part de la tramitació parlamentària en nom del meu grup; al lletrat, Francesc Pau, que ens ha ajudat a aconseguir una llei tècnicament ben elaborada, així com a la gestora, Elena Mora, i a la responsable de la correcció lingüística, Marta Payà.

Finalment, un agraïment especial a la directora general de Jocs i Espectacles, Mercè Claramunt, i a la subdirectora general, Emília Andreu, que amb els seus coneixements i amb la seva voluntat de diàleg ens han facilitat molt la feina.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Iniciem ara el debat de la defensa de les esmenes reservades en el Ple. Els recordo que s'ha presentat una esmena tècnica, signada per tots els grups parlamentaris, que quedarà incorporada al text de la llei.

Per a la defensa de les seves esmenes i posicionament, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller..., el nostre grup parlamentari votarà en contra del conjunt del dictamen d'aquesta llei. Ens sap greu, els ho haig de confessar, però el nostre con-

venciment del vot en contra és molt clar: són massa els motius que ens porten en aquest posicionament.

Dic que em sap greu, perquè creiem que clarament perdem una gran oportunitat; una oportunitat de posar al dia, a nivell legislatiu, un àmbit estratègicament tan important des de molts punts de vista per al nostre país: els espectacles i les activitats recreatives; que, de fet, amb aquest nom i amb aquest títol és com va arribar aquí aquesta llei. Estratègic, des del punt de vista de la seva dimensió: el nostre és un país mediterrani i els espectacles i les activitats recreatives formen part, diguem-ne, del seu gen. Estratègic, des del punt de vista del que representa l'oci: l'oci nocturn com a activitat econòmica destacada i molt determinant per a un dels pilars de la nostra economia com pot ser el turisme, un sector econòmic amb un empresariat molt d'aquí, molt emprenedor, i que, lluny de partir tants prejudicis negatius, cerca reconeixement i suport. Estratègic, des del punt de vista de la força que han pres l'oci, els espectacles i les activitats recreatives a través de moltes manifestacions i expressions culturals, que relliga i té una gran funció social: oci, cultura, carrer, cohesió social, integració, arreplegant. Estratègic, des del punt de vista de reconèixer la cultura de l'esforç en aquest àmbit: valorar la creativitat, de facilitar la música, la interpretació en viu, aquella que fa que la gent es guanyi el seu sou interpretant, creant, cantant en viu, en directe, que no està renyit, però sí pel que representa en contraposició amb allò que en diem, col·loquialment, la música enllaunada. Estratègic, des del punt de vista d'un àmbit amb una presència capillar en tot el país: les activitats recreatives i els espectacles, amb més o menys intensitat –i això és bo–, són presents des del poble més remenut a la ciutat més gran.

Un àmbit que és estratègic, que cal consolidar i potenciar. I cal fer-ho, i aquest era el gran repte –aquest era el gran repte, de fer-ho–, sobre tres pilars fonamentals que compartíem: convivència, seguretat i qualitat. Convivència per garantir plenament el dret, no poc important o molt important, el dret del descans de les persones, i fer-ho compatible amb aquestes activitats; i seguretat i qualitat, evidentment, com a segell bàsic i preceptiu d'un àmbit, si se'l vol reconèixer i assegurar.

I és sobre aquesta visió d'àmbit estratègic, amb els citats objectius i pilars que s'ha de sustentar que, davant la més que òbvia, i nosaltres ho hem reconegut sempre, evolució d'aquest darrers dinou o vint anys, calia actuar en el marc normatiu. Un àmbit complex, polièdric, ja ho reconeixem, però amb dificultats. Però les dificultats no han d'espantar, al contrari, han d'estimular més a posar al dia i cercar tants equilibris com complicitats de totes les parts implicades.

I perdem una gran oportunitat, perquè, de fet –de fet–, res del que he dit fins ara s'acompleix amb l'articulat d'aquesta llei, i per això deia que ens sabia greu. Crec que el paradigma d'aquesta renúncia, d'aquesta manca d'ambició en aquest text, és el canvi de nom que vostès mateixos han introduït al mateix títol de la llei, i que no és menor. En la presa en consideració el conseller va venir aquí a explicar-nos que abans hi havia una llei dita de policia, d'espectacles, etcètera, i va dir el conseller que no, que això ara seria «la Llei d'espectacles i

activitats recreatives amb tota la seva dimensió». I així va arribar aquí el projecte de llei.

I, com ha acabat? Doncs, com solen acabar aquestes coses: ara la llei es diu «de regulació administrativa d'espectacles públics i activitats recreatives». No és una llei de foment, no és de reconeixement, no és de consolidació d'alguns sectors o àmbits, és purament de regulació administrativa. Una llei sense cap altra ambició que la de donar-li un tractament administratiu a un fenomen d'aquestes dimensions per a nosaltres tan importants. Per tant, la primera gran discrepància ja és en el canvi de la seva dimensió i ambició de la llei.

Nosaltres vam fer moltes esmenes al projecte de llei, més d'un centenar. Saben, però, i justament per tot el que he dit abans –i així els ho hem reconegut en moltes ocasions–, que l'esmena que ens sentíem més convençuts, de fet, des de l'inici va ser amb l'esmena a la totalitat que van fer en el seu moment. I dic això també perquè també els hem reconegut que l'exposició de motius del projecte de llei el compartíem, estava molt bé; però, en canvi, l'articulat no s'adequava a l'exposició de motius d'aquesta llei.

Dit tot això, a nivell general, voldria entrar a desgranar... (*Se sent un xiulet.*) Entre el constipat i el xiulet... (*Veus de fons.*) No..., no passa res –no passa res–, no, no..., és el constipat, no que hagi estat la nit inspeccionant el sector i l'àmbit de què estem parlant, eh?

Dit això, i perdonin, i entrant a desgranar els set motius de traç gruixut que per nosaltres fa que votem en contra d'aquest text del dictamen en general. El primer, i se'ns ha dit i se'ns ha reconegut: aquesta no és una llei del Govern –aquesta no és una llei del Govern. Aquesta és la llei del Departament d'Interior. És el nou criteri legislatiu del tripartit. Conseqüències d'això? Sols es regulen administrativament els aspectes dels espectacles públics i activitats recreatives que tenen una relació o vinculació molt directa amb la Direcció General del Jocs i Espectacles. I deixa per a uns altres departaments aquells espectacles públics i activitats recreatives que, a data d'avui, tenen relació amb algun altre departament de la Generalitat. I aquí ni que sigui sols una llei de regulació administrativa es perd l'oportunitat de donar seguretat jurídica a moltes activitats i espectacles recreatius que són presents en la nostra societat.

Des del tema dels espectacles amb pirotècnia, que són cada cop més presents a gairebé tots els pobles; el tema dels firaires, que llei en mà no existeixen i que generen a la seva autorització, a tots els pobles, grans problemes tant pels ajuntaments com pels que han de rebre l'autorització; o les autoritzacions administratives en tema de cirques amb animals o sense; o tot el tema de la música en viu amb tot això que representa avui en molt indrets. Caldria aprofitar per consolidar això, però també per solucionar molts problemes que hi van vinculats.

En el tema dels focs..., i consti que abans, doncs, el senyor Bosch s'hi ha referit, doncs, hi consta el mínim, però molt mogut per la conjuntura del moment, un article que certament vam pactar i que fa que puguem protegir temes tan emblemàtics com la Patum de Berga

i d'altres, correfocs, etcètera, però també en tot aquest àmbit, doncs, queda molt..., de manera molt en un apunt i no regula. Perdem una gran oportunitat.

Podríem posar molts més exemples d'àmbits que es deixen perquè ho reguli un altre departament i que són clarament espectacles o activitats recreatives. Per tant, no estem d'acord en què d'un mateix àmbit, espectacles i activitats recreatives, cada departament faci la seva regulació. Creiem en una llei de Govern, una llei d'un àmbit en general, una llei de país, i aquest no és el cas.

Segon motiu, és una llei d'Interior, no del Govern, però que a més a més demana a aquest Parlament que li faci un xec en blanc, i que tot sigui concretat via reglament. Més de cinquanta remissions a reglament. Comprendran que nosaltres, i vist el balanç de com actua en moltes coses el Departament d'Interior, doncs, no els vulguem donar aquest xec en blanc! Fixi's que ho porten a un nivell... Fixi's..., posis a la nostra pell..., ho porten a un nivell, i això ho remeto a reglament i a decrets, que, tal com està redactada, el que avui s'aprovarà, llei en mà, no sabem ni a qui acabarà afectant, ni quan acabarà afectant. L'article 3.2 diu: «Un catàleg, que el Govern ha d'aprovar per decret, ha de definir els diversos tipus d'espectacles, activitats, establiments oberts al públic i espais regulats per aquesta llei.» És a dir, no sabem ni a qui o què afectarà.

I un altre tema que tampoc sabem, ni tan sols el temps que hi haurà d'adaptació dels locals i activitats a aquesta normativa. És a dir, no sabem ni qui, ni què, ni quan. Això jurídicament potser es pot suportar, però políticament entendran que no hi puguem votar nosaltres a favor, que no puguem fer aquest xec en blanc en el departament, i més coneixent, com deia abans, la solvència en algunes de les seves actuacions. I això fins a més de cinquanta remissions o reglaments, com deia.

Quines novetats aporta, de manera concreta, aquesta llei? És que, llegida la llei, bàsicament no n'aporta cap. Jo convido que la gent es llegeixi la llei: tema d'accés a menors, a reglament; aforaments, a reglament; personal i instal·lacions de vigilància, a reglament; qualificacions i altres mesures de foment, a reglament; locals de règim especial, la llei que regula els «afters», què regula dels «afters»? Si no regula res, si diu que hi haurà un reglament de règim, per als locals de règim especial, però no diu res més.

I entre això i les remissions a la legislació sectorial..., dius: «Bé, exactament aquesta llei és ben bé per dir que hi ha una llei nova, però no massa més.» Fixin-se, un tema tan important com el tema dels sorolls..., a legislació sectorial, que justament el tema de fons en temes d'aquests, com vostès saben, és el tema dels sorolls, no? Per tant, es demana un xec en blanc que nosaltres..., entendran, amb aquesta dimensió tan voluminosa, que no puguem donar.

Quart motiu: aquesta llei renuncia –i aquest és un tema de concepte– a una política nacional i obre la porta a 945 polítiques d'autorització administrativa d'espectacles i activitats recreatives. I entenem que això no és bo. I això no està renyit amb l'autonomia municipal. I els

ho diu un representant d'una formació política que més alcaldies té a Catalunya. Molts ajuntaments bàsicament el que voldrien és una normativa clara i compacte en aquest tema. A molts, tal com ho plantegen vostès, els és més un problema que una solució, i a l'altre cantó del taulell cada actuant pot acabar trobant condicions diferents a cada poble, i això és un embolic.

I els ho dic ben clar, i ho diem obertament, i més tal com està plantejat, que, per exemple, els poden delegar la inspecció, però alhora la Generalitat també podrà seguir fent una inspecció, no? Duplicitat, inseguretat..., una mica l'embolica que fa fort. No hi estem d'acord per concepte en el tractament que en fan. I, ho repetixo, això no està renyit amb l'autonomia municipal. Parlin amb molts alcaldes de pobles mitjans i petits que preferien una regulació nacional clara, nítida, que no pogués portar lloc a dubtes, a pressions, etcètera.

Cinquè motiu, molts dels articles obren la porta a subjectivitats i arbitriarietats o traslladen l'actuació a fer de la percepció personal l'element determinant, de qui fa la inspecció, per exemple. I això és un greu problema per als uns i per als altres. Primer, per al qui ha de controlar el compliment de la normativa, primer per a ell i després per als titulars dels establiments o de les activitats. Un exemple, l'article 37.2.b, l'extinció de la llicència per «si canvien o desapareixen les circumstàncies» que la van motivar. I ho deixen així, i a partir que cadascú hi posi el límit. Una llicència és un acte reglat, o es pot o no es pot, o es compleix o no es compleix; però això de si canvien o desapareixen circumstàncies..., què vol dir?, on és el límit?, on és la ratlla?

O tot el tema de les mesures provisionals, en l'article..., del 61 al 63, o el 44.4, en què es pot triar entre moltes i diferents actuacions en base, res d'exacte, que determini en quins casos es poden aplicar unes mesures i en quins casos se'n poden aplicar unes altres. O la graduació de les sancions en l'article 56.2, no?, en funció de si hi ha una bona disposició manifestada a complir les disposicions legals. Home, doncs, només faltaria que no hi hagués una bona disposició, no? Crec que, lluny d'arreglar molts problemes que podia haver-hi en la legislació anterior, crec que s'obre més la porta a qüestions d'aquestes que poden portar a arbitriarietats i que això vol dir generar problemes.

Sisè motiu. Perdonin..., i aquesta sí que és una percepció subjectiva, però jo crec que aquesta llei regalima prejudicis cap el sector de l'oci, i més concretament de l'oci nocturn per moltes bandes. I, com deia, aquest és un sector estratègicament molt important per als molts llocs de treball que representa, per l'efecte atractiu per al nostre turisme, que és cabdal per la nostra economia, no?

Si fas una lectura seguida del text, te'n adones, bàsicament, que és una llei que, lluny de regular la normalitat, centra la regulació molt bàsicament, però que estaria més en terreny de les excepcions. Clar que en aquest món hi ha gent que no fa les coses com s'han de fer, com en tot, però n'hi ha molta més que sí que ho fan ben fet; si no, això no s'aguantaria. I això..., sap què passa, al final? Que la gent, molts d'aquestes empresaris, molta d'aquesta gent que té activitats, doncs, moltes

vegades, fastiguejats, s'acaben traspasant la llicència a qui, per a l'economia catalana, millor que no se l'haguessin traspassat, o acaben tancant el local, amb totes les derivades que això pot tenir, no?

Setè motiu –i l'he deixat per al final, i és justament pel que es desprèn de l'informe del Consell Consultiu–, home, com es diu col·loquialment, des del meu punt de vista és una «castanya»; ho sento molt. Hi han dos articles inconstitucionals, a més molt simptomàtics: un, la gran novetat que va dir el conseller de la llei és el tema de l'*after hours*, i declaren inconstitucional la part més destacada d'aquell petit article que deia que regulava els *after hours*, perquè no respecta el principi de llibertat d'empresa; i l'altre perquè no respecta el principi de tipicitat en matèria sancionadora, allò que els deia de l'absoluta arbitriarietat i discrecionalitat a què pot obrir la porta, no?

Però sobretot –sobretot– això del Consultiu, i per molt que facin avui una esmena cabriola per dissimular-ho..., aquesta llei, el que els vénen a dir és que neix morta i que si algú impugna molts preceptes els pot guanyar, entre altres coses perquè els diuen molt finament que hauria estat un detall que la llei s'hagués adaptat a la directiva europea que entrarà en vigor d'aquí a quatre mesos i que va just en la línia contrària de la que vostès pretenen, de major paperassa, tràmits, permisos, silencis negatius, etcètera, com a norma. I saben que nosaltres en moltes de les nostres esmenes anàvem justament en aquesta línia de la directiva europea de silencis positius, etcètera, no?

Acceptin la invitació subtil del Consultiu, que a bons entenedors poques paraules els calen. Refacin aquest text, siguin més ambiciosos, facin una llei de govern transversal que reguli administrativament, si volen, però que també fomenti, que consolidi un àmbit tan gran, tan important per al nostre país, tan present, com és el dels espectacles i les activitats creatives. Justament perquè cal refer-la molt, i vist el dictamen del Consultiu i tot el que he exposat, per nosaltres el més sensat, de veritat, seria fer la llei de nou, i per això, després del Consultiu, nosaltres no hem presentat més esmenes.

Per tot això, no hi podem votar a favor: perquè no és ambiciosa com correspondria, perquè no és una llei de govern, perquè reclama un xec en blanc excessiu, perquè renuncia a una política nacional, perquè obre la porta a moltes subjectivitats i arbitriarietats, perquè regalima prejudicis cap a una part important del sector i perquè neix bastant morta perquè no s'adapta a una normativa europea que serà exigible d'aquí a quatre dies. Per tots aquests motius, nosaltres, hi insisteixo, el conjunt del dictamen, no el podem votar a favor.

I acabo, president, doncs, també donant les gràcies. Aquesta és una llei, doncs, que, des que va entrar aquí fins ara –i avui hi ha una esmena tècnica lligada justament a això–, ha durat molt, i jo voldria agrair el treball i voldria agrair també el clima de debat de tots els ponents, els diferents ponents d'Iniciativa per Catalunya: la senyora Dolors Camats, el senyor Jaume Bosch, també el senyor Miralles, que ho va ser per molt temps, però amb no massa activitat..., jo crec que no ens hem entès, però no n'hem parlat tan a bastament com cordial-

ment, d'aquest tema. I també a tots els ponents: a la Judit Carreras, a la Patrícia Gomà, a la Montserrat Nebrera i al José Domingo, i, evidentment, al lletrat, que li hem donat molta feïnada.

Hi insisteixo, nosaltres no votarem a favor del dictamen conjunt de la llei. Ens sap greu, perquè creiem que perdem una magnífica oportunitat... Aprofito també per saludar la directora general, que n'hem parlat amb moltes ocasions. Amb el senyor Boada no n'hem parlat gens, però altres vegades havíem parlat de moltes altres coses... I ens sap greu, doncs, no poder-la votar a favor, però, com veuen, hi han molts i molts motius per no votar-la a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula també, per defensar les seves esmenes i posicionar-se respecte a les esmenes dels altres grups, la senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

No...?

El vicepresident primer

Sóc jo, que espero que comenci, senyora Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Això del xiulet, a mi no em toca, però no tinc rellotge...

El vicepresident primer

Sí que té rellotge, sí.

La Sra. Nebrera González

Tiro?

El vicepresident primer

Té quinze minuts, ho veu?

La Sra. Nebrera González

Molt bé. M'avisarà quan manqui un minut?

El vicepresident primer

No, no...

La Sra. Nebrera González

Aquí no hi és, eh? *(Pausa.)* Ara sí. *(L'oradorariu.)*

Bé, gràcies, president. Honorable conseller, senyories i persones que estan en aquesta sessió del plenari, convidats a aquest hemicicle, jo abans, sentint el filòleg Joan Solà, l'homenatjat senyor Solà, tenia una sensació estranya que criminalitzàvem pràcticament tot Catalunya per no saber què vol dir la paraula «àdhuc», per no saber què vol dir la paraula «guingueta», fins i tot una persona no present que de tant en tant utilitza les paraules d'una manera segurament poc adient. I pensava si el que està

en decadència és la llengua o Catalunya. I aquesta llei és, per mi, un exemple de la decadència, de la hipertròfia legislativa que més d'una vegada he denunciat i de com ens posem a treballar respecte de lleis que probablement serien, si fossin d'una altra manera, útils, fetes d'una determinada manera, inservibles, substituint altres en què segurament hi ha un clam al carrer perquè es facin i que mai es fan.

Per què ho dic? Perquè, si tenim en compte –i no pot ser d'una altra manera– quin ha estat el dictamen del Consell Consultiu i fent cas del Consell Consultiu –no sé quan serà Consell de Garanties Estatutàries, quan es pugui, però ara mateix, en funcions, Consell Consultiu–, les coses que ens ha dit vénen a explicitar un rebuig evident respecte de coses que aquest grup parlamentari havia posat de manifest en el moment en què es va fer el debat de totalitat i que van motivar la nostra esmena a la totalitat del projecte.

Quines eren? Bàsicament, estaven basades en una remissió, des del nostre punt de vista, excessiva al reglament; que posava en mans, per tant, del Govern una part importantíssima del que hauria de ser la seguretat jurídica en una matèria tan important, com s'ha dit ara mateix, com l'activitat econòmica, empresarial i, en última instància, també lúdica a Catalunya, i que, per tant, des d'algun punt de vista havia de significar per a nosaltres un rebuig des del punt de vista jurídic, més enllà de consideracions polítiques que podien col·locar-nos en el marge, evidentment, de l'oposició respecte dels partits que donen suport al Govern, dels grups parlamentaris que donen suport la Govern.

Després del tràmit, d'un llarguíssim procés d'elaboració de la ponència, en la qual s'ha d'agrair el to de cordialitat –jo també em remeto a les paraules del senyor Turull– que hi ha hagut sempre, i especialment de la persona del senyor Jaume Bosch, al qual agraeixo la manera cordial i col·laboradora amb què ha tractat tot el tema–, jo tinc la sensació que no hem guanyat gaire. Perquè, o acceptem el que el Consell Consultiu ens diu i, per tant, ens quedem pràcticament amb la llei que teníem, o no l'acceptem i, per tant, el que tenim és una actitud respecte del Consell Consultiu d'absolut menyspreu del que significa la tasca –evidentment, no vinculant, però en tot cas informativa– del que hauria de ser la legalitat, l'estatutarietat i, sobretot, la constitucionalitat d'aquest projecte de llei.

Per tant, hem hagut de considerar que la nostra posició d'inici es veia ratificada, corroborada per les apreciacions que s'havien fet de manera majoritària per part del Consell Consultiu, tot i que sé i sóc conscient que hi ha dos vots..., un vot particular per dos dels consellers, que entenen que aquestes observacions fetes pel consell no són de rebut.

Quines són aquestes dues raons? Doncs, dues raons que mai un jurista –i jo sóc un jurista– pot deixar de banda: una, la reserva de llei; l'altra, la tipicitat, sempre absolutament necessària, de qualsevol sanció. Aquestes no són qüestions banals, no són qüestions que es poden posar en dubte simplement perquè surten al text de la Constitució. Són qüestions radicals en un sistema que s'anomena d'estat de dret.

Aquest dematí, algunes de les persones que han ocupat aquest faristol estàvem parlant justament de l'estat de dret i que alguns partits polítics, com ara el meu, no estan en aquella consideració de la llibertat que té a veure amb l'estat de dret. Doncs, l'estat de dret és fonamentalment això: és el manteniment i el respecte de la reserva de llei, que significa al final la reserva del que vol dir la democràcia i la sobirania popular. I, en segon lloc, la tipicitat a través de les lleis, de les sancions. Sense això, no tenim re.

És cert –és cert– que de tota manera, i per si a alguna de les persones que estan ara mateix com a assistents en aquesta sessió els pot servir de consol, quan les coses s'estableixen en els reglaments hi ha un avantatge, i un avantatge evident. I és que la il·legalitat de la reglamentació pot ser establerta pels jutges. I, per tant, la capacitat que tenen les persones particulars d'impugnar aquelles que siguin les qüestions plantejades pel Govern és molt més senzilla. I, si és molt més senzilla, probablement al final podrem dir: «Home, malgrat que el problema és un problema des del punt de vista jurídic, potser tenim alguna esclatxa per la qual la llibertat de les persones –sempre «ningunejada», sempre, sempre pels governs d'esquerra, «ningunejada»– és al final possible gràcies a l'activitat particular, a la iniciativa de les persones particulars, que vegin que d'alguna manera es fa malbé allò que havia estat la seva manera d'entendre el món, en última instància, a través de la seva feina.

Reserva de llei i tipicitat en matèria sancionadora. És cert que la llei també peca d'un cert municipalisme naïf, que ha estat –fins i tot pels mateixos municipis, les persones que tenen el càrrec, la responsabilitat municipal– denunciat: no és possible establir una normativa que vagi variant segons les necessitats de cada municipi. Poden haver-hi excepcions a la llei; el que no pot passar és que això sigui una constel·lació infinita de possibilitats, que aquella persona..., sobretot aquells que ens van venir a veure, que van traslladant l'activitat poble rere poble, es trobin que això deté, obstaculitza, empatolla la seva feina.

I hi ha també, com he dit, aquest reglamentarisme, per dir-ho d'alguna manera –i perdonin si és un neologisme, però jo tampoc sé totes les paraules en català–, aquest reglamentarisme excessiu que des d'algun punt de vista pot ser avantatjós però que des del punt de vista jurídic nosaltres hem de denunciar.

Hi ha una altra cosa –i s'ha intentat també plantejar des del punt de vista dels grups que donen suport al Govern una possibilitat de sortida– evident. I és que en general, no solament en la legislació catalana, en general a tota la legislació dels estats que conformen la Unió Europea hi ha una certa inobservança del dret comunitari. A les darreres eleccions es deia, deia algun partit polític: «El 70 per cent de les polítiques públiques que afecten Catalunya es decideixen a Europa.» Ni s'ho creguin. Si hagués estat així, segurament les coses, en els eleccions europees, se les haurien plantejat d'una altra manera. I de fet, no es fa. No es fa ni tan sols transposició fidedigna del que les directives comunitàries fan. I això n'és un exemple. I això és un exemple del que hauria de ser i no pot ser i adverteix el Consell Consultiu que s'hauria de fer.

Per tant, des d'aquest punt de vista, ni ens hem cregut la Constitució, ni ens hem cregut la Unió Europea, ni ens hem cregut l'Estatut d'autonomia de Catalunya, perquè el Consell del Consultiu ens sembla que té una capacitat de vincular les decisions del Govern –i dels grups que donen suport al Govern– absolutament escassa.

Políticament, per tant, estem davant d'un petit desastre: una llei que o no és re o és massa, una llei que serà poc i serà massa. Una llei que, a més, des del punt de vista que al nostre grup parlamentari li interessa, es dirà com es digui, però és una llei de policia, és una llei de policia dels espectacles. Per què aquesta paraula fa tanta nosa?, si la policia administrativa existeix en el dret administratiu des de fa, no dic segles, però molt de temps. La policia administrativa és una part del dret administratiu fonamental per entendre el que hi ha. Però fa falta que la gent, el destinatari, també ho tingui clar, de manera que tothom sigui capaç de saber on és. Com no es diu així, vam tenir un plegat de compareixences que –ho admetran els ponents de la llei i les persones que formaven part de la Comissió de Justícia– de tant en tant deien: «I què fan aquí?», perquè havien confós molta gent. Perquè van venir els del circ a explicar que era molt important el circ; els de la música en viu, que la música en viu ens agrada molt... Clar que ens agrada tot això; però és que no era el seu lloc! No estàvem parlant que aquestes manifestacions culturals tenen molta importància a Catalunya. I tant, que la tenen! Però no era aquesta, la seva llei. Estàvem parlant d'una altra cosa. Però com no es diu a la llei, com al final s'ha dit alguna cosa com «reglamentació administrativa». Molt bé, sí, reglamentació administrativa; «policia administrativa» és el seu nom. I mentre no diguem les coses pel seu nom ens passarà el que ens passa, que no sabem què vol dir «àdhuc» i no sabem què vol dir «guingueta».

Al final he de fer –al final perquè, a més, jo no esgotaré el meu temps; jo crec que ha quedat clar..., les particularitats normatives han quedat exposades en el conjunt d'esmenes, i no cansaré l'audiència, l'audiència, sobretot, que li interessa el tema, perquè segurament en això es perdrien i a mi, pràcticament..., jo crec que ja ha quedat clar quin és el posicionament de base–, al final de tot, m'agradaria fer una referència explícita a una persona que ens va acompanyar, el lletrat Josep Mir, que havia estat en el seu moment company d'universitat i després també va ser parlamentari, com ara ho sóc jo –també ell ho va deixar de ser–, i que des del punt de vista de la intenció em va sorprendre. Em va sorprendre per la netedat i la transparència de l'argument. Em va sorprendre no perquè no pensés que ho pogués fer, sinó perquè compartia la bona intenció de base de la seva argumentació jurídica i de la seva proposta legislativa, de l'assessorament que havia donat al projecte legislatiu, i ho haig de reconèixer públicament, i crec que és l'honestedat intel·lectual.

Però també haig de dir que moltes vegades les intencions no es corresponen amb els resultats i que jo crec que tenint en compte el que ha passat, tenint en compte la denúncia pública que ha fet el Consell Consultiu, i que aquesta cambra es preia de respectar i legitimar les seves institucions, hauríem de fer un esforç per dir: «No cal fer-la per a demà, ja en tenim una altra» –i ja sabem que

fa dinou anys, ja ens hem posat d'acord, amb l'esmena tècnica, que són dinou. Molt bé. No tenim tanta pressa per no poder dir: «Tenim clar quin és l'objectiu, tenim clar que hem de preservar un espai econòmic productiu, empresarial a Catalunya importantíssim, tenim clar que intentem conjuminar interessos de persones, interessos d'empreses, interessos de destinataris o consumidors i una certa seguretat en el mercat.»

Volem intentar conjuminar tot això? Doncs, retirem la llei –retirem la llei–; fem una excepció en això que sempre és el que passa en aquest Parlament i diem: «Doncs, és veritat. Aquesta vegada no ho hem fet bé. El Consell Consultiu, que no pecarà excessivament de sospitosos de qualsevol cosa que no tingui a veure amb el respecte a les institucions catalanes, ha dit no a coses radicalment centrals.» Doncs, aquestes radicalitats centrals intentem que no hi siguin, a la llei; intentem, per tant, que aquesta llei sigui, encara que sigui mig any després o un any després, consensuada per tots els grups que donen a aquesta cambra el sentit que té com a expressió de la democràcia a Catalunya.

Aquesta és la posició, aquest és el prec, aquest és el manteniment de les esmenes que després votarem.

Hi han algunes de les esmenes que han presentat els grups parlamentaris de l'oposició, tant el Grup Parlamentari de Convergència i Unió com el Grup Parlamentari Mixt, que nosaltres defensarem, majoritàriament, i alguna de les que han presentat els grups que donen suport al Govern que també ens preuem de respectar i acceptar. Les altres les votarem en contra. Entendran que aquest és el posicionament d'origen i que res ens ha fet pensar que hauria de ser d'una altra manera.

Gràcies, senyories, honorable conseller, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, també per posicionar-se sobre les seves esmenes i les presentades pels altres grups parlamentaris, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, espero que nadie se ofenda en esta cámara por utilizar el castellano y hacerlo hoy, después de alguna intervención, y no se me considere enemigo del pueblo. Creo que es importante saber medir las palabras también esta cámara. Y creo que hoy no se han medido por muchas personas.

En esta línea me centraré, en castellano, a defender el Proyecto de ley de espectáculos públicos, a defenderlo en relación con las enmiendas presentadas por nuestro grupo parlamentario, no en sí, puesto que no podemos dar finalmente apoyo al dictamen de la comisión.

A la vista de determinadas informaciones, la ley que hoy probablemente se aprobará en esta cámara sería una ley reducida a regular las fiestas *raves* o las fiestas o los locales *after hours*.

Parece como si esta ley se aprobara para evitar situaciones como las que dieron uno de los primeros males de cabeza al *conseller* Saura –después ha tenido muchos más, y algunos imputables a él directamente. Pero esta ley en sí se convertirá en un mal de cabeza para muchas entidades, para muchos ayuntamientos, para los empresarios del sector de bares y discotecas, para aquellos que quieran impulsar negocios en el sector del ocio, también para el público en general, porque el Proyecto de ley de espectáculos públicos y actividades recreativas regula muchos otros temas, como los derechos y las obligaciones de los espectadores y de los usuarios, de los artistas y de los que intervienen en los espectáculos, de la protección de los menores, del derecho de admisión, de las relaciones interadministrativas Generalitat y ayuntamientos, y la intervención administrativa –horarios, venta de abonos, entradas, publicidad, prevención de riesgos y seguros, control de acceso y de aforo–, y también de las actividades sujetas a licencias y autorizaciones y al régimen de inspecciones y sanciones. Como podemos apreciar no es baladí, no es menor la amplitud que contiene el proyecto de ley.

Es, por lo tanto, una ley, cuando se apruebe, que afectará al ocio de muchas personas, y lo lamentable es que la ley que regula los espectáculos y las actividades recreativas ha devenido al final en un espectáculo en sí misma, sobre todo a raíz del dictamen del Consell Consultiu sobre la ley, que viene prácticamente a dar la vuelta al contenido de la misma.

Ya se ha dicho aquí, por alguna otra parlamentaria y por algún otro parlamentario. ¿Realmente creen que es conveniente aprobar la ley en estas condiciones? ¿No les parecería conveniente parar la tramitación, tomar nota de lo que dice el Consell Consultiu y aprobar con calma, con tranquilidad, sin prisas, sin espavientos, y adaptar el proyecto de ley a los parámetros globales de la Directiva 2006/123 del Parlamento Europeo y del Consejo?

Creemos que a la vista del dictamen del Consell Consultiu, que es demoledor, lo mejor sería realmente hacerlo así. No pueden obviarlo, tienen que adaptar la ley a la directiva antes del 28 de diciembre del 2009, y si el legislador catalán finalmente no lo hace, y nos tememos que no lo va a hacer, que no lo hará, pues tendrá un importante problema. Y así lo ha advertido el dictamen del Consell Consultiu.

Existe, por lo tanto, el peligro de que la ley catalana pueda ser impugnada y también es posible que, por decisión de los tribunales, se inapliquen algunos de los preceptos que en ella se contiene. Eso no puede ser omitido. Y creemos que con la advertencia que ha hecho el Consell Consultiu debería ser tenido en cuenta.

La utilización de la técnica del *avestruz* en política no es conveniente, pero en materia legislativa es suicida; más tarde o temprano finalmente aflora la norma superior, y en este caso no pueden ignorar la existencia de la directiva comunitaria de servicios y la normativa de transposición del Estado que en nada se aplicará.

La política del «nosaltres sols» o de la autarquía normativa –espero que nadie me llame la atención por haber

ofendido con referencias cuasi franquistas a alguien de la cámara; no, hablo de autarquía normativa, eh?— es un grave error político y jurídico que se pagará probablemente en los tribunales.

Las advertencias que se hace en el dictamen sobre las restricciones sobre el régimen de autorizaciones que se contiene en los artículos 29.1 y 7 del proyecto de ley en relación con el artículo 9.1 de la directiva y la consideración de excepcionalidad por aplicación de la concurrencia de razones imperiosas de interés general para justificar la no aplicación del régimen del silencio administrativo positivo no son de recibo; se está incumpliendo conscientemente el artículo 13.4 de la directiva en la redacción actual del artículo 33.2 del proyecto de ley. Y ya han sido advertidos por el Consell Consultiu. Y esa suerte de circunloquio que se ha introducido en el preámbulo, en la exposición de motivos de la ley, desde luego no es amparo, no es razón suficiente para evitar lo contundente de la advertencia.

En el debate de admisión del proyecto de ley me opuse a la enmienda a la totalidad que presentó el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió, hoy, sin embargo, votaremos en contra del dictamen de la comisión.

¿Qué ha cambiado para que desde una posición favorable a la tramitación hoy vote negativamente? Ha pasado que las cautelas que entonces se pusieron de manifiesto por mi parte se han materializado en el cuerpo de la norma ignorando las enmiendas presentadas: la ley finalmente es más departamental que gubernamental, la ley finalmente abusa de la remisión reglamentaria que la convierte en una norma en blanco en muchos aspectos.

Lamentablemente la seguridad jurídica que sería deseable que fuera reforzada mediante la aprobación de un catálogo de espectáculos y actividades recreativas, o bien el mandato de que se haga en breve plazo, como nosotros pretendemos mediante una enmienda presentada, es decir que se hiciera en un plazo de tres meses, no ha sido atendida.

Se ha entrado, a veces, en una minuciosidad exasperante, así lo pone de manifiesto el dictamen del Consell Consultiu, y en cambio en otras se ha dejado abierta una regulación excesivamente dependiente de la voluntad del ejecutivo.

La regulación de las licencias y autorizaciones de los establecimientos abiertos al público es contraria a favorecer la iniciativa de muchos emprendedores que existen en el sector, y más en estos momentos de crisis en el sector turístico y de ocio, y favorece a veces un intervencionismo exagerado que, desde luego, no beneficia al mercado actual.

En esta línea, las enmiendas presentadas por nuestro grupo no han tenido suerte. Presenté, efectivamente, cuarenta enmiendas, como ha hecho referencia el relator del proyecto de ley, y de las que llegan vivas, diecisiete; algunas de ellas, especialmente sustanciosas, a las que quiero hacer una expresa mención.

Es el caso, por ejemplo, de la necesidad de expresar de una manera más completa los derechos y obligaciones

del distinto personal que participa en los espectáculos, en lo que hace referencia, por ejemplo, a las normas de seguridad del recinto.

También, en lo que hace referencia al procedimiento administrativo, consideramos que sería conveniente mejorar los derechos de las personas interesadas. De ahí que seamos partidarios de ampliar el campo del concepto de interesado en el procedimiento administrativo, que incluya también a los expedientes sancionadores, de manera que puedan ser considerados parte en los mismos las asociaciones y organizaciones representativas de intereses vecinales, económicos y sociales que puedan resultar afectados por la realización de espectáculos y actividades recreativas.

También, en el capítulo de la organización administrativa, entendemos que sería conveniente delimitar mejor y respetar la autonomía de las corporaciones locales o delimitarlas de una manera más concreta. Me estoy refiriendo, por ejemplo, al caso de la inspección y sanción de los establecimientos y espectáculos públicos y de las actividades recreativas.

Igualmente, consideramos pertinente, ya en la ley, crear la comisión interdepartamental de establecimientos y espectáculos públicos y actividades recreativas y no dejarla a una eventualidad futura.

Importante en lo que a la eficacia y a la eficiencia se refiere es el hecho de que nuestro grupo ha pretendido acabar con la discrecionalidad administrativa que en esta materia tiene un campo de cultivo importante. Y para ello ha pretendido limitar a un plazo máximo de seis meses el tiempo de suspensión de la tramitación de las licencias o autorizaciones a las que hace referencia la ley cuando se aprueba una ordenanza o un reglamento o se inicia el trámite de información pública y audiencia. Finalmente, se ha mantenido el plazo de un año.

Un aspecto trascendental, y al que ha hecho especial mención el contenido del dictamen del Consell Consultiu, es el relacionado con los términos para resolver y los efectos de la inactividad administrativa.

Aquí el proyecto de ley se aparta de la normativa administrativa común, que fija como marco general el silencio administrativo positivo, y en un tiempo en que hay que favorecer a los emprendedores aquí se opta por la táctica de la tortuga: la Administración se puede encerrar en su caparazón, no resolver, con la seguridad de que nada va a cambiar. El artículo 33.2 del proyecto de ley, en los términos en que se dio el dictamen, es lo suficientemente descriptivo. La falta de resolución expresa dentro de los términos establecidos tiene efectos denegatorios de la solicitud presentada, sin perjuicio de la aplicación preferente de otras consecuencias que esta ley establece para determinados casos excepcionales.

En definitiva, estamos ante, finalmente, una mala ley, que genera inseguridad jurídica, que tiene a nuestro juicio una fecha de caducidad clara puesto que cuando los tribunales empiecen a aplicar la directiva comunitaria, que es directamente aplicable también en Cataluña, nos encontraremos con unas resoluciones que no serán

siempre favorables y del agrado de los que hoy están impulsando un proyecto de ley que será controvertido en el futuro.

Por todo ello, ya les anunciamos nuestro voto negativo al dictamen de la comisión.

Y únicamente agradecer también, en la medida de mis escasas posibilidades, a veces, puesto que por desgracia esta ponencia ha coincidido en muchas ocasiones con otras intervenciones parlamentarias..., sin embargo quiero agradecer el espíritu de los otros ponentes y la actividad siempre loable del letrado señor Pau y de los distintos servicios lingüísticos de la cámara.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes dels grups d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana de Catalunya i Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Primer, volia començar afirmant que el Consell Consultiu ha avalat l'adaptació del projecte a la Constitució i l'Estatut, amb dues excepcions puntuals fàcilment resolubles.

Això ha provocat un efecte polític que és el següent. Atès que el senyor Turull en la seva intervenció per defensar l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió va centrar la seva oposició al projecte en criteris estrictament jurídics, ara s'ha quedat sense arguments polítics.

Repassem la intervenció del senyor Turull en el debat de totalitat, deia: «En aquest projecte, al llarg dels seus seixanta-cinc articles, hi ha més de cinquanta remissions a una futura concreció de reglament; ho repeteixo, més de cinquanta aspectes molts d'ells molt importants.» I posava exemples: dret d'admissió, condicions de seguretat, delegació de competències, excés de menors, etcètera. I concretava articles: el 5 apartat c, el 6 apartat g, el 9.1, el 10, el 12.2, el 25. I hi afegia la seva crítica principal: «Per aquesta raó la llei provoca» —deia— «inseguretat jurídica.»

Es referia a dos exemples més d'inseguretat i confusió: l'article 26.2, que fa referència al paper dels ajuntaments, i, sobretot, deia, un règim sancionador que podria donar lloc a l'arbitrarietat. I en citava també exemples: l'article 47, el 48.f, el 63, el 44.4.

Doncs bé, senyor Turull, ara, a la llum del dictamen del Consell Consultiu podem dir que no en va encertar ni una —ni una. Tots els articles citats per vostè han estat declarats constitucionals. Tots. I no serà que el Consell Consultiu no els analitzés, en va analitzar quaranta-quatre de forma específica, i tots han estat declarats adaptats a la Constitució i a l'Estatut, rebutjant la pretesa generació d'inseguretat jurídica. I han estat declarats adequats a la Constitució i a l'Estatut per tots els membres del Consultiu, ni un sol vot particular ha avalat les seves tesis.

El Consultiu ha declarat inconstitucionals dos apartats concrets, que vostè, a més, no va citar: un, l'apartat 3 de l'article 39, que establia la possibilitat de limitar el nombre d'establiments de règim especial, tot i que aquesta consideració pot ser discutible, com ho palesa el fet que dos dels membres del consell se'n desmarquin amb un vot particular que no aprecia la inconstitucionalitat. Els grups que donem suport al Govern, però, atensem la recomanació amb una esmena que canvia la limitació d'establiments per la possibilitat d'establir requisits o condicions com la localització, distàncies mínimes, serveis de mobilitat o mesures de seguretat o salut que hauran de complir aquests establiments especials.

L'altre aspecte declarat inconstitucional és la lletra g de l'apartat 2 de l'article 55. No tenim inconvenient a suprimir aquesta frase a través d'una esmena.

Tota la resta del projecte —remissions al reglament, règim sancionador, respecte a l'autonomia local— ha estat declarada constitucional. Amb aquestes dues esmenes l'adaptació al dictamen és plena, i el senyor Turull es queda sense arguments. Però, és clar, jo suposo que quan el senyor Turull llegia el dictamen, nerviós, perquè la clatellada jurídica i política que rebia era considerable, va veure la llum. El Consultiu adverteix que el projecte s'ha d'adequar a la Directiva europea de serveis, 2623. I aquí ara, avui, s'hi ha agafat el senyor Turull.

Però, senyor diputat, si tan important és aquesta qüestió, per què no hi va fer esment a la seva intervenció en el debat de la totalitat? Jo tinc aquí la transcripció de la seva intervenció: ni una paraula amb relació a la directiva europea. I anem, també, a la seva petició de dictamen al Consultiu: vostès demanen que s'analitzi la remissió de normes amb rang de reglament. Cap esment a la directiva europea. A mi m'ha fet la sensació avui que Convergència i Unió, el PP i el Grup Mixt s'han asabentat de l'existència de la directiva gràcies al Consell Consultiu, però no el Govern que va fer el projecte.

Repassem els preceptes més significatius de la directiva europea que poden afectar el contingut del projecte: la simplificació de procediments, és a l'article 38; el dret a la informació, és al 34; el règim d'autorització sotmesa a condicions, al 29; condicions per a la concessió de l'autorització, als articles 30, 34, 35 i d'altres; la durada de l'autorització, al 35 i al 37; la selecció entre diversos candidats, al 39. I així podria anar citant més exemples.

Certament, la transposició de la Directiva relativa als serveis en el mercat interior és, segurament, el procés més complicat que mai han afrontat les administracions de la Unió Europea. Afecta no tan sols espectacles, sinó molts més àmbits sectorials, des d'indústria a medi ambient, i els diversos nivells de l'Administració —Estat, comunitats i ajuntaments. Per això el Govern de la Generalitat es troba immers en un procés de preparació dels canvis normatius necessaris. Avui aquest projecte ja n'incorpora, tot i que no podem excloure alguna modificació posterior, o sobretot la seva inclusió en el Reglament, fruit de la concurrència amb d'altres normatives sectorials. Però aquesta possibilitat, avui no concretada, no és motiu per no aprovar una llei necessària i

imprescindible atès el desfasament entre la llei de 1990 i la realitat actual.

Però anem al tema cabdal i que el Consell Consultiu assenyala, i que aquí ha passat només una mica de resquïtllada. El Consell Consultiu parla del silenci positiu o negatiu pel que fa a les autoritzacions. La directiva europea diu: «A manca de resposta en el termini fixat o ampliat, de conformitat amb l'apartat 3, es considerarà que l'autorització ha estat concedida; tanmateix, es podrà preveure un règim diferent quan el dit règim estigui justificat per una raó imperiosa d'interès general, inclosos els legítims interessos de tercers.» És a dir, es fixa el silenci positiu però es permet el silenci negatiu si l'autorització pot afectar els interessos legítims de tercers.

Els establiments regulats en aquesta llei afecten de forma indubtable a tercers; només cal recordar els freqüents conflictes entre discoteques i altres establiments amb els veïns, que han donat lloc a nombrosos pronunciaments del Síndic de Greuges i a no menys nombrosos processos judicials. Per això un tràmit essencial és la informació pública i la consulta als veïns. L'aplicació automàtica del silenci positiu significaria sacrificar els interessos dels veïns als dels promotors dels establiments. I aquesta llei vol respectar els drets de tots: del veïns i dels promotors.

D'altra banda, el manteniment del silenci negatiu ha estat una petició explícita dels ajuntaments. Cito l'informe de l'Ajuntament de Barcelona sobre el projecte –pàgina 9–: «Valoració molt positiva del silenci negatiu, que cal mantenir.» Ajuntament de Barcelona. És evident que les administracions han de complir els terminis, però, de vegades, en especial en ajuntaments petits, la manca de mitjans no ho fa possible, no perquè no s'hagi fet res, sinó perquè no s'arriba a temps.

I aquí trobem el quid de la qüestió: Convergència i Unió demana que s'apliqui el silenci positiu, és a dir, que «la manca» –diu a la seva esmena– «de resolució expressa dins dels tres mesos següents té efectes autoritzants de la llicència presentada». Això ho han consultat amb els alcaldes i alcaldesses de Convergència i Unió? Aquesta és la posició oficial de Convergència i Unió en els conflictes entre veïns i establiments que es produeixen de forma periòdica en diversos municipis? Consideren positiva per als ajuntaments, en especial per als més petits i per als veïns aquesta esmena? S'imaginem els conflictes que se'n podrien derivar per a un ajuntament de l'autorització per silenci d'un establiment conflictiu?

És cert, tal com diu el Consultiu, que el projecte no feia esment explícit a aquest aspecte. Però això s'ha solucionat, aquesta qüestió, no pas introduint el silenci positiu, sinó mantenint el negatiu i justificant-ne l'excepció en el preàmbul amb referència explícita a la Directiva.

El senyor Turull va fer unes declaracions –i avui també ho ha tornat a dir– demanant, en base al dictamen del Consultiu que declarava inconstitucionals dos aspectes concrets del projecte, la retirada del projecte. Aquest matí, casualitats de la vida, hem aprovat la Llei d'educació, que segons el Consultiu tenia sis aspectes

inconstitucionals, entre ells la regulació de la formació professional, i no he escoltat que el Grup de Convergència i Unió n'hagi demanat la retirada.

Voldria, ara, destacar alguns dels trets essencials de la nova llei, segons el parer del meu grup parlamentari. Deu aspectes essencials.

Primer, es basa en els principis de convivència, seguretat i qualitat.

Segon, a diferència de la llei de 1990, incorpora un títol de drets i deures dels espectadors i usuaris, titulars i organitzadors, dels artistes, intèrprets i de la resta del personal al servei dels establiments i dels veïns, amb especial cura dels menors.

Tercer, la participació ciutadana. A diferència de la llei de 1990, es preveu el dret a la participació ciutadana en aquells aspectes en què la ciutadania pot resultar afectada i el dret a ser consultada en els procediments de tramitació de llicències i autoritzacions.

Quart, la descentralització de competències. Nosaltres no contraposem allò que és nacional amb allò que és local; els ajuntaments també són institucions de Catalunya. I el fet de tenir moltes alcaldies no vol dir ser municipalistes, són coses diferents. Es descentralitzen les competències susceptibles de ser assumides pels municipis; s'incorpora el principi de subsidiarietat establert a la Carta europea de l'autonomia local; es crea la Comissió d'Espectacles i Activitats Recreatives, òrgan de col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments, que no existia en la llei del 90, i es respecten les competències de l'Ajuntament de Barcelona reconegudes a la Carta municipal.

Cinquè, es regulen, per primera vegada, els establiments oberts al públic de règim especial, els *after hours* i les festes *rave*. I quan dic «per primera vegada» no em puc estar de citar unes frases del representant de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona en la seva compareixença. Deia: «L'any 90, quan es va fer la llei, encara que l'Administració deia que no n'hi havia, d'*after hours*, ja n'hi havien –i tant que n'hi havia! Això no és nou. Ara la nova llei entra per fi a regular-ho. I també regula les festes convocades a través de missatges de telefonia mòbil, que poden reunir centenars de persones en un descampat, amb música a tot volum, i permet l'actuació preventiva dels Mossos d'Esquadra, que fins i tot poden decomissar els aparells musicals.»

Sisè, la llei possibilita i amplia els espais on es podran realitzar actuacions en directe. S'ha atès la petició de les associacions que defensen la música en directe de no limitar-la a determinats tipus de llicència, sinó que es permet en qualsevol establiment sempre que es compleixin les normes de seguretat. S'aposta, doncs, pels artistes, per la creació.

Setè, es milloren i modernitzen els tràmits.

Vuitè, s'estableixen mesures cautelars i s'inclouen noves faltes greus o molt greus. Es regulen els criteris i la coordinació de les inspeccions.

Novè, la llei recull, per primera vegada, el reconeixement dels correfocs, grups de foc, cercaviles i altres espectacles amb foc com a part del nostre patrimoni

social i cultural immaterial. Com sabem, la Directiva europea 2007/23, sobre posada en marxa al mercat d'articles pirotècnics, ha creat preocupació per una possible regulació restrictiva que posés en perill la continuïtat de manifestacions tradicionals dels Països Catalans, com la Patum de Berga o els correfocs. La tasca d'alguns eurodiputats catalans –i ara que ja han passat les eleccions vull citar, en concret, la del Raül Romeva– varen permetre la introducció d'una esmena que permet que les festivitats culturals i tradicionals, si l'Estat membre autoritza l'ús d'articles de pirotècnia en el seu territori, no estiguin subjectes a les disposicions de la directiva. Correspon a l'Estat la transposició de la directiva, però avui el Parlament fa un pas important en la direcció correcta en reconèixer, per primera vegada amb rang de llei, el caràcter cultural i tradicional que la directiva europea exigeix.

El meu grup passarà aquest text als grups parlamentaris del Congrés i el Senat i als de les Corts Valencianes i al Parlament de les Illes. El Govern valencià ja s'hi ha mostrat interessat. I també el remetrem a l'Assemblea Nacional francesa perquè pugui ser d'aplicació a la Catalunya Nord. Entenem aquest reconeixement legal com a molt important, i per això hem volgut singularitzar-ne la seva aprovació per unanimitat en tot el Parlament.

I, finalment, la característica que fa deu, d'una gran importància per al meu grup: la llei incorpora com a novetat la introducció en molts dels seus preceptes del principi de no-discriminació en el dret d'admissió. La modificació de l'article 16 de l'anterior llei, de redacció molt poc encertada, ha estat demanada per molts col·lectius i destacats sectors jurídics. L'article 10 estableix ara que el dret d'admissió no pot comportar, en cap cas, discriminació per raó de naixement, raça, sexe, religió, opinió, discapacitat, orientació sexual o circumstància personal o social. Aquesta ha estat una reivindicació que ens han fet arribar diverses associacions i que el Parlament avui fa seva. Es tipifica com a falta molt greu incomplir la prohibició de discriminació establerta per l'article 10. I l'article 22 prohibeix que la publicitat dels establiments inciti a la violència, al racisme, al sexisme, a l'homofòbia o a la xenofòbia, o que sigui sexista o vexatòria per als homes o les dones.

Acabo. Aprovem avui una llei que ara serà desenvolupada per un reglament, que serà elaborat de forma participativa i entrarà en vigor l'any que ve. Aprovem avui una llei necessària, moderna, progressista, que vol equilibrar els legítims drets de tots els actors en aquest sector, que aposta per la convivència, que reconeix les activitats populars i tradicionals i que vol afavorir els intèrprets i els artistes; una llei de la qual ja ningú no podrà dir que crea inseguretat jurídica perquè ha estat el mateix Consell Consultiu qui ha desmentit aquesta afirmació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició té la paraula... Senyor Turull, per què em demana la paraula? *(Pausa.)* Té un minut.

El Sr. Turull i Negre

Sí, moltes gràcies. Senyor Bosch, que el Consell Consultiu en sap més, de dret, que jo ho reconec i a més a més em tranquil·litza. Ara, expliqui tot el dictamen. I el dictamen diu que aquesta llei neix morta i que si és impugnada pot quedar tombada als tribunals. I això és el que diu el dictamen del Consell Consultiu.

I després li diré una altra cosa: vostè no cal que llegeixi la meua intervenció a la presa inicial. Avui li he tornat a repetir tot d'exemples de coses que van a reglament, i per nosaltres això és un xec en blanc. Vostè està en condicions avui de dir-me a qui afecta aquesta llei i a partir de quan afecta aquesta llei? Eh que no, perquè ho dirà un reglament? Creu que això ho podem votar a favor?

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies. Per posicionar-se, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats..., ho estem veient aquesta tarda: aquest és un projecte de llei complex; ho vam dir en el debat de totalitat i en el tràmit, en la tramitació parlamentària d'aquest projecte de llei ho hem pogut comprovar.

La conciliació dels interessos presents en aquest projecte no és fàcil i trobar el punt d'equilibri just és una tasca que mereix esforços com els que s'han fet en el treball de la ponència, on hem estat debatent, jo diria que en profunditat, força dels aspectes que contempla aquesta llei, amb alguns diputats potser més que amb d'altres.

Avui no ens trobem en un punt d'arribada, al punt final d'aquesta matèria, jo diria que tot just ens trobem en un punt i seguit, perquè a partir d'ara caldrà desenvolupar aquesta llei i no serà tasca fàcil. Des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi valorem positivament aquest projecte de llei –no pot ser d'una altra manera–, ja ho vam dir en el debat de totalitat. És una llei en la qual fa temps que s'està treballant; el primer esborrany d'aquesta norma va estar elaborat en la legislatura passada, quan la conselleria d'Interior l'encapçalava la consellera Tura i la Direcció General del Joc i d'Espectacles l'encapçalava el senyor Xavier Guitart.

Voldria destacar alguns trets d'aquesta llei i després concentrar-me en algun de molt concret. Respecte als trets a destacar, doncs, jo diria que aquesta llei, efectivament, regula noves realitats del que ha estat aquest sector de l'oci, del lleure, que ha evolucionat molt des dels anys noranta. Per tant, quan parlem que aquesta llei regula noves realitats, evidentment estem parlant dels *after hours* o d'altres festes, com les *raves*.

Jo també volia fer un reconeixement o destacar especialment aquest reconeixement a les activitats culturals tradicionals. Per la meua procedència, com a berguedana, doncs, evidentment, la cultura del foc i, com ja s'ha dit, el reconeixement als correfocs i especialment

a aquest patrimoni immaterial que representa la Patum de Berga, per mi, té un especial significat, o pel nostre grup parlamentari també té un especial significat en aquesta llei.

De totes maneres jo el que vull destacar d'aquesta llei, i permetin-m'ho, és el seu caràcter municipalista, i ho dic des de la perspectiva també d'alcaldesa. I em sorprenden d'una manera considerable les intervencions dels grups de l'oposició: des del «municipalisme naïf», com l'ha qualificat la senyora Nebrera, a la qualificació..., no qualificació, sinó que a la idea que caldria delimitar millor les competències de les corporacions locals, que apuntava el diputat del Grup Mixt.

Doncs, caram, em sembla que no hem tramitat la mateixa llei, em sembla que no hem llegit el mateix projecte de llei, perquè jo els ho asseguro: hem tingut des del nostre grup parlamentari especial cura a veure, per la nostra, diguem-ne, trajectòria històrica de força política molt lligada al municipalisme d'aquest país, i personalment evidentment també, doncs, hem tingut especial cura a veure com podem millorar la llei, que, ja de partida, ja des del Govern, ens venia amb un caràcter municipalista.

Mirin, són els ajuntaments qui autoritzen l'obertura dels establiments, sí –sí–, els ajuntaments grans i petits. Perquè els ajuntaments de Catalunya, i fa trenta anys que tenim ajuntaments democràtics, tot i que n'hi hagi de petits, dels quals n'hi han que no arribem als mil habitants, jo crec que són ajuntaments responsables, prou madurs, és cert, tenen, tenim dificultats, a vegades, tècniques, però jo crec que som capaços d'autoritzar els establiments dintre del nostre terme municipal. Per tant, jo crec que hauríem de fer un vot de confiança en els ajuntaments d'aquest país, siguin grans o petits.

I aquesta desconfiança que en molts casos els grups de l'oposició veuen cap al sector, que jo crec que no hi és, que jo crec que no hi és perquè des del Govern i des del nostre grup parlamentari som conscients que el sector és un sector econòmic potent, necessari, que contribueix a desenvolupar les nostres ciutats i els nostres municipis, doncs, aquesta desconfiança que vostès veuen cap al sector a mi em dóna la sensació que vostès en realitat on veuen desconfiança és cap a la tasca de les administracions locals, a la tasca dels ajuntaments. I jo crec que aquesta desconfiança no té cap mena de fonament.

Els ajuntaments fins i tot poden assumir la competència d'autoritzar l'obertura d'establiments de règim especial, és cert, aquest cas la llei ho diu molt clar, és una competència de la Generalitat, però que pot delegar-se cap als ajuntaments, determinats ajuntaments, amb determinats requisits.

I, per altre cantó, són els ajuntaments els qui tenen..., si ells ho volen, els qui poden exercir les competències inspectores i sancionadores. Això jo crec que és un gran pas endavant. Per què? Doncs, perquè possiblement hi han municipis de determinada dimensió que potser no voldran exercir aquestes funcions inspectores i sancionadores, perquè no tenen els recursos humans per fer-ho, però potser hi han ajuntaments de mida mitjana i gran que és el que estan desitjant. Nosaltres hem parlat

amb alcaldes, jo ahir parlava amb l'alcalde de Viladecans, respecte del projecte de llei.

Jo crec que, en fi, hem de mirar els ajuntaments amb més confiança malgrat la dimensió que puguin tenir. I jo crec que aquesta llei, diguem-ne, fixa molt clarament quines són les competències dels municipis, les competències de la Generalitat i quines possibilitats hi ha d'exercir aquestes competències i inclús de delegació de competències de la Generalitat cap als ajuntaments. Jo crec que això queda molt ben fixat.

I si això no fos prou o no quedés prou fixat, hi ha un altre element, com s'ha dit també anteriorment per part del senyor Bosch, que és la creació de la comissió on hi haurà d'haver aquest diàleg entre el món local i la Generalitat, o el consell assessor, on hi haurà d'haver el diàleg entre els sectors interessats i les administracions.

Per tant, per això deia jo abans que no estem en un punt i final, sinó que estem en un punt i seguit. És a dir, no acabem aquí, sinó que aquí acaba un procés i en continuem un altre, en comença un altre: el desenvolupament d'aquesta llei, un desenvolupament que ha de ser des del diàleg, diàleg amb els sectors implicats. I sectors implicats vol dir des de l'empresariat a les administracions locals, al Govern de Catalunya, per descomptat, i també, per què no?, evidentment, els usuaris o inclús els veïns.

Nosaltres pensem que la tramitació parlamentària d'aquest projecte de llei ha permès fer aportacions amb la finalitat de millorar alguns aspectes i pensem que el text que avui sotmetem a votació és un bon text.

Abans d'acabar, només voldria fer un capítol d'agraïments: al Govern; a la directora general del Joc i Espectacles, la Mercè Claramunt, i al seu equip; al responsable de Relacions Institucionals del departament, el senyor Carles Andreu; als companys de ponència, el senyor Miralles, la senyora Dolors Camats, el senyor Jaume Bosch, la Patrícia Gomà, en Josep Turull, la Montserrat Nebrera i en José Domingo; al lletrat, per descomptat, en Francesc Pau, i al seu equip; als tècnics del grup parlamentari, en especial l'Odile Rombouts.

I finalment insistir en això, en la coresponsabilitat i en el diàleg permanent que ha d'obrir aquesta nova llei, aquesta llei que nosaltres considerem, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, certament un pas endavant en la regulació d'un sector que ha evolucionat d'una manera molt considerable des dels anys noranta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Honorable conseller, directora, senyora Claramunt, secretari, senyor Boada, diputats, diputades, bé, arribem, doncs, al punt i final de la llarga,

llarguíssima, diria jo, tramitació parlamentària d'aquesta llei; per tant, doncs, la ponència ha tingut ocasió de reunir-se en moltes ocasions i debatre molt sobre aquest projecte de llei. Serveixi, doncs, d'entrada l'agraïment a la col·laboració i al treball en positiu que s'ha fet en el marc d'aquesta ponència, i el meu agraïment a tots els membres, doncs, de la ponència.

Bé, tal com fèiem avinent des d'Esquerra Republicana en el primer debat sobre aquesta llei, en el debat de presa en consideració de la llei..., dèiem, doncs, que la societat actual ha canviat i han canviat els seus usos i costums i també han canviat els seus usos i costums amb relació a l'oci i a les pràctiques de l'oci. Per tant, pensem que una legislació que té, doncs, més de dinou anys podem constatar que ha quedat del tot desfasada i que cal modernitzar-la, posar-la al dia, i, per tant, la necessitat, creiem, d'aprovar aquesta llei és important per modernitzar aquesta nova normativa i modernitzar la regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives.

Constatem també, i d'una manera molt satisfactòria, que l'oci s'ha socialitzat; en els darrers anys, el consum d'activitats artístiques i activitats culturals ha esdevingut i esdevé en l'actualitat una pràctica, doncs, necessària i habitual per gran part de la ciutadania. I, per tant, doncs, ens n'alegrem, que això sigui així, i intentem, amb aquesta llei, facilitar i ajudar aquest gaudir de les activitats artístiques i culturals. Tot i que cal remarcar que aquesta no és una llei de l'àmbit de la cultura; a aquesta llei no li pertoca fomentar les activitats artístiques i culturals, sinó que es tracta d'una llei de l'àmbit de la seguretat, que, com bé coneixen els ponents, el que ha de fer és vetllar per la seguretat en la realització d'aquests espectacles públics i activitats recreatives. I per això s'ha esmenat el títol i s'estableix amb tota claredat que és una llei, doncs, de la regulació administrativa dels espectacles públics, perquè no generi cap tipus de confusió —que semblava que al senyor Turull la hi generava.

Ara bé, aquesta llei, tot i no ser una llei de foment, el que sí que fa és no afegir cap mena de dificultat, cap mena de trava administrativa per poder realitzar aquestes activitats, activitats artístiques i culturals. El que fa, i és molt important en aquest sentit, és simplificar els tràmits administratius que fins ara eren aplicables, molt més complexos fins al moment, i a més a més, doncs, endreça aquest sector que estava «plagat» d'una pluralitat de normes.

La llei que pretenem aprovar en la votació subsegüent té la voluntat de conciliar les diverses sensibilitats ciutadanes, buscant aquest equilibri entre els usuaris dels espectacles i la resta dels ciutadans, i buscant aquest equilibri bàsicament amb els veïns dels indrets on es celebren els espectacles, que és on hi ha normalment els conflictes, i el que fa és establir, doncs, regles bàsiques de convivència.

També aquesta llei, ja ho hem dit, vetlla per la seguretat dels participants en aquests espectacles i estableix els criteris amb relació als establiments. I com no podia ser d'una altra manera, el que fa és vetllar per l'interès, per l'interès públic general. I ho fa preservant, establint pautes per preservar la salut i la mobilitat.

I és per aquest motiu que la llei s'adequa a la directiva europea de serveis a què ja han fet referència. I és per aquest motiu que s'ha de mantenir el règim d'autoritzacions, ja que en cap cas es tracta d'autoritzacions discriminatòries que facin un tracte diferenciat entre els prestadors de serveis de les comunitats, comunitaris. I la mateixa directiva, doncs, també estableix les raons per permetre les restriccions a la llibertat de prestacions de serveis, atenent, com bé recull la mateixa llei, intencions d'interès general. I aquestes raons les recull la llei: ordre públic, seguretat pública i salut pública. Per tant, els objectius de la directiva estan plasmats i recollits en la llei.

En el mateix sentit també aquests objectius estan recollits en la llei pel que fa referència al silenci administratiu, quan la mateixa directiva, doncs, estableix la possibilitat d'establir l'excepcionalitat en el sentit negatiu quan s'han de protegir interessos de terceres persones.

Permeti'm fer ressaltar dues incorporacions importants, en l'entendre d'Esquerra Republicana, al llarg de la ponència. Al llarg de la ponència, doncs, s'han introduït diferents esmenes que han millorat la llei i a mi m'agradaria, molt breument, destacar-ne dues d'importants.

La primera d'elles és la potenciació de les activitats de la cultura popular i d'arrel tradicional catalana, i especialment la declaració que reconeix les cercaviles, els correfocs i les altres festes amb foc com a patrimoni social, cultural i immaterial de Catalunya, establint, creiem, d'aquesta manera un major blindatge a les activitats davant la transposició de la futura directiva del foc.

I la segona de les novetats destacables són les facilitats que adopta la llei per a la música en viu, facilitats perquè es dugui a terme aquesta música en viu, perquè, d'una banda, quan aquesta es realitzi de manera habitual en un establiment obert al públic sota una llicència determinada no es necessitarà cap altra més autorització o llicència per realitzar aquesta activitat, i, per contra, quan la música en viu, doncs, es dugui a terme d'una manera ocasional..., també resta exempt de la necessitat de llicència i sols està sotmès a la necessitat de comunicació prèvia. Per tant, ho valorem d'una manera molt positiva, a l'igual de com ho fa el sector que representa la música en viu.

I, per últim, per acabar, una menció al dictamen del Consell Consultiu amb relació a aquest projecte de llei.

En primer lloc, crec que cal dir que el dictamen es pronuncia amb tota claredat sobre la no-vulneració del principi de seguretat jurídica. I, literalment, el que diu el dictamen sobre les remissions reglamentàries és que «es troben dins dels paràmetres d'actuació de la potestat reglamentària i respecten, amb caràcter general, el principi de reserva de llei». Per tant, en tot cas, el que declara el dictamen és que és respectuós, i sols poden ser o són dubtosos, a parer del Consultiu, dos articles; dos articles que són convenientment esmenats amb les esmenes que votarem posteriorment, i, per tant, no hi haurà ni una ombra de dubte sobre quina és la legalitat, l'eficàcia i la qualitat de la norma jurídica que ens proposem aprovar. En aquest sentit, una esmena suprimeix l'article 55.2, lletra g, sobre tipicitat de les sancions, i

la segona, doncs, concreta els límits dels establiments en règim especial, el 39.3.

Perquè permetin-me dir-los, en aquest sentit, que nosaltres sí que creiem que els establiments de règim especial han d'estar limitats, els *after hours* han d'estar limitats, perquè estem convençuts que la societat no vol un *after* en cada cantonada, i nosaltres, la formació que represento, tampoc, perquè defensem un determinat model de societat, a més a més que defensem un determinat model de municipi, de ciutat, de vila, que, per entendre'ns, xoca frontalment amb aquest *after* sense límits a cada cantonada.

Per tots aquests motius, doncs, votarem a favor de la llei, i creiem que ens hem de felicitar perquè tenim una norma que actualitza les necessitats de l'oci a les necessitats del segle XXI.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim a la votació.

En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem les esmenes, en primer lloc, números 15, 17, 18, 19, 21 i 113.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 70 en contra i 13 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem, en primer lloc, les esmenes números 42, 43, 45, 47, 51, 99, 101, 121 i 152.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 113 en contra i 3 abstencions.

Votem les números 7 i 140.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 113 vots en contra.

Votem seguidament les números 34 i 60.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 67 en contra i 46 abstencions.

Votem ara les esmenes 32, 36, 63, 73, 91, 104 i 118.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Votem ara les números 107 bis, 134 bis i 142 bis.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor i 67 vots en contra.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 67 vots en contra i 49 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

En primer lloc, votarem les números 93, 107 ter, 134 *quater*.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 57 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions.

Votem ara la 142 ter.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 67 en contra, 13 abstencions.

Votem seguidament les números 27, 40 i 142.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 126 vots en contra.

Votem ara les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votem primer l'esmena 134 ter.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Votem ara les esmenes 82 ter i 133 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor, 14 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena 107 *quater*.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 67 vots a favor, 58 en contra, 3 abstencions.

Votem l'esmena 82 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 80 vots a favor, 3 en contra i 46 abstencions.

Votem l'esmena 151 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 81 vots a favor i 48 en contra.

Es passa a la votació de la resta del text del dictamen del projecte de llei, que inclou l'esmena tècnica signada per tots els grups.

Primerament donarem lectura i seguidament votarem l'article 4.4, que diu: «Les cercaviles i les activitats dels grups de focs, com ara els correfocs i altres espectacles i festes amb foc i pirotècnia de caràcter popular i d'àmplia representació i tradició en les activitats de la cultura tradicional catalana, que formen part del patrimoni social i cultural immaterial de Catalunya, es regeixen per aquesta llei i per la normativa sectorial en la matèria.» Votem aquest article, el 4.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem la resta del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives ha estat aprovat per 67 vots a favor i 62 vots en contra.

(Pausa.)

El vicepresident segon

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de mitjans de comunicació en el nou marc legal.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de mitjans de comunicació en el nou marc legal (tram. 300-00221/08)

L'ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

(Remor de veus. Pausa.)

Quan vulgui, senyor diputat.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors i senyors diputats, aquesta interpellació que avui el meu grup parlamentari fa probablement seria més propi que la féssim al Congrés dels Diputats, on també ja avanço que la farem, però creiem que és important que el Govern de la Generalitat de Catalunya, en la figura del seu conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, també faci avinent davant d'aquesta cambra quina és la posició del Govern de la Generalitat.

Fa unes setmanes, el Govern espanyol, atenent els insistents requeriments de la Uteca, de la Unió de Televisions Comercials Associades, va anunciar la supressió immediata de la publicitat a la televisió espanyola, i actualment –televisió pública espanyola, s'entén– s'està tramitant el Projecte de llei de finançament de l'ens públic a les Corts espanyoles.

Des de sempre, a l'Estat espanyol no hi ha hagut cap política audiovisual a llarg termini, ni cap model con-

sensuat. La fi del monopoli de Televisió Espanyola, amb l'aparició de les televisions privades, va ser fruit de la pressió; l'oferta, en el seu dia, de televisió per satèl·lit també va ser fruit de la pressió; l'increment de canals de TDT en l'àmbit espanyol, que ara s'ha demostrat insostenible, va ser fruit, tanmateix, de la pressió; l'autorització de la TDT de pagament ha estat fruit, de nou, de la pressió, i ara, l'anunci de supressió de la publicitat a la televisió pública espanyola també ha estat fruit, un cop més, de la pressió.

Des del nostre punt de vista, és molt greu que una mesura de caràcter estructural, de fons, amb conseqüències a llarg termini, es fonamenti en un fet conjuntural com és la baixada dels ingressos publicitaris dels operadors privats en un moment de crisi. Es prenen decisions estructurals amb premisses conjunturals.

Contra aquesta proposta de supressió, s'han aixecat moltes veus en contra, començant pel mateix informe de la Comissió Nacional del Mercat de les Telecomunicacions, que va ser un informe desfavorable. La CNMT i els operadors de telecomunicacions, els privats, que ja han avançat la conveniència d'apujar les tarifes per fer front a la nova despesa..., a la nova taxa que se'ls aplicarà..., fan preveure l'inici d'una llarga batalla legal per denunciar el que consideren un impost que està mancat del fet impositiu.

Els anunciants, els publicistes i un llarg etcètera també saben que les condicions de mercat canviaran dràsticament un cop la publicitat a la televisió pública espanyola hagi desaparegut.

Nosaltres considerem que això és un fet greu, que s'aprofita d'una disposició legislativa, que, si un se la llegeix detingudament, parla que la voluntat de fer aquest canvi de finançament a la televisió pública espanyola, la reducció de publicitat, té com a objectiu garantir l'estabilitat en els ingressos i en conseqüència afavorir l'equilibri pressupostari.

Un no ho acaba d'entendre, això, perquè, si, per un cantó, resulta que els ingressos que venien de la publicitat ara resulta que vindran de taxes aplicades sobre els operadors privats o, fet que considerem inclús més greu, sobre els operadors de comunicacions electròniques, ens trobem que per, en certa manera, canviar un dels sistemes de finançament, la part privada, que era l'aportació que les empreses publicitàries, els anunciants feien al pressupost de la televisió, de la televisió pública espanyola, ara resultarà que el que fem és establir una taxa que s'aplica, que no deixen de ser recursos públics, perquè totes les taxes són finalment recursos públics, i que s'aplica per finançar la televisió de l'Estat, la radiotelevisió de l'Estat.

Això creiem que és un fet greu, perquè hi havia un model que ja estava consensuat a nivell estatal, que és d'aplicació obligada a Catalunya, perquè per alguna cosa vam fer la Llei de comunicació audiovisual del nostre país, que parla de quin és el model de finançament de la nostra televisió i ràdio públiques, de les emissores de la Generalitat. I parlem d'un model de finançament mixt, amb una part pública, que dintre de les pautes que marca el contracte programa fa front a allò que se'n

diu «el servei públic», però amb una part de finançament privat que permet que les nostres emissores públiques puguin concórrer al mercat de drets en condicions d'igualtat amb altres corporacions públiques o privades. Si no tinguéssim aquesta dotació addicional del fons publicitari, probablement la capacitat de competència de la televisió i de la ràdio públiques de Catalunya no seria la mateixa.

És per això que, amb aquesta interpellació, honorable conseller, nosaltres li fem avinent la nostra preocupació pel sistema que es vol tirar endavant; preocupació que augmenta al saber que amb la Llei general audiovisual, que també està en fase d'avantprojecte, es pretén regular els criteris generals de finançament de les televisions autonòmiques, amb una clara intromissió, si això s'arribés a produir, en la sobirania d'aquest Parlament i de les seues competències a l'hora de legislar sobre el nostre marc audiovisual.

Les coses que farà la Llei general audiovisual o que preveurà la Llei general audiovisual de les Corts espanyoles, la nostra Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya ja fa més de dos anys, vora tres ja, que les està aplicant. Des de la participació en el finançament de tot el que és el conjunt d'empreses de comunicació de la Generalitat, la dotació obligada de part del pressupost per a l'impuls a la indústria audiovisual europea o a la indústria audiovisual catalana..., totes aquestes qüestions nosaltres ja les tenim tocades a la nostra llei.

Per tant, voldríem saber, des d'aquest punt de vista, quina és l'opinió del Govern sobre aquesta qüestió, però molt específicament sobre la qüestió del canvi de model de finançament a la televisió pública, a la radiotelevisió pública espanyola, i les possibilitats, diguéssim..., la possibilitat, no les possibilitats, que això, a través de la Llei general audiovisual, acabi afectant el sistema públic de comunicació del nostre país i el seu model de finançament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en principi, les limitacions de la política en matèria audiovisual a Catalunya es deuen fonamentalment al fet que, en matèria de telecomunicacions, la potestat completa correspon a l'Estat. Aquesta qüestió, que es va intentar matisar i gestionar en una fórmula concertada a través d'alguns esborranys de l'Estatut, finalment no va ser tocada.

El canvi radical més important que s'ha produït en les polítiques europees en aquest àmbit té a veure amb el fet que fa vint anys les telecomunicacions eren considerades matèria bàsica estratègica pels estats i, en con-

seqüència, els estats ho consideraven una competència fonamental, mentre que els continguts audiovisuals es consideraven una competència de segon nivell i, com a tals, competències dignes de formar part de subestats o altres administracions.

Amb aquesta concepció es va arribar al procés de liberalització i amb aquesta concepció ens trobem ara encara vigents, en una situació en què la realitat diu que la competència bàsica afecta els serveis a les persones i, per tant, els continguts audiovisuals, i contemplant les telecomunicacions pràcticament com poc més que la infraestructura per a la prestació d'aquest tipus de servei. Aquest és, una mica, el marc general.

En aquest marc general, s'ha produït també una deriva de la noció de servei públic, que queda recollida en la legislació catalana. De fet, al preàmbul de la Llei de l'audiovisual de Catalunya ja s'hi plantejava la següent consideració: «El nou marc jurídic audiovisual s'ha de fonamentar» –dèiem– «en la reconsideració de la noció de servei públic, en el seu doble vessant de monopoli i de titularitat, en el reconeixement de la llibertat de comunicació amb la modificació consegüent de l'actual règim de concessió per un d'autorització i llicència.» I, de fet, això és el que fa la Llei catalana de l'audiovisual, que ho fa per primera vegada en el marc estatal, establint clarament aquesta distinció entre allò que és servei públic d'allò altre que no ho és.

Bé, el procés de liberalització arriba fins aquí, aquest és un bon punt, i en aquest punt es fa la Llei catalana de l'audiovisual. A partir d'aquest moment, la Llei catalana de l'audiovisual el que fa és aplicar a Catalunya una concepció en línia amb les concepcions més avançades d'Europa, que s'apliquen d'una forma coherent. I el que estableix aquesta normativa és el doble finançament; és un model de finançament amb base fonamental a uns recursos públics plantejats, si em permeten la segona i darrera cita, en els termes següents, diu: «Aquesta llei» –la Llei de l'audiovisual, també el preàmbul, no l'articulat– «es basa en el principi que la suficiència financera és imprescindible per a garantir la prestació de servei públic d'una manera real i efectiva. En aquest sentit, la presència principal, estable i equilibrada de fons públics, subministrats sobre la base d'un contracte programa de durada pluriennal i en el marc de l'assumpció d'un seguit d'objectius de servei públic, constitueix una peça clau de tot el sistema.» I tot seguit s'estableix la possibilitat d'accedir al mercat publicitari amb algunes limitacions i restriccions respecte a la norma general que afecten també l'empresa pública.

Aquest és el model que queda establert i aquest és el model a partir del qual semblava que havia de construir-se tota la normativa espanyola en els diversos esborranys que mai no arribaven a bon port, ni en aquest àmbit, ni en el de la creació d'una autoritat reguladora espanyola.

La sorpresa és que amb una precipitació clara i flagrant... –i de fet, diversos col·lectius econòmics i gent tan poc sospitosa com els anunciants s'han anat pronunciant darrerament–, que és decidir l'eliminació de la publicitat en la ràdio i televisió públiques, com a mínim, a l'hora de la formulació d'intencions.

En cap cas –en cap cas– la iniciativa de l'Estat hauria d'afectar la normativa catalana en matèria audiovisual. Nosaltres tenim un model, tenim un marc normatiu actualitzat i modern, i tenim una política que sembla comptar amb un ampli consens, també en aquesta cambra i en la societat, i que és adequada a les característiques del nostre sistema audiovisual, que és un sistema audiovisual que encara pivota, sobretot, al voltant d'una gran empresa pública, que és la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. De manera que nosaltres hem de blindar aquest model perquè és adequat per al sistema audiovisual però també per al sistema econòmic català.

Pensin que la publicitat, a banda de servir per finançar els mitjans de comunicació, té moltes altres funcions socials; algunes d'elles rellevants en el terreny econòmic. L'empresariat català que gestiona empreses de proximitat i que s'adreça fonamentalment al mercat de proximitat no té una plataforma de difusió d'informació comercial equivalent al pes que té la radiotelevisió pública catalana en aquests moments, com a mínim en l'àmbit televisiu; seria més discutible en l'àmbit radiofònic, però clarament en l'àmbit televisiu.

En aquestes condicions, si aquesta plataforma de transmissió, de connexió amb els clients hagués de ser substituïda i haguéssim de recórrer a les grans cadenes privades espanyoles, que són les que en termes d'audiència podrien ser competitives en aquest canal públic català, els costos d'aquesta emissió publicitària serien fins a cinc o sis vegades més alts, perquè arribaria a un mercat molt més gran, però seria un mercat rellevant per a aquestes empreses.

Per tant, el mateix sistema econòmic català es veuria seriosament perjudicat si hi hagués una ingerència normativa que afectés la Llei catalana de l'audiovisual, que, com dic, està concebuda tenint en compte paràmetres audiovisuals, però també tenint en compte paràmetres que afecten el sistema econòmic català. Aquesta és una qüestió fonamental.

Però com els deia, nosaltres hem vist amb preocupació l'actitud conceptual que, en un moment, en una situació conjuntural de crisi de captació del mercat publicitari per part de les empreses privades, hi hagués la reacció de pensar que, captant els recursos publicitaris a què accedeix l'empresa pública, amb això, hi hagués un efecte compensador.

Primer, no és veritat, no està demostrat, i més aviat està demostrat el contrari, que el gruix d'aquests recursos que en aquests moments capta la televisió pública espanyola passés a engruixir els ingressos de les televisions privades. Hi ha una part de la publicitat que en aquests moments estan perdent mitjans de comunicació que no tornarà ni a la premsa ni a la ràdio ni a la televisió, sinó que anirà a les noves plataformes.

Però a més a més la publicitat es guia per índexs d'audiència. Per tant, les empreses privades que vulguin disposar dels recursos de les públiques hauran d'obtenir uns increments en nivells d'audiència. Si el problema és fer desaparèixer la pública, això és una cosa. Si el problema és de captació de recursos, això pot tenir re-

accions normatives. Però en cap cas no té sentit posar en risc la viabilitat de la xarxa pública de radiotelevisió a canvi de pensar que d'aquesta manera resollem un problema econòmic de les empreses privades.

Com els dic, això no està establert. La nostra limitació ha de ser la normativa europea en l'àmbit audiovisual. Hi ha hagut un model d'evolució d'aquesta normativa, com els dic, de donar cada vegada més prioritat als serveis audiovisuals i dins d'un procés que en general hem caracteritzat com de liberalització. I això ha arribat al punt que ha arribat. Hem de veure com anirà progressant la normativa europea en aquest camp, però, com els dic, la normativa catalana està actualitzada, és moderna i és adequada a l'estat del nostre sistema, a la nostra dimensió i les seves característiques.

Estem en una fase en què hem de garantir la viabilitat del sector privat també en l'àmbit televisiu, ho hem aconseguit una mica en l'àmbit radiofònic, ho hem d'aconseguir també en l'àmbit televisiu, això requereix un temps i ha de fer la seva via. I efectivament ens hem d'ajustar a algunes restriccions pel que fa a la publicitat. La Llei catalana de l'audiovisual ja ho preveu i el contracte programa que està en procés d'elaboració, que és el nou contracte programa de relació entre l'Administració pública i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ho haurà de tenir en compte. I és modelant bé aquestes restriccions que haurem de trobar la conciliació perfecta entre la viabilitat del sector privat en l'àmbit radiotelevisiu i la garantia d'un finançament adequat en l'àmbit dels mitjans públics. I aquesta és una mica la qüestió.

Per tant, hi ha preocupació, creiem que això s'ha de reflexionar més, creiem que l'experiència catalana hauria de ser més tinguda en compte, nosaltres tenim un bon marc normatiu, que va ser debatut i consensuat, i a partir d'aquí creiem també que la limitació ha de ser el marc normatiu català. No creiem, sincerament, que hi hagi una afectació directa sobre el marc normatiu català.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, aquest de fet no és un torn de rèplica, sinó un torn de cortesia, per manifestar, certament, la satisfacció del meu grup, jo crec que de tots els grups que donen suport al Govern i espero que del principal grup de l'oposició, per les posicions que vostè ha mantingut aquí en nom del Govern de Catalunya, perquè amb l'erudició que el caracteritza ha desplegat tot el ventall de possibilitats normatives que hi havia, però també ha assenyalat d'una forma molt clara els perills que sobre el nostre subsistema, dintre el sistema estatal, podrien haver-hi, podrien recaure.

I, des d'aquest punt de vista, per reforçar en certa manera la posició del Govern ja anuncio que contra, digués-

sim, el que és habitual, que és que els grups que donen suport al Govern no presentem moció, en aquest cas sí que presentaríem una moció per recolzar la posició del Govern que vostè ha manifestat avui davant d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Honorable conseller, vol exercir el torn de replica, o no cal? *(El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació renuncia a fer ús de la paraula.)*

Interpel·lació

al Govern sobre la política amb relació a la temporada turística (tram. 300-00219/08)

Bé, doncs, passaríem al setè punt de l'ordre del dia; és la interpellació al Govern sobre la política amb relació a la temporada turística. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per a la seva exposició té la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fem aquesta interpellació al conseller corresponent de turisme, responsable de turisme, amb motiu, doncs, de la situació que ens estem trobant o de les dades que estan apareixent, preocupants, en relació amb el que serà la temporada de turisme, que ja ha començat, l'1 de juliol, com a temporada alta.

No cal que li digui, senyor conseller, que el sector turístic a Catalunya representa una part important del sector, no cal repetir que representa un 12 per cent del PIB i no cal dir que són 350.000 els llocs de treball que en depenen. Per tant, ens trobem davant d'un sector important, d'una importància tremenda, i que també és un motor econòmic, sense dubte, de Catalunya.

Avui, com li estava dient, l'1 de juliol, comencem una temporada, la temporada alta del turisme, i la comencem d'una manera preocupant, o ens hauria de preocupar la situació, perquè..., li donaré simplement unes dades, perquè vostè vegi el que ha pogut estar passant i la previsió, també, que al nostre criteri el Govern havia d'haver fet al respecte.

Durant l'any 2008, a Catalunya han deixat de vindre 1.037.000 turistes estrangers, comparativament amb el 2007. Penso que és una quantitat que ja marcava, doncs, una preocupació del que podia passar durant aquest any 2009.

La segona és que les pernoctacions de turistes estrangers a Catalunya han caigut en vora de 5 milions; concretament, 4.591.000 turistes que han deixat de pernoctar, així i tot, amb la baixada que han tingut els establiments de turisme.

Però si ens aproximem més i anem a buscar ja dades més pròximes d'aquest any, doncs, la preocupació hi continua estant. Jo no vull dir, senyor conseller, «alar-

ma», perquè no és bo dir-ho, per al bé de Catalunya i per al bé del turisme a Catalunya, però sí una preocupació. Els quatre mesos d'aquest any, el primer destí de Catalunya..., han sigut espanyols, allò que vostè en diu «turisme d'aproximació»; m'agrada més potser, per no dir «turisme espanyol», però és la veritat, és el turisme espanyol. Han sigut 3,3 els milions d'espanyols que han visitat Catalunya, el nostre país; però, així i tot, hi ha hagut una davallada d'un 11,2 per cent correlativament amb el que van ser les dades del 2008.

Si anem avançant més, amb estadístiques publicades en aquest cas en un mitjà de comunicació, els cinc primers mesos –ara ja no estem parlant dels quatre, sinó dels cinc primers mesos de l'any 2009–, l'alerta ja és més preocupant, perquè tot el que estava previst no es compleix i perquè Catalunya passa a ser la segona comunitat autònoma amb més pèrdua de turisme, amb un 13 per cent, darrere d'Andalusia. I per cert, no és per res, però l'única comunitat que creix en turisme és la Comunitat de Madrid, amb més d'1,3. Possiblement, senyor conseller, perquè no obliguen a retolar en castellà. Però, simplement, s'ho prengui en el sentit que a vegades vostè fica comparativament comunitats autònomes en les quals nosaltres governem; doncs, també deixi'm que jo pugui gaudir que a on governem també ho fem bé.

Per tant, aquestes dades són unes dades preocupants, i són unes dades que, la veritat, nos fan, doncs, pensar una mica, eh?, que aquesta temporada el turisme a Catalunya tindrà una preocupació bastant considerable en aquest sentit.

Miri, el que és lamentable, senyor conseller, i li ho dic amb el cor a la mà, és que des del seu departament ajuden molt poc en aquesta feina, molt poc. Miri, aquest diputat, aquestes dades les ha anat buscant «por ahí», no? Jo li vaig fer una pregunta a vostè, i li vaig demanar que em digués i que em contestés preguntes relatives a les previsions: quins previsions hi havia, quines zones, quin tipus de turisme... Contesta: «La Direcció General de Turisme no elabora estudis de previsions sobre la procedència turística, llocs de destinació turística, per les dificultats de la seva elaboració. La Direcció General de Turisme no elabora estudis de previsions sobre la despesa mitjana de cada turista. La Direcció General de Turisme no elabora estudis de previsions que valorin la durada mitjana de les estades dels turistes. La Direcció General de Turisme no elabora estudis de previsions sobre els llocs més visitats pels turistes.» Continuo: «La Direcció General de Turisme no elabora estudis de previsions sobre l'activitat turística.» Què fa, la Direcció General de Turisme? Què fa? Perquè fa pocs dies també li feia una interpellació sobre comerç, i no sabia ni els llocs de treball que s'havien perdut, ni per autònoms, ni per compte aliè, ni establiments, ni llocs localitzats. I aquí hi ha una contesta de vostès que és l'ajuda que tenim els diputats per conèixer la situació del turisme. Hem de buscar-nos la vida, buscar en uns altres llocs per a poder fer-ho.

Continuaré amb aquest aspecte. Miri, nosaltres pensem –miri si també..., en alguna cosa li donem la raó– que hi ha tres fets que situen aquesta crisi i aquesta situació que tenim.

El primer: hi ha una crisi econòmica, hi ha una crisi als països europeus, Espanya com a tal també està inclosa dintre..., per tant, aquí, escolti'm, tots som conscients que la situació i crisi econòmica fan que la gent, doncs, no viatgi tant o es busqui uns altres llocs per a poder viatjar.

El segon és que hi ha un canvi també d'hàbits de destí turístic. Però això ja no ve tan accentuat pel tema de la crisi, sinó perquè aquestos canvis ja fa temps que estan existint, i ja els tenim. Tenim, per exemple, que els grans clients nostres eren els països nòrdics, i ara resulta que el client primer que tenim és el client espanyol i els russos; els russos, que després en això sí que faré un apartat, perquè sí que van salvar la temporada passada.

Per tant, avui la gent prefereix, als països nòrdics, anar-se'n a Turquia, anar-se'n a Egipte o anar-se'n a Grècia. Per què? Possiblement perquè ho deuen fer millor que nosaltres; possiblement perquè han fet polítiques que són per abaratir realment els costos i perquè la moneda, realment, els permet poder fer-ho, possiblement. Però, si la tendència dels països nòrdics ha sigut anar a aquests països, per què nosaltres no copiem una mica, per exemple, com Turquia? Turquia ha facilitat els visats dels russos, mentre que nosaltres els estem complicant cada dia més i no arribem a acabar cap acord per a poder facilitar aquesta tasca.

I l'altre, deixi'm que li digui que també la culpa de tot això la té una falta de previsió de política turística del seu departament. I deixi'm que li ho digui de veritat, que això és el que ha accentuat més que avui siguem la segona comunitat que més pes ha perdut en turisme en el que és tot Espanya.

Per tant, nosaltres volem centrar molt el nostre debat, en primer lloc, senyor conseller, en el fet que si ja tenim una visió clara que el primer turisme que tenim, que el turisme que ens està donant una resposta, que el turisme que la temporada passada ens va salvar els mobles era el turisme espanyol i era el turisme rus, concretament a Tarragona, doncs, ja sabem més o menys per on hem d'anar, més o menys tenim per on caminem. I jo li dic a vostè: quina campanya ha fet vostè de televisió a les televisions espanyoles, a totes les comunitats, promocionant Catalunya? Jo cada dia encenc el televisor i veig La Rioja, veig Castella-Lleó, veig Andalusia, veig tota la resta. Nosaltres no apareixem per cap cantó –per cap cantó. Per tant, quin atractiu turístic pot tindre per al turisme espanyol vindre a Catalunya, si primer no estem fent una campanya d'exteriorització, com unes altres comunitats ho estan fent, i de manera brillant –i de manera brillant.

Senyor conseller, jo li diria a vostè: que té *repelús* d'arribar a algun acord, realment, amb el Govern central? No? Doncs, miri, jo li diré una cosa: jo li voldria preguntar a vostè que com s'interpreta que uns altres territoris, com la Comunitat Valenciana, hagin fet convenis amb l'Estat, amb empreses «touroperadores», per a arribar a objectius comuns i per a arribar a polítiques comunes de turisme quant a Espanya –i quan parlo d'Espanya parlo de Catalunya– i quant a, realment, un atractiu per a poder fer-ho. La Comunitat de València ho ha fet. Una

altra vegada me dirà que li fico els exemples..., però, és clar, li fico els exemples de comunitats en les quals jo puc dir també que la situació l'estan tirant en marxa i estan funcionant.

Per tant, jo voldria saber per què vostès no han arribat a acords amb diferents «touroperadors» en promocions conjuntes amb el Govern espanyol, amb una projecció internacional. Per què no ho han fet? Per què no han fet...? Perquè no els agrada? Però, ho torno a dir, un dels operatius més importants que nosaltres estem tenint és el turisme, realment, espanyol.

Un altre és... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ho deixo i continuo, perquè hi ha més punts, i per tant, senyor conseller, continuarem desenvolupant la interpellació.

El vicepresident segon

Gràcies, excel·lentíssim diputat. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empreses, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Comencem per allà on estem d'acord, senyor diputat; després ja anirem allà on no estem d'acord. Vostè ha dit tres punts; evidentment, en el tercer jo no estic d'acord amb vostè, en els altres dos sí: estem davant d'un canvi estructural i d'un problema conjuntural.

Començo pel canvi estructural. El canvi estructural es produeix no només perquè el turisme de masses clàssic, que busca bàsicament sol i platja, marca blanca, està derivant cap a noves destinacions, que són destinacions competitives en preu i en exotisme –i en això no hi ha res a fer, perquè el que no es pot fer és rebentar preus–, sinó perquè la destinació madura que som nosaltres el que ha de fer –i és el que estem fent; després explicaré el que estem fent, estructural– és anar a buscar segments més especialitzats on se'ls doni qualitat i especialització en el producte. I això ho fem amb tot els emissors europeus, que cada cop més vénen a Catalunya, no com venien als anys seixanta, setanta o vuitanta, només per tenir una platja, sinó que vénen o per esdeveniments culturals, per esdeveniments esportius, per congressos, per esdeveniments musicals, per coneixement de ciutats, per cultura, per història, per naturalisme, per serveis d'alta qualitat, perquè anar a Egipte, des d'un punt de vista de seguretat física i de salut no és el mateix que anar a Catalunya, o les destinacions no estan preparades per acollir turisme familiar o per a discapacitats.

Per tant, estem anant a buscar un tipus de demanda al qual oferim una oferta molt sofisticada i especialitzada. I això és la nostra adaptació al canvi estructural, que ve d'anys i que va tenir, podríem dir, als anys noranta una pròrroga de la situació anterior gràcies al fet que als nostres competidors els passaven desastres: o hi havia terrorisme, o hi havia tsunamis, o hi havia algun problema, o guerres. I als anys noranta ja tocava canviar de model. I aquí no es va començar a canviar el model perquè les xifres van anar pujant encara, perquè

els competidors potencials estaven tocats per diverses qüestions.

Però això a partir del 2000 ha canviat i aquesta tendència s'han accentuat. Amb el *low cost*, a més a més –és la sort que hem tingut, també–, s'ha posat en marxa un enorme potencial de turisme de ciutat d'estades més curtes. I això és el que ens ha fet créixer durant aquests últims anys, malgrat ser una destinació madura, mentre altres destinacions madures entraven a l'estancament o baixaven.

Per tant, diguem-ho tot, nosaltres hem estat creixent durant anys, fent una transformació prou tranquil·la, que podria ser traumàtica..., en algunes de les comunitats que vostès lideren a Espanya, traumàtica... (*Pausa.*) Sí, home, clar, perquè passem, passem... Per això s'han de fer intervencions, a vegades, importantíssimes de rehabilitació, perquè han trinxat algunes zones. La intervenció que ara es farà a Palma, per sort a Catalunya no l'haurem de fer, perquè aquí hi ha hagut canvis. I d'abans; això ja no és propietat meua: governs anteriors, els municipis, el sector..., han anat adaptant, han anat renovant... Jo no dic que no hi hagi zones, petites zones, o àmbits d'obsolescència en què caldria intervenir, però no en la magnitud de la costa de Màlaga o de la de Palma, que han estat manats per un determinat tipus de model, més immobiliari que turístic –més immobiliari que turístic.

Per tant, aquest canvi ja l'estàvem produint, ja estem fent polítiques per a això; polítiques, hi insisteixo, de sofisticació en l'oferta, productes públics... No es posava en valor el patrimoni del país suficientment –el patrimoni de tot tipus: naturalista, històric, cultural, etcètera–; no hi havia un conveni, per exemple, amb Cultura. En aquests moments, per exemple, hi ha un conveni conselleria de Cultura - Turisme per aprofitament dels recursos patrimonials com a destinació turística. Tenir un museu no vol dir tenir un producte turístic, perquè, si al museu obren de nou a una i el funcionari a la una mira i tanca el rellotge i els caps de setmana, quan hi ha el turisme, està tancat, allò no és un producte turístic.

I estem fent un canvi de mentalitat en el patrimoni que existeix per convertir-lo en producte turístic i, a partir d'aquí, posar-hi la cel·lofana, que és el que saben fer els francesos i aquí no s'ha fet mai. La ruta dels càtars és un invent, però és un gran invent. Doncs, estem fent això, estem creant rutes basades en patrimoni, rutes diverses, amb origen en temes..., de temàtica històrica, de temàtica gastronòmica, enoturística... I això és el canvi estructural que estem promovent.

Molt bé. Per tant –em deixo coses que deixem per a la rèplica–, sobre aquest canvi..., que crec que ens en sortim relativament bé, ja dic, i no tot és gràcies a aquest Govern; vull dir, hi ha coses que el mateix sector ha fet bé, eh? Bé; per tant, a cadascú el que és seu. I la Costa Daurada, doncs, ha funcionat perquè en el seu moment hi va haver una opció que va ser Port Aventura. Fantàstic! És a dir, hi ha opcions estratègiques que han ajudat al canvi de model. I l'estem portant relativament bé. Però s'havia d'accelerar, el canvi; estava una mica encantat.

Ara bé, sobre això ens cau una conjuntura negativa. Què fem per atacar la conjuntura? Vostè m'ho demana. Doncs, anem a atacar, per un cantó, els que ens han baixat. Hem fet tot un any de campanya a Itàlia, important, de Catalunya a Itàlia. Hem engegat aquest any un any de promoció directa, a client directe, a França. I amb els russos, s'ha dit abans aquí, amb els visats, som nosaltres, des de Catalunya, a causa de la ineficiència dels serveis de l'Estat, ara i quan manaven vostès, eh?, la ineficiència de les ambaixades a fer visats, eh?..., que com sempre Catalunya paga peatge, i en aquest cas, com que els diners de la Generalitat són escassos, és el mateix empresariat..., que nosaltres l'hi tramitem, l'ajudem a buscar uns professionals que faciliten tràmits previs a la donada de visats dels consolsats. I això s'havia aconseguit històricament a Moscou i ara ho hem traslladat, amb un conveni amb la secretaria d'estat..., i va ser aquest que els parla acompanyat de tots els hotelers o d'una representació hotelera a Catalunya que vam aconseguir aquest conveni perquè això s'estengués a Sant Petersburg, s'estengués a Pequín, s'estengués a Xangai, s'estengués a l'Índia. I això s'ha fet ara.

I també han canviat una concepció, perquè és l'antic ambaixador a Rússia, d'Espanya, que ell, com que havia viscut el problema..., hi estàvem d'acord, quan jo hi vaig anar com a conseller, diu: «Fes, fes la carta de protesta.», ell, com a ambaixador. I ara, com que és secretari, és quan ho resol. On es tenia una concepció de visats absolutament restrictiva. Un visat, si jo no ho recordo malament, és la possibilitat d'estar em sembla que són uns quaranta dies durant mig any. I la interpretació que es feia és..., feien com els russos però al revés, un concepte una mica burocràtic de l'antiga diplomàcia: si els russos em deixen un visat per venir cap aquí que comença el 21 i acaba el 30..., els d'aquí també feien el mateix, els marcaven data, i per tant ja gastava el paquet.

I ara s'ha obert; gràcies a la gestió catalana, s'ha anat a una concepció correcta i laxa del visat. És a dir, escolti, jo tinc en mig any quaranta dies i això pot ser, escolti, vinc quinze dies a l'estiu, agafo un pont a l'octubre i hi torno, i passo el Cap d'Any a Catalunya. Per tant, un visat serveix per fer multifidelització, multivisites. I això s'ha aconseguit gràcies a una gestió des d'aquesta comunitat autònoma, del racó aquest de la península, amb gestions a l'Estat, perquè vegi que hi ha intervenció de l'Estat quan hi ha bon rotllo a l'altra banda. Quan a l'altra banda hi ha algú que escolta, ens entenem; si hi ha algú no escolta, no ens entenem. Això està claríssim, eh?

Per tant... I això és per al rus, per al paquet..., precisament per al turisme emergent, Rússia, la Xina i l'Índia. Per tant, treballem els dos fronts; treballem el front de proximitat –Itàlia, França– i treballem el front emergent –Rússia, la Xina, l'Índia. Per tant, estem cobrint, crec, la conjuntura.

Hem continuat donant suport a l'empresa. Un any on la banca tanca l'aixeta, traïem, per primera vegada, una línia de crèdit de 10 milions per a les empreses turístiques i el pla d'atur continua existint, més o menys estancat, perquè, clar, estem en un pressupost de crisi, però mai hi havia hagut una línia de subvenció a l'empresa pri-

vada turística, mai. L'hem creat aquest Govern; mai hi havia estat. Per tant, això també és nou, eh?

I, com he dit abans, hem participat en la simplificació administrativa, aplicant-la nosaltres, a casa, passant del que era un autorització a una comunicació, per a activitats turístiques. Ho hem simplificat. I tenim tot el tema normatiu pràcticament tancat: el d'apartaments; vam fer el de les rurals, i ara estem per la categorització de les rurals. I pràcticament això està tancat. És una feina que estem acabant. I, per tant, la nostra feina estructural s'està fent d'una forma..., pràcticament amb el calendari previst en el pla estratègic; el Pla estratègic de turisme 2005-2010, o 2006-2010 –ens falta un any i escaig–, està pràcticament en un 70 per cent exhaurit.

Per tant, hem complert, estem complint amb els nostres propis objectius, marcats amb el sector, quan es va pactar dintre de l'Agència de Turisme de Catalunya; estem complint raonablement els terminis. Sempre queda alguna cosa que es retarda més que una altra, però raonablement. Hi ha una cosa que s'ha endarrerit, ho reconec, que és famós portal, per raons tecnicoburocràtiques, eh?, tecnicoburocràtiques, diguem-ho així...

El vicepresident segon

Honorable conseller, si us plau...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...les dificultats... Perdó, sí.

El vicepresident segon

Vagi acabant...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, president. Ja continuarem en la rèplica.

El vicepresident segon

Gràcies. Per exercir el torn de rèplica, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hi ha una dita que diu que les paraules convenen però els exemples arrosseguen, no? I vostè l'únic que ha fet és paraules. Vostè ha parlat tota l'estona d'un turisme estructural, basat..., què sé jo, cultural, ecològic, que estigui basat en gastronomia i tot això, i que fa ja un fotimer d'anys que planifiquen això.

Però, sap el que passa? Que, com en tota empresa, el que es mesura són els resultats. I els resultats, senyor conseller, són negatius. I dintre de la mitjana dels resultats negatius d'Espanya, de l'Estat espanyol, Catalunya s'emporta el suspens més gran, després de Canàries.

I això ho ha de reconèixer, senyor conseller, i ha de reconèixer que vostè m'ha pintat un món petit i meravellós, com la cançó de Joan Manuel Serrat, però, escolti'm, que no té res a veure amb la realitat.

Vostè ha dit que ha facilitat el tema i ha fet un gran esforç en el tema d'agilitzar el tema dels visats dels russos. Jo li

dic que sí –jo li dic que sí–, però jo li dic una cosa més: aprofitem ara la possibilitat –aprofitem ara la possibilitat– perquè amb la presidència espanyola de la Unió Europea, que té aquest semestre de l'any 2010, se parli d'aquest tema. Faci-ho. I faci-ho agafat de la mà de la Diputació de Tarragona, que és la pionera que ha començat a parlar amb unes altres comunitats per poder arribar a això. I vostè també hi ha d'arribar. Fem-ho. Anem allà, anem realment..., que això se pugui facilitar, perquè amb tota l'ajuda que vostès han prestat no s'ha desbloquejat; hi continua havent veritables problemes realment perquè vingui un contingent important, que, li ho torno a dir, ens va salvar la temporada passada. Per tant, fem-ho.

En segon, a mi m'agradaria també saber... I, per cert, vostè m'ha parlat d'un món estructurat que no té res a veure amb la pregunta que jo li vaig fer al seu dia. Jo li vaig fer una pregunta per escrit, i li dic: «Escolti'm, quines previsions té el seu departament de turisme?» I me diu: «Des de Turisme de Catalunya, i de forma excepcional durant els anys 2008 i 2009, s'impulsarà la marca Costa Brava.» Promoció de Costa Brava, promoció de la marca en els suports organitzats per Turisme de Catalunya, promoció de la marca Costa Brava a la web de Turisme de Catalunya... Escolti'm, encantat de la Costa Brava, encantat! I Pirineus? I Costa Daurada? I les Terres de l'Ebre, que no parla d'elles, perquè a vegades també és una marca reconeguda i important?

Per tant, vull dir, és clar, arriba, vostè, un moment que diu que l'única previsió que té de forma excepcional per al 2008 i al 2009..., i és una contestació seva i firmada per vostè; parla exclusivament de promocionar el que és la Costa Brava, s'ha oblidat per complet de tota la resta.

Per tant, senyor conseller, tractem per tots els mitjans que... La política que parla vostè, d'estructuració, a mi me sembla molt bé, però jo li estic parlant d'una altra política, jo li estic parlant d'una política de xoc per poder pal·liar realment la situació econòmica en què se troben avui moltes empreses.

Vostè me podria dir a mi quants establiments hotelers han tancat? Quantes empreses, realment, que se dediquen al turisme han tancat? Quants empleats? És que, si li preguntés això, vostè no ho sabria, no em contestaria, com l'altra vegada.

Per tant, jo l'únic que estic dient és que vostè sempre que li fem una interpellació parla a llarg termini. Escolti, jo estic d'acord que vostè tingui una previsió de futur, però jo li estic dient que en aquests moments hem agafat un *batch* i se'ns ha punxat la roda, i resulta que no tenim recanvi per canviar-la. Li estic parlant d'això, li estic parlant de mesures d'urgència que vostè ha de portar per una situació que ja de l'any 2008 li estava marcant que no anàvem per bona ruta, que havíem que canviar aquesta bona ruta.

Per tant, fem a llarg termini el que hàgim de fer, que li resulti molt bé; jo puc creure moltes coses del que diu vostè en turisme estructural, puc creure-ho, però escolti, no està donant els resultats que havia de donar. I jo simplement li estic dient ara que totes les previsions que vostè tenia... Per cert, l'única previsió que me diu

era potenciar la marca de Costa Brava, que a mi ja em sembla bé, i no hi ha absolutament res més.

I, per tant, aquí estan patint tot el sector turístic, i la veritat, i jo no ho vull dir, perquè això, per al bé del país, no es pot dir, però hi ha una situació, que s'està vivint, bastant –bastant– delicada. I no vull entrar en uns altres conceptes, també en el tema del turisme rus, perquè també podíem haver parlat de quines gestions ha fet vostè amb la ministra de Sanitat del Govern espanyol –i sap del que li parlo– perquè s'hagi canviant una mica el tema que encara resta d'aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, excel·lentíssim diputat. Per exercir el torn de rèplica també, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Hugué.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Li contestaré el tema de les previsions. Responem el que és veritat; per tradició, nosaltres no encarreguem estudis de previsió, entre altres coses perquè cada cop més el negoci turístic és *last minute*, i això, si parlen vostès amb els hotelers, ho sabran.

Per tant, és molt complicat fer d'endeví, eh?, la bola de vidre..., per pagar un estudi que després resulta que no es compleix, diguem-ne... Per tant, és una decisió nostra no perdre diners en previsions que després sempre fallen, i més ara, hi insisteixo, on tothom adquireix..., acaba sent a última hora la seva decisió.

Sí que tenim estudis, òbviament, *a posteriori*; per això tenim l'observatori i els seus estudis amb les universitats de Tarragona, de Girona, etcètera, que fan el repàs *a posteriori* per saber les tendències. Sí, òbviament, que el que tenim són antenes en el territori, per això tenim els centres de promoció turística en els principals llocs emissors que poden percebre..., però d'aquí a quantificar..., poden percebre-ho. Nosaltres sabíem ja l'any passat, òbviament, amb temps, perquè els russos encara sí que van amb paquets, si n'havien adquirit ja o no, però en tot el turisme europeu és més una percepció de si la gent continuarà sortint, però la gent va a última hora i ho decideix pel seu compte. Per tant, a les previsions nosaltres no hi entrem.

Amb relació a la promoció..., n'hem parlat alguna altra vegada, i vostè em dirà: «Posi-hi més pressupost.» Jo li diré: «Sí, a mi també m'agradaria tenir més pressupost.» Però és el que hi ha, perquè, si diem més pressupost d'això, més pressupost d'allò, més pressupost d'allò, no quadren els números. I a mi em toca el que em toca. La Junta d'Andalusia, que és la segona destinació turística, té deu vegades més de pressupost per a promoció turística que Catalunya. I històricament, quan vostès donaven suport al Govern de Convergència, igual. Llavors no protestaven. Igual. És estructural. I això va lligat amb una cosa que es diu «finançament autonòmic», m'entén? Per tant, això jo li ho admeto:

deu vegades més de diners per a promoció, la segona comunitat, que Catalunya.

Quan els diners van escassos s'hi ha de posar imaginació, i les campanyes televisives..., no, les campanyes televisives, avui dia l'impacte que tenen és escàs –escàs. Nosaltres estem en una altra fase, senyor diputat: internet –internet– i promoció en segments específics de la demanda, no promocions massives aleatòries. El nou turisme és cada cop més contacte personal, i això en part s'aconsegueix en xarxa, i també adreça directa als segments, i fem promocions, que no apareixen en els grans mitjans, sobre turisme de discapacitats en els llocs on aquest turisme està organitzat, i fem promocions de turisme esportiu on hi ha una massa de turisme esportiu preparat, i fem promocions de turisme gastronòmic a través de revistes especialitzades o de mitjans especialitzats en turisme gastronòmic. I això no es nota en els grans mitjans, però aquesta és l'estratègia de futur, però que, a més a més, òbviament, amb una racionalització del pressupost, és la que toca fer. Però, a més, és el futur, perquè et pots gastar molts diners en grans parafernàlies on l'efecte és menor, molt ínfim. I internet, sobretot; cada cop més l'ús d'internet promocionant productes concrets i facilitant la xarxa, la fidelització a través de la xarxa, utilitzant els mecanismes 2.0. Aquesta és la línia que cada cop més estem seguint.

Amb relació a altres aportacions que vostè m'ha fet, escolti, aquí, tornant al turisme basat més en la singularitat, hi havia molta feina a fer. Només travessant els Pirineus tots sabíem, perquè hem viatjat més o menys per Europa, com, en molts països europeus, quasi tots, i els que no tenen bon clima més encara, perquè no tenen altra cosa que oferir que la seva identitat, és el patrimoni natural, el patrimoni històric, els seus costums. I això acaba sent el producte turístic. I aquí no s'havia fet això. Per què? Perquè teníem un bon sol i bona platja, que ja això ens atreïa gent només perquè teníem el sol i la platja.

Però aquest model està acabat de fa temps, i no per la crisi conjuntural, fa temps que està acabat. I la transformació d'això s'està produint. I ho saben els alcaldes de la costa que estan fent «virgueries», i fan molt bé, per allargar temporades amb altres atractius, siguin congressos, convencions, concursos, trobades esportives, etcètera, i posant en valor el patrimoni que tenen, sigui els «indianos», sigui les rutes literàries, el que sigui. És a dir, que el complement del turisme tradicional només té sentit al segle XXI si fem tot allò altre. I la conjuntura..., nosaltres, tenim grans possibilitats de futur.

Jo li asseguro que aquesta crisi durarà el que durarà, no ho sabem, però en sortirem ben posicionats, i al món ens esperen centenars de milions de persones, no ens els acabarem, que són les capes mitjanes, són les capes mitjanes que fan del turisme..., dintre de la seva cistella de la compra, i aquí encara no rasquem ni la mínima ínfima part d'aquesta gent: xinesos que viatgen, indis que viatjaran, i tots els països de l'Est, que tot just hem començat a tocar una part ínfima del mercat. Hi ha molta feina a fer, i segur que després de la crisi aquest país continuarà sent la primera destinació turística del sud d'Europa.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

Amb aquest punt número 7, suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu amb el punt número 4.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i vuit minuts.